

Tình yêu

Đào Tử Hạ

là 1 năm

CÀM CÚM

Tiểu thuyết

Nhà sách
Văn Việt

vh

Nhà xuất bản
Văn Học

Mục lục

Chương 1: Mưa Bụi

Chương 2: Nổi Gió

Chương 3: Mây

Chương 4: Sương Đêm

Chương 5: Nắng

Chương 6: Mưa Rào

Chương 7: Tuyết

Chương 8: Trời Xanh

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mưa Bụi

Trên thế giới này không thiếu trai anh hùng, gái thuyền quyên, nếu thiếu chỉ là cơ hội để họ gặp nhau.

Trời se lạnh, tiếng mưa rơi tí tách làm không khí mùa xuân thêm ẩm ướt.

Chiếc rèm thủy tinh thoáng lay động, một chàng trai vén tấm rèm lên rồi bước chân vào cửa hàng tạp hóa “7 – 11”, những giọt nước mưa theo chân anh bước vào. Trong gian hàng nhỏ bé, người tránh mưa đứng chen chúc với nhau. Mọi người đều không ai quen ai, người thì đọc báo, người thì nghịch điện thoại, không ai để ý tới một chàng trai cũng đang đứng trú mưa như họ. Ánh mắt của chàng trai đó tìm kiếm trong đám đông, cuối cùng dừng lại trên người một cô gái đang xem tạp chí ở một góc cuối gian hàng. Giống như đi qua một ngõ nhỏ tối tăm dài hàng km, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời rạng rỡ nơi đầu đường. Anh nheo mắt lại, nhìn cô chăm chú, trong mắt anh như có một tia lửa.

Cô gái đó khoảng chừng 18, 19 tuổi, nước da trắng trẻo như một quả vải đã được bóc vỏ. Cô đứng ở góc đặt tạp chí của cửa hàng, kính ngạc nhìn bức ảnh trên trang bìa. Cô bạn Ngải Linh Linh kéo tờ tạp chí lại, nhìn kỹ:

- Đây không phải là Jason sao? Bảo Lam, cậu chia tay với anh ấy rồi hả?

An Bảo Lam chưa bao giờ nghĩ tới việc có một ngày sẽ nhìn thấy bạn trai mình trên trang bìa của tạp chí. Anh cùng một ngôi sao nữ đang nổi “thân mật nắm tay nhau xuất hiện ở một nhà hàng sang trọng”. Bảo Lam day day hai mắt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đeo kính râm bên cạnh cô nàng xinh đẹp, những đường nét của cái mũi, độ cong của đôi môi, thân hình gầy gầy... Ngoài cái kính râm che mất nửa khuôn mặt, mọi thứ ở người con trai đó đều giống với Jason!

Cảm giác lạnh lẽo như rơi vào một cơn mơ, càng lạnh càng không tỉnh lại được. Không phải là thật, đây không phải là thật! Cô tự lừa dối mình, gấp quyển tạp chí lại, để nó lên kệ rồi quay đầu ra nhìn bầu trời nặng nề ngoài cửa sổ. Những hạt mưa rào ban nãy đã dần nhỏ lại, giờ chỉ còn lác rắc vài hạt mưa bụi. Chú én nhỏ trú mưa bên hiên nhà bị sự ồn ào làm cho sợ hãi, giang rộng đôi cánh bay vào trong cửa hàng

- Này, có chim én bay vào kia.

- Chán quá, bắt nó chơi xem.

Trong vòng vây của những cánh tay, con chim én bé nhỏ nháo nhác bay từ góc này sang góc khác, cố nấp vào một góc nào đó thật kín, cho tới khi bị dồn tới tận khung cửa sổ bằng kính. Cánh cửa sổ đóng chặt. Nhìn ra ngoài bầu trời tự do mà mình không thể với tới, con chim én lao mạnh vào cửa kính, hết lần này tới lần khác.

Thân hình nhỏ bé của nó lao vào lớp kính dày lạnh lẽo, phát ra những tiếng xé lòng. Bảo Lam len tới gần định mở cửa thả nó ra, nhưng lại có người tới trước cô một bước, nhanh nhẹn mở cánh cửa sổ nặng nề. Con chim én bay ra ngoài cửa sổ, để lại một cái bóng nhỏ bé nhưng vui vẻ. Bảo Lam quay đầu lại nhìn, mặt đối mặt với anh đang đứng ngay sau lưng.

Một chàng trai trẻ khoảng chừng 23, 24 tuổi, người cao gầy, mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt nhỏ dài và sắc bén, đúng là kiểu con trai mà đám nữ

sinh vẫn thích. Bảo Lam mặt đối mặt với anh, khoảng cách giữa hai chóp mũi chỉ khoảng mười mấy cm. Gần quá, gần tới mức có thể sờ thấy hơi thở của người đối diện. Từng hơi thở tuàn hoàn như một cơn sóng thủy triều, nhẹ nhẹ “xoa bóp” lên làn da nhau.

Cô đỏ mặt lùi về sau một bước, đúng lúc đó điện thoại di động trong túi sách vang lên. Bảo Lam nhận điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói cáu gắt của Jason:

- Sao giờ em mới nhận điện thoại? Thời gian của anh quý giá lắm, em có biết không hả?

- Đang trú mưa, ồn quá nên không nghe thấy. – Bảo Lam tránh khỏi người lạ, đi về phía cửa để nghe điện thoại.

- Lần này anh bay từ Bắc Kinh tới thăm em, làm lỡ rất nhiều việc.

- Ừ, em biết... – Cô cắn nhẹ môi. – Nhưng mà anh yêu, đã bốn tháng nay chúng ta không gặp nhau rồi.

- Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều. – Jason nói. – Cho em nửa tiếng, anh ở khách sạn Hilton, tòa nhà giữa, số phòng là... Em tới mau đi.

- Nửa tiếng không đủ... – Bảo Lam còn chưa nói xong, trong điện thoại đã vang lên những tiếng tút tút dài dằng dặc. Anh cúp điện thoại rồi. Năm 15 tuổi cô yêu anh, hơn cô 8 tuổi, nửa năm nay, Jason thường xuyên đi công tác và đối xử với cô ngày càng lạnh nhạt.

- Anh ta tìm cậu hả? – Linh Linh ôm cánh tay cô. – Đã lằng nhằng với nữ minh tinh rồi, cậu còn quan tâm tới gã đó làm gì nữa?

Bảo Lam không trả lời, khoác túi lên vai rồi đi ra ngoài. Ánh mắt của chàng trai đó vẫn bám theo cô. Ngải Linh Linh cảnh giác, đẩy nhẹ vai Bảo Lam:

- Cậu nhìn kìa, vừa nãy có một anh chàng đẹp trai nhìn chúng ta.

Bảo Lam không buồn quay đầu lại. Đúng vào lúc cô bước chân ra khỏi cửa, mái che bên ngoài chưa được sửa đồ ụp xuống, rơi thẳng về phía Bảo Lam. Trong lúc nguy cấp, có người từ đằng sau kéo cô vào trong cửa hàng. Mái che đổ rầm xuống đất, khiến mọi người sợ hãi quay lại nhìn. Cô ngã ngồi lên đất, khoe mắt cô có một giọt nước rơi xuống.

Bất ngờ quá, ngay cả Ngải Linh Linh cũng sững sờ đứng im, không kịp phản ứng.

- Cô không sao chứ?

Một giọng nói dịu dàng. Bảo Lam thở hỗn hển, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài.

- Không, không sao...- Cô hoảng loạn trả lời, lúc này mới phát hiện ra người vừa cứu mình chính là chàng trai ban nãy.

- Cảm ơn, nếu không có anh...

- Chờ chút! – Chàng trai lấy ra một tờ khăn giấy từ trong túi, lau vệt bùn bám ở đuôi mắt cô. – Không sao là tốt!

Lúc này chủ tiệm mới hoàn hồn lại, vội vàng chạy ra xin lỗi rồi kéo mái che đi chỗ khác. Ngải Linh Linh cũng chạy lại giúp Bảo Lam thu gọn đồ đổ rơi trên đất, tranh thủ nói với chàng trai:

- Anh đẹp trai, cảm ơn anh cứu bạn em, anh để lại số điện thoại nhé?

- Số điện thoại? – Anh nói với vẻ ngập ngừng. – Hay là... không cần liên hệ nữa sẽ tốt hơn.

Thấy mưa đã dừng, anh vội khoác áo khoác lên, nói “tạm biệt” rồi bỏ đi. Ánh mắt của Linh Linh vẫn dõi theo anh, nắm chặt tay:

- Đáng ghét, thế nào gọi là “không cần liên hệ nữa sẽ tốt hơn”? – Rồi cô quay đầu sang. – Bảo Lam, anh ta quen cậu hả?

- Hả? – Bảo Lam trả lời.

- ... Hỏi cậu cũng bằng không hỏi. – Ngải Linh Linh bực bội xoa cằm. – Sao anh chàng này cứ giúp cậu mãi nhỉ? Lâu lắm rồi không gặp anh chàng nào vừa đẹp trai vừa phong độ lại vừa giàu có như thế rồi. Cậu nhìn người anh ta xem, tất cả đều là hàng hiệu, hừ... – Bảo Lam không để ý gì tới mấy lời căn nhắc của Linh Linh, chỉ còn 14 phút nữa, nếu không tới kịp, chắc chắn Jason sẽ nổi giận mất.

Quả nhiên, câu đầu tiên mà Jason nói khi mở cửa ra là:

- Em chậm chạp quá!

- Vào đi. – Anh đóng cửa lại, chỉ lên giường, – Ngồi đi.

- Ừ. – Cô ngoan ngoãn ngồi xuống. Phòng rất bừa bộn, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước chảy. Bảo Lam ngẩng đầu lên nhìn mặt anh, thấy quầng mắt anh thâm đen, thương đến thất dạ.

- Anh lại thức đêm hả?

- Có quầng mắt sao? – Jason bỏ gương ra soi. – Hơi mệt một chút. Đúng rồi, Bảo Lam, lần này tới là muốn nói chuyện nghiêm túc với em...

Lời anh nói còn chưa dứt, cửa nhà vệ sinh đã bị ai đó mở ra từ bên trong, một cô gái xinh đẹp quấn chiếc khăn tắm đi chân trần bước ra, nũng nịu:

- Sàn nhà lạnh quá, anh yêu, em muốn anh bế em...

- Này. – Anh căng thẳng chạy lại nói nhỏ. – Chẳng phải bảo em ở trong đó một lát, đừng có ra sao?

- Làm sao? Anh sợ cô ta nhìn thấy hả? – Đó không phải là Quý Văn trên tạp chí mà là cô bạn học cùng lớp với Bảo Lam, tên Đàm Hiếu Phong.

Bọn họ ở với nhau từ lúc nào?

- Ý, được rồi, được rồi. – Ngay trước mặt Bảo Lam, Jason bế Đàm Hiếu Phong ra ghế salon, thân mật vuốt tóc cô ta như năm xưa từng vuốt tóc Bảo Lam. Cô gái xinh đẹp quyến rũ quấn người trong chiếc khăn tắm, mở gói kẹo sô cô la đặt trên ghế salon, thong thả nhét từng viên vào miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Bảo Lam, lông mày khẽ nhướng lên khiêu khích.

- Em nhìn thấy anh trên tạp chí với..., bây giờ thì lại là chuyện gì? – Bảo Lam hỏi. Giọng nói của cô run run, đầu đón và kinh ngạc.

- Những gì trên tạp chí lá cải mà em cũng tin. Hiếu Phong mới là... – Lúc này anh ta mới đưa tay lên xoa đầu, cười ngượng ngập. – Bạn gái mới của anh.

Tháng Hai, khí hậu của thành phố duyên hải này không phải là lạnh, khắp nơi người ta đều mặc những chiếc váy mỏng manh và thời thượng. Thế giới sau cơn mưa được bao phủ trong một màn ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Dưới ánh mặt trời, cây cối tắm mình trong màu xanh hoặc sáng hoặc tối. Màu xanh tươi mát ấy không thuộc về mùa đông lạnh lẽo. Nhưng trên khuôn mặt anh vẫn là sự lạnh lẽo đáng sợ, lạnh lẽo như căn phòng này vậy.

Phảng phất như một hòn đá không có sinh mệnh.

Phảng phất như anh đang nói chuyện với một người xa lạ tình cờ gặp gỡ, chứ không phải là cô gái mà anh đã quen biết và yêu suốt 3 năm.

- ... Giải thích nhiều cũng vô dụng, tóm lại, Bảo Lam, chúng ta không hợp nhau, chia tay đi. – Hậu quả của việc này anh đã suy nghĩ rất kỹ, ý định

này không phải chỉ mới ngày một ngày hai. – ... Em có yêu cầu gì về kinh tế, anh đều có thể giúp đỡ em.

Anh nói “giúp” chứ không phải là “bồi thường”.

Cô như bị người ta đâm mạnh một cái vào mặt, đến nỗi cô thấy mình thật là thâm, đáng thương. Một lúc lâu sau, cô mới bắt đầu run rẩy, như thể băng tuyết đã chui vào trong chiếc váy mỏng manh của cô, chỉ nghe thấy tiếng anh nói tiếp.

- ... Chỉ cần yêu cầu không quá đáng, anh sẽ cố gắng giúp em. Với lại, chúng ta chưa kết hôn, chỉ mới yêu nhau, anh cũng không có nghĩa vụ phải bồi thường cho em, phải không? – Những lời này anh đã nghĩ từ trước, chỉ sợ cô đeo bám lấy mình nên ra sức phủ đi mối quan hệ này.

Cô không hiểu anh đang nói cái gì, trong lúc mơ hồ, khuôn mặt người mình từng yêu trước mắt trở nên mơ hồ, như biến thành một bức tranh sơn dầu mờ mờ ảo ảo.

- Có phải anh đang giận em, cố ý tìm một người con gái tới để chọc tức em phải không? Jason, em... – Cô nắm chặt cánh tay anh. – Em có điểm nào sai thì anh nói với em. Em sửa, em sẽ sửa... Anh đừng dọa em, đừng hờ một chút là đòi chia tay. – Mọi việc xảy ra đột ngột quá, đôi môi cô trắng bệnh, ngay cả lồng ngực cũng lạnh buốt. – Hay là mọi người bình tĩnh lại, đừng chia tay, đừng chia tay có được không?

- Anh chịu, nhưng chỉ sợ cô ấy không chịu. – Jason nhìn cô bạn gái mới đang xem tivi. – Anh không muốn làm tổn thương cô ấy. Bảo Lam, lần này anh rất nghiêm túc.

Lại là một cú đâm thật mạnh giáng thẳng vào cô. Bảo Lam run giọng hỏi:

- ... Hai người bắt

đầu từ lúc nào?

- Em không biết sao? – Anh kinh ngạc, chuyện đã xảy ra nửa năm mà cô không hay biết gì.

Cô nghe thấy giọng mình chua xót như từ nơi nào đó vọng về:

- Từ lúc anh đi Bắc Kinh công tác sao? Anh đưa cô ấy cùng đi hả?

Anh bực bội gắt:

- Em đừng hỏi nữa.

Cổ họng cô đắng ngắt, Bảo Lam nhớ ra mấy hôm trước bạn bè cảnh cáo cô phải “giữ người yêu chặt vào”, giờ thì cô đã hiểu ra tất cả. Cô ngã về phía sau, ngồi phịch lên giường, ánh mắt hoảng hốt hỏi:

- Thế em phải làm thế nào?

- Làm thế nào? – Anh vẫn cười nói như đang nghe chuyện của ai đó. – Bảo Lam, em vẫn còn nhỏ, học hành cho tốt, sau này tìm một người đàn ông tốt hơn anh.

- Em tìm không thấy nữa... – Cô ghen ngào nói rồi bắt đầu khóc, mascara trên mắt bị nước rửa trôi, để lại trên mặt cô hai dòng nước đen mờ.

- Thế này đi, mấy hôm nữa anh lại tới tìm em, em về trường đi. – Nói xong, anh đẩy Bảo Lam ra khỏi cửa. Cô hoảng hốt, suýt chút nữa thì ngã xuống, cũng may Ngải Linh Linh không yên tâm về bạn mình nên vẫn đứng ngoài cửa chờ, nhanh tay đỡ cô lại.

- Cứ như trẻ con vậy, phải cẩn thận chứ. – Jason chán nản cau mày, không buồn đưa tay ra đỡ cô. Ngải Linh Linh đỡ lấy bạn, không khách khí mắng lại một câu:

- Anh đã thắng rồi mà còn mắng người ta hả? Vô liêm sỉ! – Cô dìu Bảo Lam bước đi, bỏ mặc Jason giận dữ đứng ở cửa.

Thấy Bảo Lam nước mắt giàn giụa, Ngải Linh Linh biết sự việc đã kết thúc, bèn dìu bạn mình ra khỏi khách sạn, gọi taxi về trường. Mấy người bạn cùng phòng đều đã đi học chưa về, Bảo Lam ngồi ở mép giường, cào mạnh tay lên đệm, nước mắt rơi như mưa.

- Tớ có gì không tốt... tớ sẽ sửa mà...

Thấy cô lại khóc, Ngải Linh Linh nghiêng răng giận dữ, rót một cốc nước ấm đưa cho bạn, nói:

- Cậu có thay đổi cũng chẳng có ích gì. Lúc anh ta yêu cậu, cậu xấu như ma lem cũng thành hoa hậu trong mắt anh ta. Khi anh ta không yêu cậu nữa thì cho dù cậu có là hoa hậu thế giới, trong mắt anh ta, cậu vẫn xấu xí như thường.

- Ý của cậu là anh ấy không yêu tớ nữa? – Bảo Lam lắp bắp hỏi. Ngải Linh Linh vừa giận vừa buồn cười:

- Lẽ nào anh ta vẫn yêu cậu?

- Tớ không bằng cô ấy hả?

- Có gì mà so sánh? Cậu có tốt tới đâu, nhưng với anh ta không còn mới mẻ nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Bảo Lam phẫn nộ đứng lên:

- Cô ta là người thứ ba, tớ sẽ không chia tay đâu! Tuyệt đối không! – Khuôn mặt trắng trẻo của cô giờ đỏ bừng bừng như một đứa trẻ sơ sinh, cô giận dữ nhưng lại không thể làm được gì.

Ngài Linh Linh đứng trước mặt cô, đặt nhẹ tay lên vai cô, vuốt nhẹ tóc cô, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói:

- Có thể chia tay hay không, cậu không thể quyết định được nữa... – Cô bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng hơn bèn kéo vai Bảo Lam lại, trình trọng hỏi. – Thuốc mà anh tở kê cho cậu, cậu vẫn còn uống chứ?

- Ừ, vẫn uống. – Bảo Lam lơ ngơ không hiểu gì. – Làm sao?

Bốn năm trước, một tai nạn ô tô đã cướp đi sinh mạng người cha yêu quý của Bảo Lam. Bảo Lam khi đó ngồi ở ghế sau, cũng bị thương nặng, các bác sĩ đã tuyên bố là không thể chữa trị được, yêu cầu người nhà chuẩn bị hậu sự cho cô, cũng may anh trai Ngài Linh Linh là Ngài Liệt Nùng là một bác sĩ nổi tiếng trong giới y khoa, khi tất cả các bác sĩ và y tá đều đã bỏ mặc Bảo Lam, một mình anh khám bệnh rồi dùng phương thuốc mới nghiên cứu ra giữ lại mạng sống cho Bảo Lam. Loại thuốc mới đó chưa hề thông qua một cuộc kiểm tra an toàn nào, nên cứu được tính mạng của Bảo Lam quả là một kỳ tích. Sau đó trong quá trình kiểm tra thuốc, người ta phát hiện ra thuốc này có một tác dụng phụ vô cùng nguy hiểm, bởi vậy loại thuốc này không được công nhận.

Từ giây phút đó, Bảo Lam sau khi tỉnh dậy ngày nào cũng phải uống loại thuốc này để giữ lại tính mạng, chớp mắt đã bốn năm trôi qua. Ngài Linh Linh nghiêm túc nói:

- Loại thuốc đó có tác dụng phụ, có thể sắp tới nó sẽ phát huy.

- Sẽ thế nào? Chết hả? – Bảo Lam chán nản nói. – Thôi bỏ đi, chết cũng được... Càng nhẹ lòng.

Ngài Linh Linh cốc mạnh lên đầu Bảo Lam, nói mát:

- Gớm, loại người tham ăn sợ đau lại thích hưởng thụ như cậu có chết được không? Ngày mai anh tở đi công tác về, cậu tới phòng khám của anh

ấy để điều trị.

Ngái Linh Linh giơ tay lên xem đồng hồ:

- Tớ phải tới phòng thí nghiệm rồi, cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, cần thì gọi tớ.

- Cậu không ở nhà với tớ hả?

- Mỗi người một số mà, tiểu thư của tôi ạ, không làm xong thí nghiệm thì tớ tiêu luôn môn này. – Nói xong, Ngái Linh Linh mặc áo khoác vào rồi chạy vội tới phòng thí nghiệm.

- Sinh viên y khoa lạnh lùng, vô tình. – Bảo Lam bấu môi nói nhỏ, nằm dài trên giường, thở dài chán nản. Đối mặt với bức tường, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh ngày hôm qua cô với Jason vẫn còn thân thiết, như thể mọi thứ đều chưa có gì xảy ra.

Không có sự li biệt, không có sự phản bội, không có sự xa lạ.

Không đau lòng, không thất vọng, không khóc lóc.

Như thể những ngày tháng ngọt ngào, ân ái vẫn còn như xưa, những lời thề vẫn còn khắc trong tim.

“Đời người như mộng”.

Từ sau năm 16 tuổi, đã rất lâu rồi cô không còn nghĩ tới câu nói này. Bảo Lam vừa giận vừa sốt ruột, muốn đi tìm anh ta. Nhưng tìm anh ta để làm gì. Giờ anh ta đã chán ghét cô, tránh cô như tránh một ôn thần, lúc nào cũng thân mật với người yêu mới. Nhưng cô không có cách nào xóa được cái tên Jason ra khỏi bộ óc của mình, không thể gạt bỏ được suy nghĩ rằng: Cho dù chỉ là gặp nhau một chút, hỏi cho rõ ràng cũng được.

Cô khoác áo khoác lên rồi cầm chùm chìa khóa, đi ra ngoài, lúc gần ra tới cửa thì điện thoại di động vang lên. Số điện thoại lạ, lần đầu tiên cô sợ đó là một cú điện thoại lừa gạt nào đó nên không dám nhắc máy, người bên kia vẫn không chịu buông tha, lại gọi thêm lần nữa.

Lần này thì cô nhắc máy, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói nửa quen nửa lạ.

- Xin hỏi có phải là cô An Bảo Lam không?

- Vâng, anh là...

- Tôi ở bên tạp chí “INCO”, có phải cô gửi hồ sơ tới xin làm công việc biên tập bán thời gian không? – Đầu dây bên kia vang lên tiếng giở giấy tờ loạt soạt, chắc là đang xem hồ sơ của cô.

Chết tiệt! Suýt thì quên mất chuyện này. Đó là INCO, là tạp chí INCO danh tiếng mà các sinh viên khoa báo đều mong muốn được làm việc ở đó.

Bảo Lam dỏng tai lên, căng thẳng nói liên hồi:

- Đúng thế ạ, đúng thế ạ!

- Ba ngày sau tới phỏng vấn, hai giờ ngày thứ năm ở phòng Chủ biên, có vấn đề gì không?

- Dạ vâng, cảm ơn anh. – Bảo Lam thoáng cảm thấy giọng nói này thật quen thuộc. -... anh.

- Làm sao?

- À, không có gì, không có gì. – Cô lịch sự cúp điện thoại. – Có phải tôi từng nghe thấy giọng của anh ở đâu rồi không? – Những câu nói “củ chuối” này tốt nhất là đừng có nói ra khỏi miệng. Nhận điện thoại xong, cô bình tĩnh hơn một chút. Bảo Lam cởi áo khoác ngoài, treo chìa khóa về chỗ

cũ, tìm tới chai rượu mà bố đã cất giữ rất cẩn thận khi còn sống. Chỉ mùi rượu thôi cũng đủ làm say lòng người. Cơn mưa bụi ngoài trời vẫn chưa tạnh hẳn, bầu trời bị che bởi một tấm màn mưa mờ mờ, khiến thành phố về đêm càng thêm buồn bã.

Nước mắt cô lại rơi, ngồi bên cửa sổ một mình uống rượu, rượu vơi rồi lại đầy, bất giác nhìn lại, thấy chai rượu đã vơi tới đáy.

Đầu cô nặng chình chịch, sống mũi cay cay, hắt xì hơi liên tục, có khi bị cảm cúm rồi. Bảo Lam lấy ra mấy viên thuốc cảm cúm trong ngăn kéo rồi nhét vào miệng, uống nốt số rượu còn lại trong ly. Sau đó cô mơ mơ màng màng đổ vật xuống giường, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Có lẽ là một giấc mơ, trong những hình ảnh vụn vỡ đều là bóng hình của Jason. Không biết ngủ thiếp đi bao lâu, cả người Bảo Lam nóng bừng bừng. Cô lăn từ trên giường xuống đất, cố gắng đứng lên để gọi điện thoại cho Linh Linh, nhưng cả người cô mềm nhũn, không có lực, ngay cả sức để nâng cánh tay lên cũng không có.

Điện thoại nằm ngoài tầm với, cô cố gắng rướn người, nhưng điện thoại lại rơi mạnh xuống nền nhà.

Cô lại ngất đi.

Lần sau tỉnh lại, cô đang ở bệnh viện, chiếc giường màu trắng, tường sơn màu hồng, bác sĩ đang đứng bên giường, bảo y tá đưa chiếc cặp nhiệt độ cho anh. Nheo mắt nhìn kỹ, cuối cùng bác sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng thì cũng đã hạ sốt.

- Ủ... Liệt Nùng... – Thấy mình được đưa tới phòng khám của Ngải Liệt Nùng, Bảo Lam biết chắc là mình đã uống nhiều quá, vội vàng chống tay muốn ngồi dậy. Anh chàng bác sĩ Ngải Liệt Nùng trẻ tuổi bèn ấn vào vai cô:

- Đừng có cử động, em phải nghỉ ngơi thêm. – Anh tháo khẩu trang ra, nhìn vào quyển sổ trong tay rồi thở dài. – ... thật không ngờ em lại tự tử vì thằng nhóc Jason đó.

- Tự tử? – Bảo Lam trố mắt nhìn anh. – Ai bảo là em tự tử?

- Thuốc cảm cúm và rượu trắng, say không biết trời đất gì, không là tự tử thì là gì? – Ngải Liệt Nùng trách yêu. – Lúc đưa tới đây, mặt em tái nhợt, ngay cả nhịp tim cũng gần như là không đo được. An Bảo Lam, em hành hạ mình kiểu gì vậy?

Bảo Lam đưa tay lên ôm mặt rồi lại nằm xuống giường:

- Xong rồi...

- Em gặp người đàn bà đó rồi hả? – Liệt Nùng hỏi.

- Ngay cả anh cũng biết! – Cuối cùng trong đầu Bảo Lam cũng xuất hiện một tia sáng, thì ra cả thế giới đều biết bạn trai cô phản bội lại cô, chỉ mỗi cô là vẫn mê muội. Cô cố gắng ngồi dậy, bỗng phát hiện ra chân mình hình như dài hơn bình thường, cô thoáng giật mình, vội kéo quần lên xem, bàn chân vốn dĩ trắng trẻo sạch sẽ của cô giờ phủ đầy lông chân như chân của một người đàn ông,

Cô chạy tới bên chiếc gương, khi ánh mắt chạm vào mình trong gương, cô hét lên sững sốt, hai chân mềm nhũn, gần như ngã vật ra sàn nhà.

Đây, đây là...

Trong gương là một người đàn ông... chính xác là một khuôn mặt đàn ông gầy gò, tái nhợt.

Làn da vốn trắng trẻo không một cái mụn giờ thô ráp và nổi gân xanh, khuôn mặt con gái nhỏ nhắn trước kia giờ cũng trở nên góc cạnh, nam tính

hơn. Mặc dù trông vẫn xinh đẹp nhưng... đây vẫn là một khuôn mặt đàn ông! Cho dù trông có yếu đuối thế nào thì cũng vẫn là mặt đàn ông.

Liệt Nùng đứng bên cạnh nhìn cô, dường như những phản ứng của cô anh hoàn toàn có thể hiểu được.

Chắc chắn đây là một giấc mơ, một cơn ác mộng!

- Liệt Nùng, thế này... thế này là... – Cô sững sốt, ngay cả giọng nói cũng thay đổi rồi, khi nói chuyện, âm yết hầu của cô rất rõ. – Em, em làm sao...

Cô y tá nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm, nhưng không ngạc nhiên.

- Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng. – Liệt Nùng rót cho cô một cốc nước, bảo y tá đi ra ngoài và nhớ khép cửa lại.

- Đó là tác dụng phụ của thuốc. – Anh nói. – Lần trước sau khi bị tai nạn, loại thuốc phục hồi vết thương mà anh cho em uống đó, không ngờ tác dụng phụ của nó lại lớn hơn trong tưởng tượng. – Sắc mặt anh rất nặng nề. – Tác dụng hữu hiệu nhất của loại thuốc đó là tái sinh các tổ chức cơ của em, thúc đẩy việc hồi phục chức năng của các cơ quan hoại tử. Vì công dụng này quá mạnh nên có thể khiến hoóc môn trong cơ thể em bị rối loạn.

- Sau này em sẽ như thế này sao? Giúp em với, giúp em với. – Cô bật khóc nức nở như một đứa trẻ con. An Bảo Lam, mà vừa mới bị bạn trai “đá”, giờ lại biến thành cái bộ dạng nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ thế này, sau này còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa?

Cô khóc lớn, khóc như chưa bao giờ được khóc, trong suốt cuộc đời mình, chưa khi nào cô cảm thấy xui xẻo như vậy.

Liệt Nùng vội vàng vỗ nhẹ lên vai cô an ủi.

- Đừng như thế, Bảo Lam, sự việc không tệ đến thế đâu, sẽ có cách giải quyết mà.

- Còn có thể quay lại như cũ không? – Ánh mắt khẩn cầu của Bảo Lam khiến anh nhói lòng. Anh nhíu mày, thở dài:

- Tóm lại, em phải nhớ từ hôm nay không được tùy tiện nổi giận, chú ý giữ ấm, không được uống thuốc bừa bãi, cố gắng giữ cơ thể ở trong một trạng thái ổn định, tránh kích thích, nhất là cảm cúm.

Anh quay đầu lại nhìn khắp phòng bệnh, xác định là không có ai rồi mới thận trọng nói tiếp:

- Loại thuốc này được anh tìm ra trong quá trình nghiên cứu về khả năng sống lại của con người, phía quan chức cho rằng nó quá nguy hiểm nên liệt nó vào hàng thuốc cấm. Em là người duy nhất trên thế giới này từng sử dụng nó. – Anh nói tiếp. – Đây là lần đầu tiên tác dụng phụ của thuốc phát huy, mấy ngày nữa em sẽ quay trở lại với hình dạng ban đầu, chỉ cần sau khi quay trở lại làm con gái, em giữ tâm trạng ổn định, đừng để bị cảm cúm, sự việc sẽ không tệ như vậy đâu. – Anh dịu dàng ôm cô vào lòng. – Cho dù thế nào, anh cũng sẽ cố gắng nghiên cứu ra phương thuốc mới để điều trị tác dụng phụ này, tới lúc đó em sẽ hoàn toàn được giải thoát. Có anh ở đây, không sao đâu.

“Có anh ở đây, không sao đâu”.

Đây là câu nói mà anh vẫn nói với cô bao nhiêu năm nay. Có anh, cho dù trời có sập xuống cũng sẽ có một bờ vai khỏe mạnh đỡ giùm cô. Bảo Lam dựa vào vai anh. Bao nhiêu năm nay, anh ở bên cạnh cô, trên cả tình bạn, nhưng chưa phải tình yêu. Cho dù cô đi xa tới đâu, cô cũng không thoát khỏi được sự dịu dàng mà anh dành cho cô. Cô hiểu anh rất tốt với cô, nhưng cô lại không có cách nào yêu được anh. Có bão từ Siberi thổi đến, trùm lên cả đất nước Trung Quốc. Dường như chỉ trong một đêm, cả thế

giới đã biến thành một màu trắng bạc, tuyết ngập đầy trời. Bảo Lam ở phòng khám suốt một ngày, không dám về nhà, cuối cùng cũng quay lại hình dạng con gái. Ngày hôm sau, cô quần chặt khăn quanh cổ, đội gió đi học.

Giờ lý thuyết thật nhàm chán, cô lơ đãng ngồi nghe, đủ thứ âm thanh hỗn tạp vọng vào tai cô. Đàm Hiếu Phong “không cẩn thận” làm lộ tin tức, thế là mọi người đều biết Bảo Lam “tự tử” phải vào bệnh viện cấp cứu. Người xung quanh chỉ trỏ:

- Cậu nhìn kìa, mấy hôm trước cô ta còn tưởng là sắp được gả vào nhà giàu có, bây giờ thì thật là thê thảm.

- Đừng nói nữa, thế mới thấy con gái phải dựa vào chính mình, dựa vào bọn đàn ông ý à, có mà chết đói.

Những lời nói ác ý cố ý bay tới tai cô. Bảo Lam vò nát một góc vở, không lên tiếng.

Chờ mãi cũng hết giờ, cô vội vàng chạy về phòng thay một bộ quần áo nhìn có vẻ nghiêm chỉnh một chút rồi chạy tới INCO phỏng vấn. Tòa soạn Tạp chí INCO tọa lạc trên tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng ở thành phố, nghe nói vì giám đốc tòa soạn thích ngắm toàn bộ cảnh biển nên đã chọn nơi này. Thang máy ngày càng lên cao, cảnh biển hiện lên trước mắt Bảo Lam ngày càng rõ ràng hơn, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn, lẩm bẫm hát bài “Fantastic”, tập hồ sơ ôm chặt trong tay.

Một Bảo Lam yếu đuối từng yêu Jason điên cuồng giờ đã chết, cô buộc phải mạnh mẽ đứng lên một lần nữa.

Vừa ra khỏi thang máy đã đụng ngay vào ngực một người. Ngay lúc đó, cô ngửi thấy mùi mùi hương thoang thoang, giống như mùi quần áo vừa mới giặt xong của mẹ ngày còn bé.

- Không sao chứ? – Người kia cúi đầu nhìn cô. – ... là cô hả?

Bảo Lam ngẩng đầu lên, trong mắt cô xuất hiện một khuôn mặt đẹp trai, anh tuấn với đôi mắt nhỏ dài, chính là chàng trai đã cứu cô trong cửa hàng tạp hóa hôm đó. Cô ngượng ngùng lùi về sau một bước, gạt mớ tóc lòa xòa trước trán:

- Xin lỗi, lại làm phiền anh.

- Thì ra hai người quen nhau hả? – Hai anh chàng một béo một gầy đứng bên cạnh chàng trai đó đồng thanh lên tiếng. – Trời ơi, đứng chờ thang máy mà cũng có người đẹp đụng phải, Lâm Ân Tá, cậu tốt số thật đấy!

Anh chàng béo cười híp mắt nói với Bảo Lam:

- Em gái, các em theo đuổi anh Lâm nhiều lắm, cái chiêu “cố ý đụng phải để làm quen” này từng có người dùng rồi, em phải nghĩ chiêu gì mới hơn đi.

- Trương, cậu tránh ra cho mình. – Ân Tá bảo Bảo Lam đừng có tin mấy lời nói đùa của đồng nghiệp, thấy trong tay cô cầm tập hồ sơ, anh chỉ vào hành lang bên phải. – Mang hồ sơ của em tới quầy lễ tân rồi chờ chủ biên phỏng vấn.

- Là anh hả? – Nhớ ra giọng nói có phần quen thuộc trong điện thoại, cô mỉm cười. – Là anh gọi điện tới bảo em đi phỏng vấn phải không?

- Ừ, xem hồ sơ của em, thấy khuôn mặt rất quen thuộc nên gọi điện xem sao. – Anh nói. – Em vào phòng vấn đi.

- Dạ, cảm ơn. – Cô ngoan ngoãn gạt đầu rồi đi về phía quầy lễ tân, mới đi được hai bước cô dừng lại rồi nghi ngờ quay đầu lại. Cái bóng của anh dần biến mất sau cánh cửa thang máy đang khép chặt.

Lạ thật. Rõ ràng là người lạ sao vừa gặp đã có cảm giác quen thuộc thế nhỉ?

Thang máy đi dần xuống.

- Ân Tá? Này! – Tiếng gọi của Trương kéo anh về với hiện thực, thoát khỏi những suy nghĩ phức tạp trong đầu. Đây là lần đầu tiên Trương thấy Ân Tá vì một cô gái mà có vẻ thất thần như thế, anh vỗ vai cấp trên. – Thích cô bé vừa này rồi hả?

Ân Tá không đáp lời, chỉ cúi đầu đọc nhanh bản thiết kế trong tay.

Lý trí không ngừng nói với anh rằng, đừng nghĩ tới cô nữa, đừng có bất cứ mối liên hệ nào với cô nữa. Nhưng những đường nét trong tấm bản thiết kế bỗng chốc nổi lại với nhau thành khuôn mặt của cô. Nụ cười của cô, sự hoang mang, sự chăm chú... Mỗi một cảm xúc trên khuôn mặt cô đều rõ ràng và ăn sâu vào tim anh.

Rõ ràng biết là không được, tại sao anh vẫn không thể tự mình thoát ra?

Người của quầy lễ tân đưa Bảo Lam tới ngồi chờ trên chiếc ghế sofa ngoài phòng biên tập, bên cạnh cô còn bảy, tám người nữa cũng đang chờ phỏng vấn. Cô hỏi người bên cạnh, biết rằng hôm nay là lần phỏng vấn cuối cùng, mấy người bọn họ đều phải vượt qua hai lần thi viết và thi nói trước mới có may mắn được gặp chủ biên ở đây. Bảo Lam lè lưỡi, cô chưa tham gia kỳ thi nào.

- An Bảo Lam. – Có tiếng người gọi cô, dùng bút chỉ vào cánh cửa thủy tinh mờ mờ của phòng chủ biên.

- Cô có thể vào rồi.

- Dạ vâng, cảm ơn. – Bảo Lam bước chân vào phòng chủ biên, mắt cô lập tức sáng lên.

Phòng chủ biên thực ra là một phòng làm việc lớn. Cách bày trí tinh tế thể hiện khiếu thẩm mỹ của chủ nhân căn phòng. Căn phòng lớn tới mức có thể cho một đoàn người vào đó tập Yoga được, nữ chủ biên của INCO, An Kỳ đẩy gọng kính trên sống mũi, hơi hếch cằm lên, hứng thú nhìn cô gái trông chỉ khoảng 18, 19 tuổi trước mặt.

Cô gái thấp thỏm đẩy cửa bước vào, đôi mắt trong sáng như mắt của một chú nai nhỏ mới sinh.

Quả nhiên là loại con gái mà Ân Tá thích.

An Kỳ chỉ cảm thấy như có một mũi kim đâm vào tim mình, đau nhói. Cô cau mày:

- An Bảo Lam? Chúng ta cùng họ với nhau. – Cô mỉm cười nhìn Bảo Lam, nhưng ánh mắt của cô lại khiến người khác cảm thấy thật lạnh lẽo.

- Dạ, vậy sao? – Nụ cười rụt rè và e thẹn.

- Em có thể ngồi ở đây. – An Kỳ lật hồ sơ của Bảo Lam ra, trường đại học danh tiếng trong cả nước, chuyên ngành đang học cũng tương đối “hot”, là sinh viên năm thứ nhất, mặc dù trang điểm rất nhạt nhưng nhìn đã thấy có khí chất, chỉ có điều cũng không phải là người nào xinh đẹp lắm.

Một con nhỏ bình thường như vậy, sao Ân Tá vừa giờ hồ sơ của nó ra là đã lập tức gọi đi phỏng vấn? Lại còn đích thân gọi điện thoại.

Bảo Lam thấy chủ biên xem xét kỹ từng trang hồ sơ của cô nhưng không lên tiếng, trong lòng thấy bất an, ngượng ngùng ngồi trên sofa không dám nói gì. Kim giây của chiếc đồng hồ treo tường tích tắc trôi, trong căn

phòng chỉ vang lên tiếng lật giấy nhẹ nhẹ khiến Bảo Lam cảm thấy khó chịu.

- ... Sinh viên năm thứ nhất của đại học Khánh Đại? – Bỗng dưng An Kỳ lên tiếng hỏi.

- Dạ vâng ạ, chuyên ngành báo chí.

- Ủ, trước đã đi làm ở tạp chí nào chưa?

- Em từng làm biên tập ở tạp chí trường.

- Có bạn trai chưa?

- ... Dạ chưa. – Mấy ngày trước còn có, hôm nay thì không có nữa rồi. Bảo Lam đau lòng nghĩ.

- Ủ. – An Kỳ rất hài lòng với điểm này. – Tốt nhất là trong thời gian làm việc đừng có bạn trai, cũng đừng có quan hệ quá thân mật với các nam đồng nghiệp. Tôi không thích cấp dưới của mình vì tình cảm mà ảnh hưởng tới công việc, tình yêu công sở là điều đại kỵ. Hiểu chưa?

Bảo Lam gật đầu liên tục, bất giác ngồi thẳng người lên, trong đầu cô nhớ lại những tư liệu mà mình đã tra trên mạng về công việc này, để phòng lát nữa chủ biên hỏi lại không biết.

- ... Ủ. – An Kỳ gấp tập hồ sơ của cô lại. – Thế thôi, em thông qua phỏng vấn rồi. Mai đi làm được không?

- Hả, thật sao? Cảm ơn chủ biên! – Không ngờ cô lại thông qua phỏng vấn một cách thuận lợi như thế.

- Không cần cảm ơn, tôi khó tính lắm, nói không chừng mấy ngày nữa em lại chửi lén tôi là máu lạnh. – An Kỳ lạnh lùng hỏi. – Em quen với Ân Tá hả?

- Ai cơ ạ?

- Lâm Ân Tá, người gọi điện gọi em đi phỏng vấn ấy. – An Kỳ khẽ nghiêng đầu, nhìn Bảo Lam bằng ánh mắt nghi ngờ, – Em không quen anh ấy sao?

Khuôn mặt đẹp trai như một cơn gió mùa xuân ban nãy lại hiện lên trong đầu Bảo Lam, cô lắc đầu:

- Em gặp anh ấy một lần, nhưng... cũng không coi là quen biết ạ.

- Ừ, được rồi, em ra ngoài đi. – Khi Bảo Lam vừa khép lại cánh cửa phòng làm việc, An Kỳ cúi thấp đầu, đánh một dấu gạch chéo lên bức ảnh của Bảo Lam trong hồ sơ xin việc.

Một cái gạch chéo màu đen thật lớn, thật đậm.

Công việc ở tòa soạn rất vất vả. Ban ngày sau khi chủ biên đã lựa chọn đề tài, viết bản thảo và phê duyệt xong, những việc vất vả còn lại đều do cô làm. Nửa đêm vẫn còn ngồi trước máy vi tính, hai mắt lúc nào cũng sưng lên như sắp rụng xuống tới nơi. Cô day day hai mắt, ra đứng cạnh cửa sổ hít một hơi thật sâu, nghỉ ngơi mấy phút rồi lại tiếp tục làm việc.

An Kỳ vốn là người kỹ tính, trong phòng làm việc mười mấy người đều là sinh viên tốt nghiệp ở các trường đại học danh tiếng, người nào cũng nghe lời cô răm rắp, không ai dám cãi lại nửa câu. Tối nay uống hết ba cốc cà phê, nửa đêm về nhà nhưng tiếc tiền không dám gọi xe, Bảo Lam đành phải đi bộ một đoạn đường rất dài, hai chân mệt mỏi lê từng bước. Cuối cùng cũng về tới cổng chung cư, cô thấy trong hộp thư cạnh cửa có một bưu kiện mới.

Vừa mở thư ra, cô đã ngửi thấy một mùi quen thuộc.

Đó là thư của Uncle Rain. Trên thế giới này, người vẫn còn viết thư tay cho cô như thế này chỉ còn mỗi chú ấy. Bốn năm trước khi Bảo Lam học lớp 10, bố bị tai nạn, nhà mất đi trụ cột chính, các kênh truyền hình và báo đài đều có đăng tin về vụ tai nạn đó, không ít người tốt bụng đều gửi tiền và quà đến giúp đỡ gia đình cô, có những người viết những bức thư an ủi thật dài.

Khi đó cô vẫn chìm vào hôn mê, không nhìn thấy cũng không đọc được những bức thư đó. Có thể đó là ý trời, Liệt Nùng đã dùng thuốc của mình để cứu sống Bảo Lam, sáng đầu tiên sau khi cô khỏe lại, bức thư của người này đến tay cô. Trong thư còn gửi kèm một tấm chi phiếu, nói là để giúp đỡ cô học tiếp, không có những lời cổ vũ thân tình, câu nói nào cũng rõ ràng mạch lạc. Buổi sáng nhận được thư, trời mưa rất lớn, bởi vậy cô bèn gọi người này là Uncle Rain.

Chắc năm nay chú ấy cũng phải 40 tuổi rồi, cũng đáng tuổi chú mình. Cô mỉm cười thầm nghĩ.

Trong bức thư rơi ra một chiếc máy báo động màu đen.

Bảo Lam, cháu đã trưởng thành rồi, con gái sau khi trưởng thành sẽ gặp phải một số phiền phức mà cháu không thể tưởng tượng ra. Chiếc máy báo động định vị này có số điện thoại cố định của sở cảnh sát và công an, nếu gặp chuyện gì khẩn cấp, cháu hãy dùng tới nó, sở cảnh sát gần nhất sẽ phái người tới cứu cháu...

Một người chú thật chu đáo.

Bảo Lam mỉm cười nhét chiếc máy báo động vào túi áo khoác, lấy chìa khóa ra mở cửa. Chiếc chìa khóa xoay một vòng rồi bị tắc lại, cô giật mình – có người khóa trái cửa từ bên trong.

Rầm rầm rầm.

Bảo Lam đập mạnh vào cánh cửa.

- Mẹ? Mẹ? Mẹ mở cửa ra!

Một lúc lâu sau, trong phòng mới vang lên tiếng bước chân vội vã, mẹ cô, Âu Dương Tú mở hé cánh cửa:

- Con về rồi hả?

- Dạ, làm thêm muộn quá nên con không muốn về trường. – Chưa chờ mẹ nói gì, cô đã lách vào trong phòng, sững sờ nhìn thấy một người đàn ông trung niên người quần khăn tắm đang từ phòng tắm bước ra.

Không lời nào có thể tả nổi cảm giác của cô lúc này.

Người đàn ông đó có hàng lông mày rậm, trông rất đàn ông, thân trên không mặc gì, chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Nhìn thấy Bảo Lam, ông có phần ngỡ ngàng, khẽ gật đầu rồi đi nhanh vào phòng ngủ. Một cảm giác khó chịu cuộn lên trong lòng Bảo Lam.

Đúng vậy, tai nạn đó đã qua đi bốn năm rồi, người mẹ vốn biết chăm sóc sắc đẹp của cô năm nay trông chỉ như 35, 36 tuổi, đúng là bà nên tái hôn, ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình mà.

Hai mẹ con nhìn nhau trong bóng tối.

- Chú ấy là bạn trai của mẹ, chú Thần. – Mẹ đóng cửa lại, đặt một tay lên cánh cửa phòng ngủ. – Ừm... Bảo Lam, mẹ không nghĩ là hôm nay con sẽ về...

Tình cảm của bà và chú Thần rất ổn định, vì lo cô con gái đang trong giai đoạn trưởng thành, không thể chấp nhận được việc mẹ mình có tình cảm mới nên bà vẫn lén con gái, hẹn hò với người tình. Âu Dương Tú hỏi dò con gái:

- Chú Thần nói đưa mẹ sang Singapo sống.

- Singapo? – Bảo Lam giật mình, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc có một ngày mẹ sẽ rời xa cô.

- Cháu là con gái của Tú hả? – Ông Thần đã mặc quần áo chỉnh tề, bước ra nắm tay Bảo Lam. – Lớn thế này cơ à? Bảo Lam, chú định kết hôn với mẹ cháu rồi di dân sang Singapo.

Bảo Lam nắm chặt tay mẹ.

- Mẹ, mẹ nói là mẹ sẽ không bỏ con mà.

- Mẹ... – Âu Dương Tú nhìn ông Thần bằng ánh mắt cầu cứu. Bảo Lam hoang mang, cô nhìn người mẹ đã vất vả nuôi cô lớn thành người, bỗng dưng cảm thấy mình thật là ích kỷ. An Bảo Lam, mày đã lớn rồi, mẹ nuôi mày lớn ngần này đâu có dễ dàng gì, mày có tư cách gì mà cản trở mẹ đi tìm hạnh phúc?

- Bảo Lam này... – Ông Thần ho khê, chuẩn bị để nói một tràng dài, nhưng ông không ngờ mình lại bị Bảo Lam ngắt lời.

- Chú Thần? Chú sẽ đối xử tốt với mẹ cháu chứ?

- Đương nhiên, đương nhiên. – Ông vội vã gật đầu, khoác vai bà Âu Dương Tú nói. – Cháu hỏi mẹ đi, chú có đối xử tốt với mẹ cháu hay không?

- Mẹ? – Bảo Lam nhìn mẹ.

Bà Âu Dương Tú gật đầu, ánh mắt bà thể hiện hài lòng.

Thì ra khi mẹ ở cạnh chú ấy là lúc hạnh phúc nhất. Bảo Lam thất vọng ôm chặt mẹ, người phụ nữ đã sinh và nuôi dưỡng cô thành người. Phảng phất như một cuộc sinh y tử biệt, cô cố gắng ôm mẹ thật chặt trong tay.

- Mẹ, mẹ cảm thấy như vậy khiến mẹ vui là được. Con không có ý kiến gì cả.

- Bảo Lam... vậy còn con? – Âu Dương Tú lo lắng một mình cô ở lại đây không an toàn. – Con có đi cùng mẹ với chú không?

Trên khuôn mặt ông Thần có gì đó không vui, Bảo Lam biết ông không hoan nghênh mình. Cô vỗ vai ông Thần:

- Thủ tục di dân sang Singapo khó làm lắm, con không đi đâu. Có điều, chú Thần này, sau này nếu chú bắt nạt mẹ cháu, cháu sẽ tới Singapo tìm chú tính sổ đấy! – Giọng nói có vẻ đùa cợt nhưng trong đó lại hàm chứa một sức mạnh đáng sợ, khiến ông Thần cũng phải kiêng nể vài phần.

Âu Dương Tú rơi nước mắt, ôm con gái vào lòng. Bảo Lam nói dối là mình đã mệt, chui vào phòng ngủ. Căn phòng bên cạnh vang lên tiếng nói chuyện rất thân mật của mẹ với người tình, cô nằm trên chiếc giường mà mình đã ngủ từ nhỏ, cảm giác yếu đuối lại ập đến. Cô nhớ tới người bố đã qua đời trong tai nạn, người bố có khuôn mặt hiền lành và nụ cười ấm áp, khuôn mặt đó tan vào ánh đèn đang tối dần.

Trước khi bị tai nạn, bố mẹ cô đang cãi nhau. Bảo Lam nhét tai nghe vào tai, ngồi hàng ghế sau nghe nhạc, không muốn nghe thấy tiếng cãi vã của bố mẹ. Xe đi vào một con đường đông đúc, một chiếc xe BMW màu trắng ở bên trái bỗng ra hiệu muốn vượt, ép xe của bố về một bên. Chiếc xe của họ tông mạnh vào bên đường, sau khi lăn một vòng, cô chìm vào hôn mê.

Khi tỉnh dậy, y tá nói với cô rằng bố cô đã qua đời.

Tối hôm đó bố uống rượu, sau khi tai nạn xảy ra, người ta cũng kiểm tra và tuyên bố rằng nồng độ cồn trong máu của bố vượt quá tiêu chuẩn, nhận xét rằng cả hai bên đều phải chịu trách nhiệm, do đó tiền bồi thường tai nạn đã ít lại càng ít hơn. Trụ cột trong gia đình bỗng chốc sụp đổ, mẹ

được bố chiều đã quen, từ sau khi sinh Bảo Lam xong, mẹ không phải đi làm, tiền tiết kiệm của bố cũng chỉ đủ cho hai mẹ con sống thêm một thời gian nữa. Bây giờ học đại học, tiền học phí, sinh hoạt phí đều tăng lên, Bảo Lam không muốn chìa tay ra xin Uncle Rain nên vừa đi học vừa làm thêm. Vốn tưởng rằng có thể qua được 4 năm đại học, sau khi tốt nghiệp cố gắng làm việc để cùng mẹ sống những ngày sung sướng, ai ngờ còn chưa kịp nói với mẹ về ý định của mình, mẹ đã thông báo với cô rằng sẽ di dân...

Chiếc điện thoại ở đầu giường đồ chuông, chỉ có Ngải Linh Linh mới biết số điện thoại bàn nhà cô, Bảo Lam nhắc ống nghe lên, giọng nói gay gắt.

- Này, bực mình quá, mau an ủi tâm hồn nhỏ bé vừa bị tổn thương của tớ đi.

- ... – Đầu dây bên kia thoáng im lặng. – Em bị thương hả?

Giọng nói này là? Cô ngồi bật dậy.

- Không có gì, không có gì... xin lỗi, anh là?

- Lâm Ân Tá. – Giọng nói của anh vang lên. Đúng rồi, giọng nói hơi khàn khàn của anh có thể khiến bất cứ cô gái nào rung động. Nhưng Bảo Lam rất tỉnh táo. – Sao anh lại có số điện thoại nhà em?

- Tôi đang gọi số di động của em mà.

Cô cầm di động lên xem, quả nhiên là đã hết pin, thế là nó tự động chuyển vào số điện thoại nhà.

- Có phải anh có việc gấp gì không? – Cô nhớ ra ban ngày mình còn một chuyên đề chưa làm xong, chắc là Ân Tá có việc cần gấp nên nửa đêm mới call tới cho cô để giục.

- Ừm, chuyên đề mà hôm nay An Kỳ phân công cho em làm, khi viết có cảm giác gì không?

Bảo Lam giật mình, quả nhiên Lâm Ân Tá luôn nói với giọng của một thượng cấp.

- Dạ dạ, em đang cố gắng ạ, ngày mai sẽ giao cho anh.

- Chăm chỉ viết là tốt, không cần phải gấp quá. – Ân Tá hỏi. – Ngày mai có rảnh không? Tôi có hai tấm vé đi xem ca nhạc, em có muốn đi xem cùng không?

- Hả?

- Không thích hả? – Giọng Ân Tá có vẻ thất vọng, chẳng phải trong hồ sơ xin việc của cô có ghi sở thích là nghe nhạc sao?

- Không phải không phải. – Bảo Lam nói theo phản xạ. – Chỉ là ngày mai hơi bận, em định viết cho xong cái chuyên đề.

- Ồ, vậy hả. – Anh tỏ rõ sự thất vọng. – Vậy cố lên nhé.

Cúp điện thoại xong, Bảo Lam lại nằm vật ra giường, trong lòng vô cùng hối hận. Sao lại từ chối người ta cơ chứ? Chẳng phải chỉ là viết một cái chuyên đề thôi sao, ban ngày làm việc chăm chỉ một chút, buổi tối là có thể đi xem ca nhạc được rồi.

Điện thoại lại vang lên lần nữa. Bảo Lam nghĩ, nếu anh còn nhắc lại chuyện này, chắc chắn cô sẽ đồng ý. Cô nhắc điện thoại lên, dụi dụi “a lô”, nhưng trong điện thoại lại vang lên mấy tiếng xì chua loét của Ngải Linh Linh:

- Bảo Lam, từ lúc nào cậu bắt đầu nói chuyện dụi dụi như thế hả? Rung động với ai rồi sao?

- Chết tiệt. Muộn thế rồi, có việc gì thế? – Cô nhanh chóng nói với giọng của hai người bạn thân, ngồi dựa lưng vào gối và ăn đồ ăn vặt.

- Lần trước bọn mình gặp một anh chàng đẹp trai ở cửa hàng tạp hóa ấy, cậu còn nhớ không? – Ngải Linh Linh kích động nói. – Hôm nay tớ nhìn thấy anh ấy trên tivi! Là thanh niên xuất sắc của thành phố mình năm nay, tên là Lâm...

- Lâm Ân Tá.

- Quả nhiên là cậu quen anh ta! – Ngải Linh Linh như bị người ta giẫm vào đuôi, hét lên chói tai. – Hôm đó cậu còn không chịu nhận! Xì...

Bảo Lam mỉm cười.

- Cậu nghĩ nhiều quá, tại sao đây tớ gặp lại anh ấy. Công việc biên tập ở tòa soạn tạp chí của tớ bây giờ cũng là nhờ anh ấy tớ mới có cơ hội.

- Thế hả... – Linh Linh như suy nghĩ cái gì đó. – Chẳng có ai tốt bụng thế cả! Chắc là anh ta có ý gì đó với cậu rồi.

- Không phải đâu. – Bảo Lam nhớ lại ban nãy Ân Tá mời cô đi xem ca nhạc, bất giác hai má nóng bừng lên. Linh Linh lại nói:

- Có cơ hội thì phải nắm lấy, biện pháp tốt nhất để quên đi một tình cảm thất bại chính là tìm một tình yêu mới! Bảo Lam, lần này là con rùa vàng thật đấy! Một con rùa vĩ đại! Nghe nói 16 tuổi anh ấy đã bắt đầu giúp đỡ gia đình chuyện kinh doanh, lại có công ty riêng, có quan hệ công việc trên nhiều thành phố, chắc chắn là nhiều người theo đuổi lắm.

- Chuyện tương lai ai mà biết được! – Bảo Lam chỉ cười, nhớ lại ngày trước mình còn mơ có ngày sẽ được mặc áo cô dâu đi bên cạnh Jason, bây giờ chỉ thấy thật là châm biếm.

Ngài Linh Linh biết cô đang nghĩ cái gì đó:

- Cậu đừng có nhớ gã khốn nạn đó nữa! Anh ta bỏ rơi cậu là để cho cậu một con đường sống, Bảo Lam, cố lên! Đừng có từ bỏ anh chàng Lâm gì gì đó.

- Lâm Ân Tá.

- Đúng rồi, Lâm Ân Tá, đúng là cái tên này. – Linh Linh huyền thuyên một hồi nữa, dạy Bảo Lam làm thế nào để theo đuổi người con trai khác, nửa tiếng đồng hồ sau Bảo Lam mới cúp điện thoại, bên tai vẫn còn vang lên tiếng nói của Ngài Linh Linh. Phòng mẹ ở bên cạnh không còn động tĩnh gì nữa, chắc là mẹ đã ngủ rồi, Bảo Lam đi đánh răng, chuẩn bị đi ngủ thì Ngài Linh Linh lại gọi điện thoại đến.

- Được rồi, được rồi, nữ ma đầu, cậu yên tâm đi, tớ sẽ không bỏ qua Lâm Ân Tá đâu.

- ... Cái gì? – Hóa ra là giọng của Ân Tá, Bảo Lam sợ toát cả mồ hôi. Ân Tá hỏi. – Em vừa bảo là không bỏ qua ai?

- Không có gì, không có gì. – Cô vội vã nói lảng sang chuyện khác. – Có chuyện gì không ạ?

- Vừa nãy em bảo ngày mai bận, thế ngày kia thì thế nào? – Ân Tá giải thích. – Biểu diễn âm nhạc kéo dài hai ngày, tôi có thể đổi vé sang ngày kia.

Thượng đế ơi! Anh lại hẹn thêm lần nữa.

Nếu lần trước anh gọi điện thoại, Bảo Lam còn nghi ngờ rằng Ân Tá chỉ mời cô theo phép lịch sự, thế thì lần này cô thực sự không còn nghi ngờ gì thành ý của anh nữa! Có quý mới biết được rằng vé xem ca nhạc có thể thay đổi được thời gian, cô chỉ nghe người ta nói “Vé bán ra, miễn trả lại!”.

Mặc kệ! Cứ đồng ý đi!

- ... Dạ được!

- Ủ, vậy ngày kia tôi tới đón em được không? – Giọng nói của Ân Tá đã nhẹ nhàng hơn. – Hôm đó gặp nhé.

- Dạ vâng ạ. – Lần này đặt điện thoại xuống, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm. Thế là... thế là cô đã đồng ý hẹn hò với anh rồi? Hay chỉ là đi xem một buổi hòa nhạc? Cô ôm chặt hai gò má nóng bừng, như vậy có phải là bắt đầu một tình yêu mới không? Cô chạy nhanh như bay tới trước tủ quần áo, lộn tung cả tủ lên để tìm quần áo mặc cho buổi xem ca nhạc sắp tới.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nổi Gió

- Đi ăn cơm tối không? Cùng đi nhé? – Mọi người trong phòng làm việc đã về gần hết, cậu bạn đồng nghiệp Tiểu Thang chạy tới hỏi.

- Ồ, không cần đâu, tớ có hẹn rồi. – Bảo Lam mỉm cười, lại vùi đầu vào bản thảo.

Tiểu Thang là một biên tập mới vào cùng đợt với Bảo Lam, chủ biên An rất thích cậu ấy. Anh chàng này trông rất bảnh bao, thích chơi với con gái, cùng làm việc với nhau, cậu luôn xung phong đi mua trà hay cà phê cho mọi người. Mấy ngày nay, con gái trong văn phòng đều không ngớt lời khen ngợi cậu.

Cậu quét mắt nhìn Bảo Lam, huýt sáo:

- Wow, tớ phát hiện cậu càng ngày càng xinh đẹp đấy, lúc mới đến trông như một học sinh cấp ba ấy. – Hôm nay Bảo Lam mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng và chiếc váy gấp ly màu đen, đôi tất màu xám nho nhã khiến đôi chân dài của cô càng thêm xinh đẹp. Tiểu Thang tới gần Bảo Lam, hỏi nhỏ. – Có bạn trai chưa? Nói thật đi, tớ có còn cơ hội không? Thực ra...

Đúng lúc đó có người mang cà phê tới, đặt trên bàn Bảo Lam, ngắt lời của Tiểu Thang. Cậu không vui quay đầu lại, đúng lúc gặp phải ánh mắt sắc bén của Lâm Ân Tá, sợ hãi chẳng dám nói thêm nửa lời.

Anh chàng Lâm Ân Tá nếu xét về ngoại hình, về khí chất, về gia thế, tất cả đều vượt xa những người cùng tuổi khác, người tinh mắt chỉ cần nhìn là biết anh là một người đặc biệt.

- Anh Lâm? Chào anh, chào anh. – Tiểu Thang biết anh là bạn

thân của chủ biên. Ân Tá gật đầu, hỏi Bảo Lam bằng giọng thân mật:

- Mệt không? Bao giờ chúng ta đi được?

Chết tiệt thật, hóa ra người Bảo Lam hẹn lại là anh ta! Tiểu Thang chửi thầm một câu: An Bảo Lam đúng là một con chó nhỏ, vừa mới vào đã câu được một con cá to. Cậu ta vội vã nói là mình phải đi ăn cơm, biến nhanh xuống cầu thang. Phòng làm việc lúc xế chiều chỉ còn lại Ân Tá và Bảo Lam. Một mùi thơm thoang thoảng quyến rũ hơn cả mùi cà phê tỏa ra từ người anh.

- Còn phải làm thêm hả? – Anh liếc mắt vào tập bản thảo dày cộp trên bàn cô.

- Không, em vừa làm xong. – Bảo Lam nhấp một ngụm cà phê, sao anh biết là cô thích vị này nhất nhỉ? – Cảm ơn anh, anh tốt thật! Anh tốt với tất cả các cô gái khác như thế này sao?

Câu hỏi này có phần hơi đường đột.

Ân Tá mỉm cười:

- Đương nhiên là... không phải.

- Hồi nhỏ bố nói với em, trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, chỉ có mình là có thể khiến mình mỉm cười. – Bảo Lam nhớ lại khuôn mặt của bố. – Ân Tá, có phải ngày trước chúng ta gặp nhau rồi không? Sao anh lại giúp em?

- Ngốc quá... em nghĩ nhiều quá. – Anh đưa tay lên xoa nhẹ tóc cô. – Đi thôi, xuống dưới kia ăn cơm, anh mời em.

Lời mời của Ân Tá thường khiến người khác khó lòng mà từ chối, nhưng nếu biết khi ăn cơm sẽ gặp Jason, cô thà cả đời không bước chân xuống cầu thang.

Vừa đi ra khỏi tòa nhà không lâu, một cửa hàng đồ trang sức Cartier ở ngay chỗ ngã rẽ thu hút ánh mắt của Bảo Lam. Noel năm ngoái, Jason nói là khi nào cô tròn 20 tuổi, hai người sẽ kết hôn và tới đây để mua nhẫn kim cương cho cô. Lời hứa hẹn ngọt ngào đã biến thành bong bóng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, chỉ tiếc là bị một cơn gió vô tình thổi vỡ.

Cô nhìn vào bên trong qua lớp kính trong suốt, bỗng dưng cảm thấy người con gái ở trong cửa hàng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là cô bạn gái Đàm Hiếu Phong của Jason sao? Nhìn kỹ lại, người bên cạnh quả nhiên chính là Jason. Hai người đang chụm đầu vào chọn nhẫn đôi. Người con gái thích một chiếc nhẫn rất đắt, Jason cau mày nói không đẹp, thực ra là vì nó đắt quá.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không thể nào tránh được. Bảo Lam vội vã cúi đầu định bỏ đi thì đúng lúc đó Jason và bạn gái mới quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Bảo Lam.

Bốn người mặt đối mặt với nhau.

Bạn trai cũ, bạn gái của bạn trai cũ, tình địch, trong cuộc sống yên bình của An Bảo Lam từ trước tới nay chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Ân Tá vô cùng thông minh, vừa nhìn đã phát hiện ra mối quan hệ của ba người.

Anh kéo tay cô vào trong cửa hàng.

- Em yêu, đi nào, chúng ta vào chọn nhẫn.

Nhân viên trong cửa hàng vừa thấy anh đã nhiệt tình chào:

- Anh Lâm, hoan nghênh anh đến với cửa hàng chúng tôi. – Sự nhiệt tình cứ như thế chỉ cần anh tới một lần thôi cũng đủ đem lại vinh quang cho tiệm của họ.

- Cô gái này hôm nay muốn xem chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất của năm nay, cô có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? – Ân Tá nói.

- Dạ vâng ạ. – Nhân viên vội vàng lấy ra chiếc nhẫn mà bạn gái Jason vừa rồi tỏ ý thích, Ân Tá cầm lên ngắm nghía.

- Có cái nào đẹp hơn nữa không? Cái này vẫn có vẻ...

- Dạ vâng ạ, anh Lâm đúng là tinh mắt. – Cửa hàng trưởng vội vàng bày ra trước mắt họ một đôi nhẫn tình nhân vô cùng tinh xảo. Ân Tá cố ý thân mật nói vào tai Bảo Lam ngay trước mặt Jason:

- Em cứ chọn đi, thích cái nào thì anh tặng cho em.

- ... Anh đúng là vô dụng! – Đàm Hiếu Phóng mất mặt, giận dỗi bỏ đi. Jason vội vàng đuổi theo, đuổi được một đoạn không xa thì quay đầu lại buồn rầu nhìn Bảo Lam, rồi lại quay người đi mất.

Thấy họ đều đã đi, Bảo Lam thở phào nhẹ nhõm, cả người vừa nãy căng thẳng nên cứng đờ, giờ bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ân Tá bảo cửa hàng trưởng cất nhẫn đi, đưa Bảo Lam ra khỏi cửa hàng như chưa có việc gì xảy ra.

- Vừa nãy... cảm ơn anh. – Bảo Lam cười ngượng ngùng. – Người đó là người yêu cũ của em.

- Ừ, anh biết.

- Sao anh lại biết?

- Đôi mắt của em nói cho anh biết. – Ân Tá nói. – Đôi mắt của An Bảo Lam không thể che giấu được bí mật nào cả.

Khuôn mặt cô đỏ bừng.

- Em mời anh ăn cơm nhé.

- Được thôi. – Ân Tá không hề khách khí, đi lên phía trước cô như một cậu bé mới lớn, dáng người cao gầy nhưng lại cho người khác một cảm giác an toàn. Cô rất thích mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người anh, nó giống như một mùi hương bằm sinh rất quyến rũ.

Bảo Lam chi tiền rất rộng rãi, chưa nhận được lương nhưng cô gọi rất nhiều món ăn, bày kín cả một bàn. Ân Tá chỉ mỉm cười nói bữa ăn này thật thịnh soạn.

Người phục vụ hỏi hai người có muốn uống rượu không, Ân Tá nói là không nhưng Bảo Lam lại gọi một ly “Bách Lợi Điền” (Giải thích: Tên một loại rượu của Trung Quốc).

- Anh còn tưởng em là kiểu con gái không uống rượu, không hút thuốc, không tới quán bar, từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn ở nhà.

- Tại sao lại không phải? – Cô mỉm cười. Bao nhiêu năm nay, cô như một tờ giấy trắng, lúc nào cũng ngoan ngoãn, không uống rượu, không hút thuốc, không nói nhiều, ngay cả khi chia tay với Jason, cô cũng không tranh luận điều gì.

Một tờ giấy trắng tinh, trống rỗng, không có bất cứ dấu vết nào.

- Anh là người nhà của An Kỳ hả? – Bảo Lam rất tò mò.

Ân Tá chỉ cười, không trả lời.

- Chị ấy là bạn gái anh? Nhưng nhìn chị ấy lớn tuổi hơn anh nhiều... Xin lỗi, em vô duyên quá. – Bảo Lam ngậm chiếc thìa trong miệng. Ngụm trà trong miệng anh suýt thì phun ra ngoài, ngượng ngùng giải thích:

- Sao có thể thế được? Cô ấy học trên anh mấy khóa.

- A, hiểu lầm lớn quá rồi. Em xin lỗi, xin lỗi, anh ăn đi. – Bảo Lam vội vàng gấp thức ăn cho anh.

- Thực ra anh không còn là học sinh nữa, năm ngoái anh ở Mỹ về, trước đó học chuyên ngành kiến trúc. Anh mở một công ty thiết kế, có thời gian thì tới chơi. – Thiết kế kiến trúc có lẽ là chuyên ngành duy nhất trong khối ngành tự nhiên có hơi hướng của nghệ thuật. Cô nghe vậy thoáng kinh ngạc, thì ra anh là sinh viên chất lượng cao.

Cô vốn tưởng rằng anh học những chuyên ngành liên quan tới âm nhạc, bởi vì sự nho nhã toát ra từ con người anh như mùi chanh thơm mát, khiến người ta khó có thể quên được.

Cô gọi nhân viên phục vụ ra thanh toán, nhưng nhân viên chỉ mỉm cười nói:

- Anh Lâm đây đã thanh toán rồi, anh ấy là hội viên VIP của tiệm chúng tôi.

- Trời ơi, sao đi đến đâu anh cũng là hội viên vậy?

Anh chỉ cười mà không nói gì. Buổi hòa nhạc tối nay rất hay, cô xem chăm chú, thi thoảng lại lén quay sang nhìn anh. Khuôn mặt anh nhìn nghiêng trong ánh sáng mờ mờ đẹp như một bức tượng. Chàng trai này khó đoán như một câu đố, nhưng lại như một quả tranh mới hái, rất cuộc thì tại sao anh lại tiếp cận với cô?

Trời đã rất khuya, Ân Tá lái xe đưa cô về tới nhà, nhìn theo cho tới lúc đèn nhà cô đã bật sáng rồi mới yên tâm quay xe về. Mấy hôm nay mẹ không ở nhà, khi Bảo Lam bật đèn phòng khách lên, kinh ngạc phát hiện ra Jason đang ngồi trên ghế salon.

- Cái gã chiều nay đưa em về hả? Hả là ai? – Jason lên tiếng gắt gỏng.

- Không cần anh lo. – Bảo Lam mở rộng cửa ra. – Làm thế nào mà anh vào được.

Anh ta lúc lắc xâu chìa khóa trong tay.

- Cái này là em đưa cho anh.

- Vậy làm phiền anh, sau khi chia tay đừng có chạy tới ngồi trên ghế nhà tôi lúc nửa đêm được không, người sống cũng bị anh dọa cho chết khiếp.

- Nhìn khí sắc của em cũng không tệ... – Vốn tưởng rằng Bảo Lam không có anh ta thì sẽ không sống được, bây giờ thấy cô vẫn khỏe mạnh, lại còn có một người con trai khác lái ô tô đưa về, anh ta không tránh được cảm giác thất vọng. – Người vừa nãy rất cuộc là ai? Bạn trai mới hả?

- Chẳng liên quan gì tới anh cả.

- Sao lại không liên quan? Em vừa mới chia tay với anh, chớp mắt đã có người mới, có phải em cố ý làm anh mất mặt không?

Cô tức nghẹn họng, một hồi lâu không nói nên lời.

- Thôi bỏ đi, không tính toán với em. – Jason lấy ra một quyển sổ tín dụng. – Đây là số tiền mà em dùng của anh tháng trước và tháng trước nữa,

trước tháng này trả hết cho anh, cứ chuyển tiền vào tài khoản của anh là được rồi.

- Cái gì? – Cô nhìn quyển sổ ghi chép lại những lần đi mua quần áo, đi ăn cơm, hoang mang mất mấy giây, những cái này chẳng phải những khoản chi tiêu khi yêu nhau sao? Lúc đầu anh nói là tặng cho cô, sao bây giờ lại trở mặt không chịu nhận, còn bắt cô phải trả tiền.

Sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng, cô cầm hóa đơn lên nói:

- Được! Tôi sẽ trả! Muộn quá rồi, anh về đi, để chìa khóa nhà tôi lại.

Jason không chịu đi.

- ... Đã muộn thế này rồi... Em để anh ngủ ở đây một đêm. Đêm cuối cùng của chúng ta, Bảo Lam... – Anh ta ôm chặt lấy Bảo Lam nhưng cô lạnh lùng đẩy ra.

Giây phút đó, trong lòng cô chỉ là sự căm ghét đến cùng cực gã đàn ông trước mặt, thậm chí cô còn nghĩ, có phải ngày trước mình bị điên hay không mà lại đi thích một kẻ như thế này?

- Buông tay ra! Đưa chìa khóa cho tôi.

- Định giả vờ đoan trang hả? – Jason vẫn mặt dày, ôm chặt lấy cô. – Thực ra trong lòng em vẫn còn nhớ anh? Vẫn còn thích anh phải không?

- Này! Anh! – Con gái sức yếu, cô giằng co với hắn, lồng ngực sắp vỡ ra vì bị ôm quá mạnh. Đúng lúc này, cánh cửa lớn khép hờ bị người nào đó đẩy mạnh, hai người trong phòng đều sững sốt quay lại, thấy dưới ánh đèn hành lang là khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá.

Anh bước vào vỗ nhẹ lên vai Jason.

- Hình như cô ấy không thích lắm, có cần gọi cảnh sát tới để hỏi cô ấy hay không?

- Mà! – Jason mất mặt, chỉ hừ một tiếng, khoác áo khoác lên rồi bỏ đi. Bảo Lam gọi anh ta lại.

- Này, để chìa khóa lại.

Hắn quay đầu lại nhìn Ân Tá, miễn cưỡng ném chùm chìa khóa lên ghế, buông một câu “nhớ trả tiền vào tài khoản” rồi bỏ đi.

Anh ta đi rồi, Bảo Lam mới phát hiện ra người mình mờ hồi đầm đìa. Sao mình lại thích một kẻ như vậy? Chia tay thì trở mặt đòi tiền, đã thế lại còn muốn ăn vụng ở nhà người từng bị anh ta bỏ rơi.

Sao mình lại yêu một kẻ như thế?

- Nghỉ một lát đi, đừng sợ, đừng sợ. – Anh dịu dàng vuốt tay cô. Bảo Lam lúc này mới thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng nhìn thấy chùm chìa khóa là lại nổi giận.

- Nếu lần sau hắn còn tới, không biết có may mắn gặp anh như hôm nay không?

- Hôm nay đúng là số em may thật, em quên điện thoại trong xe của anh. – Anh lấy điện thoại của cô ra, đặt xuống bàn. Nếu không phải anh nhìn thấy điện thoại rơi trên ghế lái phụ, đích thân mang lên đây, có lẽ đêm nay Bảo Lam không thoát được.

Hình như anh rất quen thuộc với hoàn cảnh gia đình cô, nửa đêm tới nhà cũng không hỏi vì sao cô chỉ có một mình, bố mẹ cô ở đâu.

- Nếu em lo thì anh có thể thay khóa giúp em, mai vứt bộ chìa khóa này đi, thế là hắn không vào nhà em được nữa.

- Muộn thế này rồi... – Cô nhìn ổ khóa trên cánh cửa. Buổi tối chỉ có mình cô ở nhà, nhỡ nửa đêm có ai xông vào...

- Chỉ cần thay ổ khóa thôi, chiếc chìa khóa kia của hẳn không mở được đâu. – Ân Tá xuống lầu, lái xe tới một cửa hàng gần đó mua cái khóa.
– Có tuavít bốn cạnh không?

- Dạ có, để em tìm. – Cô mở ngăn kéo ra tìm chiếc tuavít bốn cạnh mà mấy năm trước bố vẫn dùng, đưa cho anh. Anh nhanh nhẹn tháo ổ khóa cũ ra, thay ổ khóa mới vào.

Lách cách, lách cách.

Ổ khóa mới vang lên âm thanh chắc chắn và đáng tin cậy. Bảo Lam yên tâm hơn rất nhiều. Cô cảm kích nghĩ tới dáng vẻ bận rộn của anh ban nãy, giống y như hồi nhỏ bố cô cũng bận rộn vì gia đình này vậy, khiến lòng cô thật sự yên tâm.

Khóa cửa đã thay xong, anh cũng yên tâm hơn.

- Muộn quá rồi, anh về nhà đây, em nghỉ đi nhé. Có chuyện gì thì gọi điện cho anh. – Anh cầm áo khoác lên rồi đi về.

- Ý, chờ chút đã. – Cô gọi anh.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ, không có gì... – Giây phút đó, bỗng dưng cô thấy sợ anh lại đi mất. Dường như chỉ cần anh ở lại đây, cô sẽ không còn sợ gì nữa.

- Ngoan đi. – Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi ra về.

Bàn tay anh thật là ấm áp.

- Bảo Lam, cô vào văn phòng của tôi một chút. – Giờ nghỉ trưa, An Kỳ gọi Bảo Lam vào. Sau lần phỏng vấn trước, đây là lần đầu tiên cô vào phòng của chủ biên. An Kỳ ném một xấp báo cáo chuyên đề xuống trước mặt cô. – Cô định dùng cái này để che giấu tôi hả? Máy ngày hôm nay cô làm báo cáo chuyên đề, nhưng có đồng nghiệp nói rằng những cái này có tòa soạn khác đã làm rồi.

Đã làm rồi?

Không, những cái này đều do cô thức đêm mệt nhọc để làm ra, sao lại có chỗ dùng rồi?

- Chủ biên, những thứ này không thể dùng rồi được. Đây đều là em...

An Kỳ ngắt lời cô.

- Đúng là tôi đã nghe mấy lời đồn đại về cô, nhưng Bảo Lam, tôi vẫn tin tưởng vào năng lực làm việc của cô. Cho dù những cái này có phải cô viết ra hay không, chỉ hy vọng sau này cô tiếp tục cố gắng, ngày kia giao chuyên đề mới tới cho tôi, OK?

- Chủ biên, những cái này đúng là do em viết, không thể nào lại có tòa soạn khác dùng rồi! – Bảo Lam vẫn muốn biện minh cho mình, nhưng An Kỳ lại lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu thực sự là do cô viết, chứng tỏ cô có thực lực, vậy thì viết một cái khác hay hơn để chứng minh bản thân đi.

Có điện thoại gọi tới, An Kỳ vội nhắc máy lên nghe, giọng nói gắt gỏng lập tức trở nên dịu dàng hơn:

- Thì ra là tổng giám đốc Lưu à, dạ vâng, 6 rưỡi chiều, chúng ta gặp nhau sẽ nói về chuyên mục quảng cáo đó...

Bảo Lam cầm xấp báo cáo, ầm ức đi ra khỏi phòng chủ biên.

Cô vừa bước ra, mấy đồng nghiệp vừa nãy vẫn nhìn chăm chăm vào phòng chủ biên đều đồng loạt cúi đầu, làm như không nhìn thấy gì. Bảo Lam âm thầm quay về chỗ ngồi, bên tai lập tức vang lên những tiếng cười khúc khích.

Thì ra bất cứ góc nào trên thế giới này đều như vậy. Trên màn hình hiện lên khung cửa sổ chat MSN, Tiểu Thang hỏi:

- Chủ biên vừa nói gì cậu hả? Lúc đi ra, nhìn sắc mặt cậu tệ lắm!

- Cảm ơn.

- Đúng rồi, có phải cậu là do Lâm Ân Tá giới thiệu vào không?

- Hử?

- ... Có tin đồn! Nghe nói chủ biên rất thích anh Lâm, nhưng anh Lâm lại quan tâm tới cậu. Cậu cẩn thận kẻo bị chủ biên ghét đấy.

Bảo Lam bất giác thấy sợ hãi. Thì ra là có chuyện đó. An Kỳ thích Ân Tá, vậy Ân Tá có thích An Kỳ không? Mối quan hệ giữa họ hình như không bình thường.

Bảo Lam cắn môi, không biết vì sao, trong lòng cô cứ thấy khó chịu.

Tối hôm đó bận viết báo cáo chuyên đề tới nửa đêm, lúc đi xuống bãi đỗ xe ở dưới lầu, xung quanh tối om, chẳng thấy bóng dáng bảo vệ đâu. Bảo Lam rảo nhanh bước chân, đôi giày cao gót gõ lên nền xi măng, trong đêm tối lại càng thêm rõ ràng. Trời quá khuya nên cô không dám đứng chờ ở bên xe buýt, bèn ra sức chạy, chỉ cần chạy qua khỏi bãi đỗ xe này, tới góc đường bên kia là có thể bắt taxi về nhà.

Đêm khuya, gió to, bỗng dưng có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh Bảo Lam, khiến cô hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Người ngồi trong xe mở cửa sổ rồi thò đầu ra ngoài. Đó là Ân Tá:

- Bảo Lam?

An Kỳ ngồi bên cạnh Ân Tá, “dịu dàng” nói:

- Ai dà, Ân Tá xem kìa, người mà cậu giới thiệu quả là chăm chỉ, làm thêm cho tới tận giờ.

- Lên xe đi, đừng đi một mình buổi đêm. – Ân Tá quay đầu xe lại đưa Bảo Lam về nhà rồi mới đưa An Kỳ đi.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi, nghĩ lại cô gái xinh đẹp trang điểm kỹ càng ngồi cạnh anh, Bảo Lam soi mình trong tấm kính cửa sổ bên đường, nhìn bộ dạng làm thêm mệt mỏi và tiêu tụy của mình, thấy mình thật là thê thảm.

Ân Tá, anh đang hẹn hò với An Kỳ sao?

Hai người đang yêu nhau sao?

Ngày hôm sau, vừa tan học là Bảo Lam vội vã tới tòa soạn, quả nhiên An Kỳ cố tình gây khó dễ cho cô, không những nói là cô tới muộn, trừ của cô 100 tệ mà còn bắt cô lấy được bản kế hoạch quảng cáo có chữ ký của Tổng giám đốc Lưu trước khi ông rời khỏi văn phòng ở Công ty quảng cáo Hằng Đại.

- Bây giờ là 6 giờ, Tổng giám đốc Lưu thường về lúc 6h30. Bản kế hoạch này rất quan trọng với tạp chí của chúng ta, hôm nay nhất định phải mang về. – An Kỳ khẽ nhướn mày lên, ra lệnh cho những người khác theo cô vào phòng họp.

- Còn đứng đấy làm gì, chúng ta đi thôi. – Tiểu Thang cầm chìa khóa xe công ty lên, hai người lái xe vội vàng đi tới văn phòng của ông Lưu, nhưng ông vẫn còn đang họp. Tiểu Thang lấy ra mấy tờ giấy kẹp trong tập tài liệu đưa cho cô. – Đi phôtô ba bản, tớ ở đây chờ ông ấy. – Cậu hạ thấp giọng. – Nghe nói ông Lưu này háo sắc lắm, một mình cậu đứng ở đây chờ, tớ sợ nguy hiểm.

Thì ra là như vậy. Cô cảm kích gật đầu, cho dù thế nào thì chạy đi chạy lại cũng còn hơn là ở cạnh một người đàn ông trung niên hiếu sắc. Công ty này không cho người ngoài sử dụng máy phôtô, cô xuống lầu, đi một đoạn rất xa mới tìm thấy một cửa hàng phôtô, còn đang bận thì Tiểu Thang gọi điện thoại tới.

- Bảo Lam, đứng chờ đói quá, nhân tiện mua cho tớ bát cá viên về nhé.

- Ừ. – Cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý luôn, tới lúc mang sập tài liệu đã phôtô và bát cá viên lên đến nơi, cô nhìn thấy tổng giám đốc Lưu và An Kỳ đang đi cùng nhau.

- Chủ biên! – Bảo Lam chào An Kỳ theo phản xạ.

An Kỳ đang vui vẻ đứng cạnh ông Lưu, ánh mắt cô ta lướt qua bát cá viên mà Bảo Lam cầm trong tay.

- Chẳng phải tôi bảo cô tới chờ tổng giám đốc Lưu sao? Cô đi đâu hả? Nếu không phải tôi tới đột xuất, có phải là cô định trốn việc luôn không?

- Cái này là... – Còn chưa chờ Bảo Lam giải thích, Tiểu Thang đã vội vàng tranh lời. – Chủ biên, Bảo Lam vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi sai sót. Giờ cũng không sớm nữa, chúng ta đưa tổng giám đốc Lưu tới quán ăn lần trước, được không?

- Lại phát hiện ra chỗ nào mới hả? – Ông Lưu rất hưng phấn, vội đi theo An Kỳ. Bảo Lam thận trọng đi theo đằng sau.

An Kỳ lườm cô.

- Cô không cần phải đi theo.

- Dạ? – Bảo Lam khựng người lại. An Kỳ nói với Tiểu Thang:

- Sau này cậu nhận mấy kế hoạch mà Bảo Lam đang làm, còn nữa, từ mai cậu chuyển lên làm chính.

- Vậy em làm gì ạ? – Bảo Lam hỏi.

- Cô? – An Kỳ khinh miệt nói. – Yên tâm đi, cô là người Ân Tá giới thiệu tới, tôi sẽ không đuổi việc cô đâu. – Nói rồi quay đầu bỏ đi. Tiểu Thang đi qua Bảo Lam, vỗ nhẹ tay lên vai cô tỏ ý an ủi.

- Ngốc quá, làm việc gì cũng phải động não. – Cậu ta ném lại một câu “cố lên” rồi chạy vào thang máy, cứ như thể bát cá viên vừa nãy là do cô tự mua chứ chẳng liên quan gì tới cậu ta ca.

Cửa thang máy đóng lại, Bảo Lam còn nghe thấy An Kỳ khen Tiểu Thang là làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm.

Tối hôm đó, cô sụi sụi quay về nhà, hắt xì hơi liên tục, cửa nhà lại bị khóa trái bên trong. Chắc là mẹ lại đưa tình nhân về nhà.

- Mẹ? Mở cửa! Mở cửa!

Bảo Lam ầm ức đập cửa, bên trong chẳng có ai lên tiếng. Từng cơn gió thổi mạnh qua hành lang, quất vào mặt Bảo Lam, lạnh buốt.

Điện thoại cũng không có ai nhắc máy.

Cô biết cánh cửa này sẽ không mở ra nữa.

Bảo Lam bắt đầu run lên từng chập, chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Ngải Linh Linh.

Điện thoại thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng của một chàng trai.

- A lô? – Giọng nói khàn khàn như dính lại, rất dịu dàng.

- Ân Tá? Sao lại gọi tới số điện thoại của anh nhỉ? – Cô nhìn màn hình điện thoại, giọng nói lắp bắp. – Xin lỗi, em gọi nhầm, em... em... – Một cơn gió lớn thổi đến khiến cánh cửa kính ở đại sảnh vang lên loảng xoảng, cả người cô như rơi vào một kho đá lạnh buốt.

Lạnh lẽo, âm ức, thất vọng.

Sống mũi cay cay, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên hai gò má lạnh buốt, giọng nói của anh xé rách cả cái lạnh và sự cô độc, khiến cô cảm thấy mình vẫn còn đang sống.

Ân Tá lúc này đang ngồi uống cacao nóng trong quán sô cô la mà mình mở, nghe thấy tiếng gió vù vù ở đầu dây bên kia, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Dưới lầu, không vào được nhà.

- Khóa hỏng rồi hả?

- Không, trong nhà có người... – Anh nghe thấy bên kia có tiếng khóc nho nhỏ, tiếng khóc hòa lẫn với tiếng gió rít vù vù. – Bởi vì họ đều ở nhà nên em không tiện vào.

Tiếng nói nghẹn ngào, tiếng khóc âm ức như muốn xé tim anh ra. Anh chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Một đêm có bão cấp 8, từng hạt mưa lớn xối xả trút xuống. Sao cô lại ở ngoài một mình?

- Chờ ở đó, anh tới ngay. – Nói xong, Ân Tá vội vàng khoác áo khoác rồi lao ra khỏi cửa.

Mưa gió đua nhau gào thét. Khi đi qua biển, sóng biển không ngừng vỗ bờ, ở mấy khúc cua, suýt chút nữa thì xe anh lao xuống vực... Anh đang trên đường chạy tới với cô gái đó.

Cho tới khi thân hình gầy bé của cô xuất hiện trong tầm mắt anh. Cô run rẩy co mình trong đại sảnh rộng mênh mông, giống như một chú chim nhỏ không có nơi để về. Thấy anh tới, hai mắt cô ươn ướt, không rõ là nước mưa hay nước mắt. Anh không nhịn được lao tới ôm chầm lấy cô.

- Có lạnh không? – Anh dịu dàng hỏi, ôm chặt cô vào vòng tay của mình.

Anh muốn bảo vệ cô. Bảo vệ cô thật cẩn thận.

Vào lúc cái lạnh đã lên tới cực điểm, ý thức dần dần mất đi. Bảo Lam không nhớ rõ làm thế nào mà cô lại mặc áo khoác của Ân Tá, rồi được anh bế lên xe. Chiếc xe đi thẳng về tiệm sô cô la.

Tiệm sô cô la có tên “Hồi ức” này là một cửa hàng rất nổi tiếng trong thành phố, nghe nói ông chủ là một người nổi tiếng, rất đẹp trai, có thể đích thân làm ra những chiếc kẹo sô cô la dành cho khách hàng. Mỗi một loại sô cô la đều có tên riêng của nó

“Margaret” là loại sô cô la có nhiều sữa, thích hợp với những cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, ăn một miếng có cảm giác như đang được đắm mình trong tình yêu;

“Chú người gõ ở Edinburgh”, vị đắng nhưng lại khiến người ta không thể không thích, chuyên dành cho những người đang say đắm trong tình yêu

“Ánh sáng thành Viên” là sô cô la trắng, vị đậm, rất thơm, tràn đầy sức mạnh, dành cho những người có tâm hồn tự do và dũng cảm.

Một cửa hàng sang trọng, nghe nói chỉ có một số ít những người nổi tiếng hoặc thuộc giới thượng lưu mới có tư cách làm hội viên cao cấp ở cửa hàng này, mới có may mắn được nếm thử các loại sô cô la ở đây.

-... Chờ một chút. – Cô kéo nhẹ vạt áo anh, ghé vào tai anh thì thầm. – Em không phải là hội viên ở đây. - Không sao, anh là chủ cửa hàng.

- Há?

Anh kéo cô vào trong lúc mà cô vẫn còn đang kinh ngạc tột độ, quả nhiên, các nhân viên trong cửa hàng đều lễ phép cúi đầu chào anh.

- Chẳng phải mọi người nói ông chủ cửa hàng này là một người nổi tiếng sao? – Bảo Lam nhìn anh. – Anh là?

- Ngốc thế. Chỉ là tin đồn thôi. – Ân Tá dẫn cô vào phòng trong. Căn phòng này được bài trí rất trang nhã, thể hiện sự trầm ổn của một người đàn ông nhưng vẫn không bị “lạc mốt”. – Em ngồi đi. – Anh lấy ra một hộp sô cô la rất đẹp từ trong tủ.

- Ăn thử xem.

Những viên sô cô la màu trắng tỏa hương thơm quyến rũ, chỉ mới nhìn đã biết chắc chắn là rất ngon. Cô thận trọng nhón một viên nhỏ cho vào miệng.

Đầu tiên là mùi sữa rất đậm tan trên đầu lưỡi, phảng phất như mùi nước hoa cao quý, in sâu vào lòng người, sau đó cô cảm thấy như có mùi thơm của hoa, hình như là mùi hoa hồng, nhưng cũng có cảm giác như mùi thơm nhẹ nhàng của bách hợp, hình như còn cả mùi hoa nhài, cảm giác thật

kỳ diệu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, những buồn rầu lúc nãy đều đã tan biến hết.

- Vị này là...? Có phải mỗi loại sô cô la đều có tên phải không? – Cô hỏi.

- Tên thì chưa nói cho em biết được, mang về đi, coi như là lời xin lỗi anh dành cho em. – Sắc mặt của Ân Tá trở nên phức tạp, hình như bị bao bọc bởi một lớp sương mù dày đặc.

- ... Xin lỗi? – Bảo Lam không hiểu. – Anh làm gì có lỗi với em sao? Giúp em nhiều như vậy, em cảm ơn anh còn không kịp.

Anh lắc đầu, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Cô gái ngốc nghếch này vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh lại đối xử với cô như thế. Nếu cô biết sự thực rồi, chỉ sợ cô sẽ không thèm nhìn anh lần nào nữa, chỉ muốn xé xác anh ra thành hàng ngàn mảnh.

Ân Tá chăm chú nhìn khuôn mặt cô, bất giác nghĩ, khuôn mặt này thật là đẹp.

Mềm mại, ấm áp, như một đóa hoa cúc nhỏ khiến ai cũng phải yêu mến.

- Meo... – Một chú mèo mướp nhỏ nằm dưới chân ghế salon lười nhác kêu lên một tiếng.

Ân Tá ôm nó lên. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nắm tay.

- Chú mèo đáng yêu quá, anh nuôi hả?

- Coi như là thế. Nó tên là Tiểu Báo, ngày trước cứ nằm ở trước cửa hàng anh không chịu đi, thế là giữ nó lại. – Ân Tá dùng tay chỉ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của nó. Tiểu Báo bị mù, hai con mắt hoàn toàn không nhìn

thấy gì, ánh mắt nó trong sáng tới mức khiến người ta cảm thấy nó không thuộc về thế giới này. Nó không nhìn thấy Ân Tá, nhưng có thể nghe được giọng nói của anh, cảm nhận được ngón tay anh, bởi vậy nó cứ ra sức rúc vào lòng anh.

Ân Tá nói:

- Em thấy nó đấy, không cha không mẹ, lại không nhìn thấy gì, nhưng nó vẫn cố gắng để tồn tại. – Anh đặt Tiểu Báo vào tay Bảo Lam.

Tiểu Báo cảm nhận được hơi ấm từ tay Bảo Lam, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nó không nhìn thấy gì cả, nhưng hình như nó có linh cảm rất nhạy bén, thò cái chân nhỏ ra vẫy vẫy về phía cô. Một sinh mệnh nhỏ bé và yếu ớt cũng đang cố gắng để dành lấy một hơi ấm cho cuộc đời mình.

Bảo Lam sợ nó bị ngã bèn đặt nó xuống đất rồi định bước đi. Ai ngờ Tiểu Báo lạng lẽ theo sau rồi bám chặt lấy chân cô.

Nó tưởng cô định đi, tưởng cô không còn cần nó nữa.

Tiểu Báo sợ hãi ôm chặt lấy chân Bảo Lam, nó không biết rằng những móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách da cô. Bảo Lam kêu lên đau đớn, Ân Tá vội vàng ôm Tiểu Báo lại:

- Em đừng trách nó, nó không nhìn thấy gì cả, không biết là mình làm em bị thương. Nó rất thích em, hình như sợ mất em.

Nó chỉ đang cố hết sức để giữ cô lại.

Bảo Lam lại đón Tiểu Báo từ tay anh, bỗng dưng bật khóc nức nở, không thể nào nín được. Ân Tá vuốt tóc cô, dịu dàng như khi vuốt lông Tiểu Báo.

- Em có tâm sự gì hả?

- Thi thoảng cảm thấy mình là người thất bại, cả tình yêu lẫn công việc đều thất bại.

- Vậy sao? – Anh cười, cầm lên một hộp sô cô la khác, đưa cho cô. – Nếm thử cái này xem.

Bảo Lam lấy một viên bỏ vào miệng, vị đắng tan trên đầu lưỡi. Cô cau mày:

- Sao mà đắng thế... – Nhưng còn chưa nói xong, khi lớp vỏ đắng bên ngoài của viên sô cô la tan hết, một vị ngọt dịu dàng lan khắp miệng.

Mùi vị hạnh phúc tới mức khiến người ta phải rơi lệ.

- Ừm, chính là mùi vị này. – Cô thốt lên hài lòng.

Ân Tá xoa nhẹ lên mái tóc của cô.

- Thích không? Nó cũng giống như tình yêu của em, lúc bắt đầu thì đắng, nhưng sau đó sẽ tốt dần lên, khi em tìm thấy một người thích hợp và một cách yêu thích hợp.

- Ừm... – Cô hình như đã hiểu rồi, mặc kệ khước mắt còn đang ướt, cô vẫn nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Cô luôn như vậy, không biết rằng mình thu hút người khác chính bởi nụ cười trong sáng.

Ân Tá nhìn cô say đắm.

- Sao thế?

- Không có gì, không có gì. – Ân Tá vốn luôn lạnh lùng phát hiện mình nói quá nhiều trước mặt cô nhóc này, thi thoảng lại còn ngẩn ngơ, bất giác hai tai nóng bừng lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Bảo Lam nghiêng đầu nhìn

Ân Tá. Anh chàng này dịu dàng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, điểm tốt của anh chỉ dần dần bộc lộ ra sau khi tiếp xúc một thời gian dài.

Hai người đều ôm tâm sự riêng của mình. Tiểu Báo nằm trong lòng Bảo Lam, thở đều đều, chìm đắm vào giấc mơ của riêng mình.

Vận may rồi cũng có ngày kết thúc. Không phải người nào cũng nhìn lầm người và có “kinh nghiệm” bị người đàn ông mà mình yêu tha thiết bỏ rơi; cũng không phải mọi người đều không cần phải dựa vào bố mẹ khi còn trẻ, luôn dũng cảm, kiên cường. Trắc trở chưa chắc đã là một liều thuốc tốt. Bảo Lam đã dần hiểu ra điều đó trong những khó khăn liên miên, nút thắt trong lòng cũng dần dần lỏng ra...

Ân Tá bảo một nhân viên nữ trong cửa hàng tìm một bộ quần áo ấm áp sạch sẽ cho Bảo Lam thay, còn đích thân pha cho cô một ly cacao nóng, đặt vào tay cô.

Cô như một đứa trẻ khó khăn lắm mới nằm được chút hơi ấm, sợ nóng, nhưng lại không nỡ buông tay ra, cẩn thận uống từng ngụm nhỏ. Anh dịu dàng bóp trán cho cô.

- Em bị sốt hả? – Đúng thật, trán hơi nóng. – Đúng là cô nhỏ yếu đuối.
– Ân Tá thở dài, lấy ra một viên thuốc giảm sốt đưa cho cô, rồi lại sờ lên má cô, hình như đang lẩm bẫm điều gì đó.

- Bảo Lam là một cô bé cần có người khác thương yêu. – Anh nói. Ánh mắt anh lúc này như ánh mắt của một người anh trai, một người bố. Đây không phải lần đầu tiên Bảo Lam đọc được chữ “bố” trên người anh.

Vì sự chu đáo, dịu dàng và vững chãi của anh không giống như những chàng trai trẻ tuổi khác. Sự dịu dàng của anh là một ly cacao nóng, là một câu nói quan tâm, là một chỗ dựa vững chắc. Sự dịu dàng của anh luôn luôn rất hữu hiệu.

Một chàng trai như thế này chắc rất thích hợp để làm chồng.

Trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, cô bắt đầu sốt nhẹ, ngốc nghếch nghĩ. Căn phòng trong cửa hàng sô cô la này được bài trí thật là ấm áp, sàn gỗ màu nâu đỏ và những vật dụng trong căn phòng đều tỏa mùi hương thoang thoang. Cà phê đang sôi ùng ục trong ấm.

Nghe nói tối nay bão đổ bộ về đất liền, các nhân viên trong cửa hàng lần lượt ra về, cả cửa hàng trong phút chốc chỉ còn lại Bảo Lam và Ân Tá.

- Tối nay em ngủ ở phòng bên cạnh. – Ân Tá mở cửa căn phòng bên cạnh, Bảo Lam đi vào trong, thì ra ở đây còn một căn phòng khác, nhỏ hơn, chần gối ngay ngắn, sạch sẽ, một ngọn đèn nhỏ khiến căn phòng càng trở nên đẹp hơn.

Chờ một chút, chỉ có một cái giường?

- Thế anh ngủ ở đâu. – Bỗng dưng nghĩ tới điều này, hai má cô đỏ hồng.

Ân Tá nhìn ra ngoài trời mưa mù mịt.

- Anh lái xe về, sáng mai tới đón em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi.

- Một mình em hả? – Lời vừa nói ra, cô đã cảm thấy không ổn. Không ngủ một mình, chẳng nhẽ cô muốn Ân Tá ở lại đây cả đêm? Anh là con trai mà. Nhưng... Nghĩ tới việc phải ở một nơi xa lạ suốt một đêm, ngoài trời thì đang bão, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô.

- Em sợ hả?

- Dạ... có một chút. – Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình. Gió ngoài cửa càng lúc càng lớn, tiếng cành cây gãy, tiếng biển quảng cáo bị gió thổi

phát ra những âm thanh thật đáng sợ.

- Thưa các bạn, tâm cơn bão lần này đã đổ bộ vào đất liền... – Tín hiệu truyền hình trực tiếp trên tivi đột nhiên bị ngắt, màn hình biến thành hàng vạn những điểm nhỏ trắng đen nhấp nháy.

Chắc là dây dẫn bị gió thổi đứt. Bảo Lam bất giác lại lo lắng, lúc này Ân Tá lái xe về nhà liệu có nguy hiểm không? Vừa nãy trên tivi còn cảnh cáo mọi người không nên ra đường.

- Hay là anh ở lại đi? – Bảo Lam nghĩ ngợi. – Anh ngủ ở phòng này đi, em làm phiền anh quá rồi, ngủ ở sofa ngoài phòng khách cũng được.

- Ừm, nhóc con ngoan thật. – Ân Tá nhét chiếc gối vào tay cô, đẩy cô tới sát mép giường, người anh áp sát vào người cô.

Gần quá, gần quá!

Có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, trong tiếng gào thét của gió bão, một sự dịu dàng len vào giữa hai người.

Bỗng dưng cô cảm thấy sẽ xảy ra điều gì đó, hai gò má đỏ ửng. Tới lúc định thần lại, Ân Tá đã nhào người ra sau lấy một cái gối khác, đi ra phòng khách, ngồi lên sofa.

- Được rồi, tối nay anh ngủ ở đây. – Anh cười. – Có cacao nóng, nghe nhạc và tiếng bão, tiếng mưa, cũng thú vị đấy chứ? Nhóc con, em cũng ngủ đi. Mau đóng cửa vào.

Cô đóng cửa phòng lại, trốn sau cửa cười khẽ.

Bảo Lam lăn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn không ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Ân Tá. Chi căn ngoài phòng khách có bất cứ

âm thanh nào dù rất nhỏ cũng khiến cô tỉnh dậy. Mãi tới nửa đêm, cô không nhận được bèn bò dậy, mở hé cửa ra lén nhìn về phía ghế sofa.

Ân Tá co mình trong chiếc ghế, ngủ ngon lành.

Thì ra khi ngủ anh toàn co chân lên, giống như một chú cún nhỏ cuộn mình trên ghế, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, không còn vẻ lạnh lùng như thường ngày.

Cô mặc áo ngủ, len lén nhón chân trần tới gần chiếc ghế.

Lần đầu tiên nhìn trộm anh khi ngủ. Lông mi anh thật dài, thật dày, như một đứa trẻ có dòng máu Âu Mỹ trong người. Khóe miệng anh còn một nụ cười, có phải anh đang nằm mơ không?

Có phải... mơ thấy người con gái mà anh thích không?

Người con gái mà Ân Tá thích là ai, như thế nào? Nụ cười trên khuôn mặt Bảo Lam dần dần trở nên méo mó đến tội nghiệp. Người mà Ân Tá thích chắc chắn không phải là đứa con gái phiền phức như cô? Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung. Đột nhiên mí mắt Ân Tá thoáng động đậy... Chết rồi, không kịp trốn đi rồi. Bảo Lam ngốc nghếch đứng nhìn Ân Tá tỉnh lại, khóe miệng mấp máy nói:

- Hi, anh tỉnh rồi hả?

- Ừm, không ngủ say được. – Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Cô từng nghe người ta nói, nếu có một chàng trai thích bạn, trong ánh mắt của anh sẽ có sự yêu thương, nếu anh ấy không yêu bạn, trong ánh mắt của anh chỉ có dục vọng. Trong giây phút đó, cô nhìn chăm chú vào mắt của anh, cô nhìn thấy... sự yêu thương. Sự yêu thương sâu sắc.

- Bảo Lam, lại đây.

- Dạ?

Cô còn chưa kịp hết kinh ngạc thì đã chạm phải đôi môi mềm mại của anh. Át đi mọi thứ, như một cơn bão cuốn cô vào đó. Vòng tay dịu dàng của anh! Đôi môi ấm áp của anh! Cảm giác an toàn mà anh mang lại... Tất cả, tất cả đều khiến cô ngây ngất, đều khiến cô say đắm.

Cô bị bao vây trong một cảm giác rất mãnh liệt. Cảm giác mà cô chưa từng có, không phải hạnh phúc, không phải nhiệt tình, không phải tình yêu... là một cảm giác an toàn, không cần phải lo lắng, tin rằng mình sẽ được bảo vệ.

Thật bình yên!

- ... Em... – Cô lắp bắp đẩy anh ra, chạy nhanh vào căn phòng nhỏ, đóng sầm cửa lại, chui vào trong chăn, trùm kín đầu. Hai gò má cô như vừa bị đổ nước sôi vào, nhưng đôi môi cô còn nóng hơn.

Nhạy cảm, ấm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Cô đóng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, hình như Ân Tá chỉ nằm xuống sofa rồi không còn gây ra tiếng động nào nữa. Anh ngủ rồi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật mãnh mẽ, vừa hôn cô đột ngột xong lại có thể ngủ ngay được. Cô như một con vật bé nhỏ cuộn mình trong chăn, không biết là vì cơn sốt do cảm cúm hay vì nụ hôn của anh, cô dần dần chìm vào hôn mê.

Cả người cô nóng bừng, như một lò than vừa được đốt lên.

Hôm sau, Bảo Lam dậy rất sớm, lắng tai nghe, không còn có tiếng mưa ngoài cửa sổ. Cô xỏ chân vào dép, chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy mình trong gương, cô hét lên một tiếng hãi hùng – Cô trong gương lại bị biến thành con trai rồi. Nhân lúc Ân Tá còn đang ở phòng ngoài, Bảo Lam vội vã trốn vào trong rồi gọi điện thoại cho Liệt Nùng.

- A lô, Bảo Lam?

- Liệt Nùng... – Cô sửng sốt, giọng nói của cô cũng thay đổi rồi, khàn khàn. – Em lại biến hình rồi, em, em...

- Lại biến thành con trai rồi hả? – Liệt Nùng an ủi cô. – Đừng lo, giờ em đang ở trường hay ở nhà? Anh lái xe qua đón em.

- Vấn đề ở chỗ này. – Bảo Lam ngượng ngừng nói. – Bây giờ em đang ở nhà bạn, anh ấy không biết em biến thành thế này, lát nữa đi ra cửa chắc chắn phải đi qua anh ấy, làm thế nào giờ?

- Bạn. – Liệt Nùng nổi máu ghen. – Con trai hả?

Bảo Lam hơi giật mình.

- Con trai, tóm lại chuyện dài lắm...

- Ồ. – Liệt Nùng hỏi dò. – Em quay lại với Jason rồi hả?

- Sao thế được? Không thể thế được. – Cô vội vã đứng dán lưng vào cửa phòng. Đằng sau cánh cửa, Ân Tá bê một đĩa bánh kem dâu tây đang nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Vội vàng tắt điện thoại, cô thò tay chốt cửa, tim đập mạnh như sắp nhảy ra ngoài.

Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Chết tiệt, bây giờ giọng nói của cô cũng của con trai, hình dáng của cô cũng của con trai, làm sao mà giải thích cho Ân Tá được?

Liệu anh có tin không?

- Bảo Lam? – Thấy bên trong không có động tĩnh gì, Ân Tá bèn mở cửa phòng, nhưng cửa bị khóa ở bên trong.

Hay là cô chưa dậy?

Vậy thì chờ thêm lát nữa, anh đành đặt chiếc bánh lên bàn ăn ngoài phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Ân Tá, Bảo Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

- Chào! Ân Tá. – An Kỳ vui vẻ bước vào cửa hàng. – Sao hôm nay mở hàng sớm thế? – Thấy đĩa bánh kem trên bàn, cô kinh ngạc reo lên. – Tôi không nhìn lầm chứ? Đây là quà cậu dành cho tôi hả? Ha ha!

An Kỳ cầm chiếc đĩa nhỏ lên, đang định cho bánh vào miệng thì Ân Tá giữ tay cô lại:

- Trong nhà bếp vẫn còn, chỗ này để cho Bảo Lam.

- Bảo Lam? – An Kỳ cau mày. – Cô ấy ở đây hả?

- Ừ.

- Cậu và cô ấy... – Cô chưa bao giờ thấy Ân Tá quan tâm tới một người con gái nào như vậy. An Kỳ vốn là người con gái mạnh mẽ, nhưng lúc này cũng gỡ bỏ lớp mặt nạ của mình, đau đớn hỏi. – Ân Tá, có phải cậu thích cô ấy không?

- Tôi? – Anh kinh ngạc nhìn cô, khẽ cười. – Tiểu Kỳ, thì ra chị cũng nhiều chuyện thế hả?

An Kỳ thấy khuôn mặt anh có gì đó nhưng ngượng ngùng, xấu hổ. Rất rõ ràng, cô đã nói trắng ra bí mật mà người ta không muốn cho ai biết, có hỏi nữa cũng chẳng ra gì. Cô đành chán nản nói:

- Tôi không quan tâm có phải hai người đang yêu nhau không, nhưng nếu Bảo Lam vì chuyện tình yêu mà gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc, tôi vẫn cắt lương như thường.

- Đúng là một chủ biên máu lạnh. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dụ dàng hơn chút nữa, cẩn thận kẻo không anh chàng nào dám theo đuổi chị.

An Kỳ cúi đầu. Không phải không ai theo đuổi, mà là chờ cậu bao nhiêu năm nhưng vẫn không chờ được ánh mắt nào của cậu. Tình yêu là virus cảm cúm, rõ ràng biết là không thể để bị nhiễm, nhưng rồi vẫn nhiễm.

- Được rồi, lát nữa tôi tới tòa soạn. – Cô lấy lại tinh thần. – Cái nhẫn mà cậu đặt giúp tôi đâu? Cuối tuần tôi làm phù dâu phải dùng tới nó.

Ân Tá nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi rồi.

- Nhẫn ở trong phòng, để tôi gọi cô ấy dậy.

Bốn chữ “gọi cô ấy dậy” như những mũi kim đâm vào tim An Kỳ, đau nhói, cô cắn môi đi sau lưng Ân Tá, giây phút đó, cô chỉ tiếc là không thể coi An Bảo Lam như một con cún nhỏ, xé nó thành trăm mảnh.

Dựa vào đâu mà vừa mới xuất hiện, cô ta đã cướp mất Ân Tá của cô?

- Bảo Lam? Em dậy chưa? – Ân Tá gõ cửa.

Bảo Lam đang ngồi trên sàn nhà ngay trước cửa phòng, nghe tiếng anh gọi, sợ hãi đứng bật dậy rồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

- Ngoan nào, dậy thôi Bảo Lam.

- Bảo Lam? An Kỳ tới lấy một món đồ rất quan trọng, em mở cửa ra. – Giọng nói của Ân Tá chưa dứt, An Kỳ đã chen vào:

- An Bảo Lam! Hôm nay là thứ bảy, cô còn phải tới tòa soạn làm buổi sáng, còn không mau dậy đi, cô không muốn nhận lương ngày hôm nay nữa hả?

Đáng chết thật, sao ngay cả chị ta cũng tới vậy?

Đúng là đã xui càng thêm xui mà. Bảo Lam cúi đầu nhìn mình, chiếc quần ngắn cũn cỡn, bộ quần áo con gái bó sát vào người, trông cô như một chú hề lén mặc quần áo của người khác.

Làm thế nào bây giờ? Giải thích với Ân Tá và An Kỳ rằng đó là tác dụng phụ của thuốc?

Không, không, không, nhìn thấy cô trong bộ dạng này, chỉ cần là người bình thường đều không tin những lời cô nói! Bảo Lam hoảng loạn nhặt chiếc áo khoác của Ân Tá vứt trên ghế khoác lên người, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi, đang tìm chỗ chạy trốn.

Đây là lần hai, cánh cửa xếp ở cửa sổ phòng vệ sinh nếu mở hết cỡ chắc cũng đủ để cô chui lọt. Cô bê một chiếc ghế vào trong, trèo lên đó, bỗng dừng khựng lại...

Cứ chạy trốn như vậy mà không có lý do nào sao?

Nếu đứng trên góc độ của Ân Tá, anh sẽ nghĩ thế nào? Hay là thử nói với anh sự thật, có thể anh và An Kỳ có thể chấp nhận được? Bảo Lam đứng nghĩ một lát, trong lòng lại có một tia hy vọng mới.

- Bảo Lam? Bảo Lam?

Trong phòng vang lên những tiếng kéo lê đồ vật, nhưng lại mãi không thấy ai ra mở cửa. Ân Tá cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn gọi điện thoại cho Bảo Lam... Nhưng làm sao mà Bảo Lam dám nhận điện thoại, cô vội vàng ấn nút tắt, sau đó nhắn tin cho anh:

- Sáng sớm tinh dậy cảm thấy không thoải mái nên em về nhà rồi, mượn áo khoác của anh mặc tạm, hôm nào sẽ trả anh sau.

- Về nhà rồi?

Nhìn thấy những dòng chữ trong màn hình điện thoại, An Kỳ thấy khó hiểu, cửa phòng bị khóa trái, cô ấy về nhà kiểu gì?

- Rốt cuộc thì con nhóc này có định mở cửa không? – An Kỳ bực bội gõ cửa. – Này? An Bảo Lam! Cô không cần việc nữa hả? Tôi còn phải đi làm! Mở cửa ra!

- Cô ấy không có trong đó đâu, chị chờ một chút. – Ân Tá quay người đi sang phòng khác lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra nhìn vào, trong phòng trống không, căn phòng nhỏ bên trong cũng không có người.

Quả nhiên là đi rồi...

Anh thấy thật buồn.

An Kỳ khoanh tay đứng nhìn xung quanh, bên cạnh cửa sổ phòng vệ sinh có một chiếc ghế, vẫn còn in vết chân chưa khô, cô bật cười, gọi Ân Tá tới xem:

- Này, con nhóc đó chắc chắn là chạy trốn từ cửa sổ.

Ân Tá nhìn ra ngoài, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ. Lúc sáng tinh dậy, anh luôn ở nhà bếp và phòng khách, bên ngoài lại có nhân viên cửa

hàng, nếu Bảo Lam đi cửa trước, chắc chắn nhân viên sẽ nhìn thấy. Chẳng nhẽ cô ra về từ lối này thật sao?

- Việc gì phải như thế? Chẳng nhẽ vì thấy tôi tới nên cô nhỏ sợ quá bỏ trốn rồi? – An Kỳ thầm vui trong lòng, một con nhóc vô văn hóa như vậy, cho dù Ân Tá có động lòng thì sau này cũng sẽ không chịu được lâu.

Trong căn phòng vẫn còn vương lại mùi hương của cô, nhưng cô đã đi rồi, mang theo cả linh hồn Lâm Ân Tá. Ân Tá đứng chết trân ở chỗ cũ, An Kỳ nhắc nhở anh:

- Đây, nhẫn của tôi đâu?

- À, chờ một chút. – Anh kéo ngăn kéo ra, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nhung đỏ đựng nhẫn. Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm sao? Ân Tá tìm khắp nơi, trong tủ sách, bàn trà, sofa.

Không có, góc nào cũng tìm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy.

- Không phải chứ? – An Kỳ sốt ruột. – Ngày kia tôi phải đeo nó rồi, vào lúc quan trọng như thế này, cậu đừng có chơi trò mất đồ với tôi.

Ân Tá tìm khắp một vòng mà không tìm thấy, chán nản xoa tay rồi xin lỗi bạn mình:

- Chắc là tôi quên ở văn phòng công ty rồi, chị đi làm trước đi, tôi tìm thấy rồi mang qua cho.

- Thực sự là ở công ty? – An Kỳ hỏi bằng giọng nghi ngờ. – Liệu có phải bị cô nhỏ kia lấy mất rồi không?

- Chị nghĩ đi đâu vậy? – Ân Tá giận dữ ngắt lời cô.

- Thế thì sao cô ta phải chạy? Lại còn trèo qua cửa sổ, chẳng phải vì có tật giật mình thì là gì? – Cô phân tích kỹ lưỡng, càng khẳng định phán

đoán của mình, Ân Tá làm việc gì cũng rất chắc chắn, anh đã biết là chiếc nhẫn này đối với cô rất quan trọng, sao có thể quên chỗ để nó được?

- Vậy cậu nói đi, cậu đặt ở chỗ nào trong phòng làm việc? Chắc chắn là bị con nhóc tiện tay “cầm nhầm” rồi. – An Kỳ nghiêng răng. – Nghĩ không ra phải không? Cậu đừng có bao biện cho nó nữa, nếu không thì nó chạy làm cái gì?

- Được rồi, được rồi. – Ân Tá cầm chìa khóa lên. – Tôi đưa chị đi làm. – Anh cau mày, khóa cửa lại, đúng là anh đã để nhẫn ở nhà, nhưng mà ở chỗ nào nhỉ?

- Em biến thành con trai mà vẫn đẹp. – Liệt Nùng nhìn một lượt, Bảo Lam trước mặt anh cao hơn bình thường 15 phân, chiếc cằm thanh tú, khuôn mặt sắc nét, hàng lông mày rậm, đúng là mẫu con trai mà các cô gái đều thích. Liệt Nùng khoanh tay đứng cười, cứ như thể việc biến thân của cô không liên quan gì tới anh.

– Cũng may là không biến thành mèo hay là chó, nếu không thì anh chẳng biết ăn nói với em thế nào.

Bảo Lam thực sự muốn giết chết “ân nhân cứu mạng” của mình:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào mới biến trở lại được?

- Cái này, cái này... – Liệt Nùng ngượng ngùng xoa tay. – Cái này anh vẫn chưa biết.

- Anh... – Bảo Lam không biết phải nói gì.

- Sự thay đổi do tác dụng phụ của thuốc gây ra có thể sẽ kéo dài, cũng có

thể chỉ là tạm thời, nhưng nhất định phải do cảm cúm hoặc các nhân tố khác kích thích, nó mới bộc phát. – Liệt Nùng phân tích. – Bảo Lam, em bị cúm hả?

Đúng lúc đó cô lại hắt xì hơi, đêm qua đêm mưa, bị cảm là đương nhiên.

- Ngoài bị cảm cúm, có còn nhân tố kích thích nào khác không? – Liệt Nùng nhớ lại lần trước cô uống thuốc cảm chung với rượu, kết quả là bị hôn mê và bị biến đổi.

Lần trước việc biến đổi rất ngắn, chỉ xảy ra biến đổi ở da và một số cơ quan khác trên cơ thể, đâu có triệt để như lần này.

- Có phải em lại uống rượu không? Hay là có nhân tố kích thích nào rất mạnh? Bảo Lam, em phải nói với anh, không thì làm sao anh giúp được em.

Cô nhớ lại vụ hôn tối hôm qua, đỏ mặt nói:

- Ừm... dạ có, tối qua em... hôn.

- Hôn? – Liệt Nùng ghen tị hỏi. – Với ai?

Anh lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn từ túi áo khoác, đưa cho An Kỳ.

- Tìm thấy rồi, bị rơi ở góc của sofa.

An Kỳ mở hộp ra, đúng là chiếc nhẫn đính một viên kim cương hình vuông. Thực sự là cô đã hiểu lầm An Bảo Lam, cô ấy không hề lấy trộm nhẫn. An Kỳ hơi ngỡ ngàng, nhưng không biết phải làm thế nào.

- Tôi đã nói rồi, chị tôi không lấy trộm nhẫn! – Chàng thiếu niên kích động nói với An Kỳ. – Chị phải xin lỗi chị tôi.

Ân Tá không hiểu rõ nguồn cơn:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

An Kỳ chỉ cười lạnh lùng:

- Nhờ ơn của cậu, chỉ hiểu lầm thôi. – Cô xoa xoa viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng. Ân Tá vịn vai Tiểu Ninh:

- Cho dù là hiểu lầm gì thì anh cũng xin lỗi em.

- Chị ta nói chị em lấy trộm nhẫn!

Đôi mắt Ân Tá thoáng tối sầm lại, nhưng anh vẫn mỉm cười đẩy Tiểu Ninh ra khỏi phòng.

- Đều là hiểu lầm cả. Còn em, em hãy giúp chị em hoàn thành nốt công việc đi. Sau này anh sẽ đền cho em sau.

- Này, tôi đã đồng ý cho cậu ta làm việc ở tòa soạn này đâu! Chỗ chúng tôi không nhận trẻ con. – An Kỳ phản đối.

- Chẳng thông tình đạt lý gì cả. – Ân Tá cười cô. – Nếu không dượng hơn, tôi thực sự không dám giới thiệu bạn trai cho chị đâu.

- Cậu!! – An Kỳ tiện tay cầm sấp tài liệu ném mạnh, Ân Tá tránh qua một bên. Cô đứng sau bàn làm việc, đằng sau ánh sáng, hơi thở ngày càng dồn dập. Giây phút này, cô như một động vật thân mềm nhỏ bé thoát khỏi lớp vỏ cứng của mình, tỏ ra vô cùng yếu đuối. Cô muốn hỏi Ân Tá, vì sao lúc nào anh cũng bảo vệ An Bảo Lam như vậy? Tại sao anh không yêu cô?

- Ân Tá... – An Kỳ đau lòng gọi.

Ân Tá quay đầu lại.

- Không... không có gì. – Cô lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. – Tôi thích lắm, cảm ơn cậu đã giúp tôi mua được nó.

- Bạn bè mà, cảm ơn cái gì, chị làm việc đi. – Ân Tá đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng chân anh xa dần, cô mới thở dài, đứng lên khỏi chỗ ngồi, khẽ vịn lưng rồi ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ. Trước mặt cô là cảnh biển rộng lớn, mặt biển đau lòng cuộn lên từng con sóng nhỏ. Thời trẻ tuổi bông bột đã qua đi, như một giấc mộng.

Cô lấy chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh ra, vừa sờ vào mặt trong nhẫn thín, gọi điện thoại cho bộ phận bán hàng của chiếc nhẫn này. Lần đặt nhẫn này, cô còn dặn dò thợ kim hoàn phải khắc tên tiếng Anh “Ann” của cô lên mặt trong của nhẫn.

- Đương nhiên, đương nhiên, cô An, thợ kim hoàn của chúng tôi đã theo đúng yêu cầu của cô, khắc chữ “Ann” vào mặt trong của nhẫn. Nếu cô thấy không hài lòng, có thể mang tới để sửa, chúng tôi sẵn sàng phục vụ cô.

- Ừm, được rồi. Cảm ơn.

Dập điện thoại. Chiếc nhẫn mà Ân Tá đưa cho cô, bên trong nhẫn thín, không có một dấu vết nào.

Chẳng có gì cả.

Chiếc nhẫn này không thuộc về cô, chắc chắn Ân Tá vì muốn giúp An Bảo Lam bình an thoát khỏi chuyện này nên đã đặt một chiếc nhẫn khác thay thế. An Kỳ rất muốn khóc, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn này, cô đã hiểu lần này Ân Tá rất nghiêm túc, hiểu rằng anh rất yêu thương cô gái đó.

Cô thua rồi, thua một cách triệt để.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mây

- Cậu nhóc, có cần giúp đỡ không? – Ân Tá thấy An Ninh thành thạo mở ngăn kéo ra lấy tài liệu, mở MSN ra rồi nhập mật mã vào, ấn phím E để mở tài liệu trong máy tính, cảm thấy vô cùng thú vị. – Chắc chị em đã dạy em hết rồi... Không cần anh nữa.

Lúc nhân viên lễ tân đưa An Ninh bước vào, những cô gái “già” trong phòng đều thốt lên “Trời, dễ thương quá”. Sau đó không ngừng có các “chị” mang cho cậu đồ ăn vặt, đồ uống, cà phê... Nhân tiện họ lại véo má cậu:

- Đúng là đáng yêu quá, sau này ở lại đây làm việc, thay cho chị em nhé.

Tiểu Thang vốn dĩ rất được mọi người quý mến nhưng giờ đứng im một góc, không ai thèm chú ý đến, cậu núp sau máy tính nhìn An Ninh, ghen tị lườm tới rách cả mắt.

An Ninh không quan tâm gì tới những chuyện này, chỉ chăm chú làm việc.

Thấy cậu chăm chỉ như vậy, Ân Tá hơi thất vọng, bèn tìm cơ hội ngồi bên cạnh cậu, hỏi nhỏ:

- Chị của em... vẫn khỏe chứ?

An Ninh không ngẩng đầu lên :

- Rất khỏe, đang ở nhà dưỡng bệnh.

- Anh có tới nhưng không ai ra mở cửa. – Ân Tá cố gắng lấy lòng An Ninh. – Sau khi tan làm, anh về cùng em thăm chị em, được không?

Tiểu Ninh trả lời rành rọt:

- Em thì không có vấn đề gì, nhưng chị em bảo lúc ốm trông chị ấy rất xấu nên không chịu gặp ai.

- Vậy sao? Có phải chị ấy giận anh không?

- Anh làm chuyện gì để chị ấy giận sao? – An Ninh hỏi ngược lại, Ân Tá đành phải nói lảng:

- Thôi bỏ đi, không có gì.

Nhân viên lễ tân nhẹ nhàng bước vào phòng, nhắc Ân Tá là chủ biên sợ anh làm ảnh hưởng tới công việc của mọi người, bảo anh nếu không có việc gì thì có thể về trước.

Ân Tá giơ hai tay ra dấu đầu hàng:

- Được rồi, được rồi.

Anh vẫn giữ nụ cười, nụ cười rất dịu dàng nhưng lại có một sức hút nguy hiểm.

Cô nhân viên lễ tân thấy anh cười, đỏ mặt quay về chỗ ngồi.

Cuối cùng thì anh cũng đi.

Bảo Lam ngồi sau máy tính, nhìn theo bóng Lâm Ân Tá đi đã xa, thở phào nhẹ nhõm, thoải mái ngồi thẳng lưng lên.

Đóng giả con trai thật là mệt. Không, thực ra thì ngoại hình của mình đã là của con trai rồi, nhưng phải thể hiện mình là con trai cả từ lời nói tới cử chỉ thì thực sự là rất khó. Ngái Linh Linh tìm người làm giả một cái chứng minh thư, mất 200 tệ, thế là trên thế giới có thêm một chàng trai tên là “An Ninh”.

Bận ngấp đầu cho tới lúc trời đã tối, nhà nhà đã lên đèn, “cậu” mới ngẩng đầu lên khỏi bản báo cáo của mình, khi đó phòng của chủ biên đã tắt đèn, Ân Tá cũng đã đi – nghĩ tới việc nơi đây còn mỗi một mình, “cậu” thu dọn đồ đạc rồi

đi xuống lầu.

Trời bên ngoài đã tối om. An Ninh mệt mỏi hoa mắt, cứ như thể vừa từ thế giới trong mơ trở về với thế giới hiện thực. An Ninh ngậm ống hút trà sữa, đi xem các cửa hàng quần áo bên đường, định mua một ít quần áo con trai.

Ở nhà chỉ có quần áo cũ của bố, size của bố cũng lớn hơn mấy số. Hai con mắt “cậu” đảo qua đảo lại trước mấy chiếc tủ, thật không ngờ rằng trong đời này mình còn có cơ hội đi mua quần áo nam cho chính mình mặc.

- Này, em ở đây hả? – Một bàn tay lớn đặt lên vai của An Ninh, khiến “cậu” giật nảy mình.

Ân Tá không ngờ An Ninh lại dễ giật mình như vậy, quả nhiên là một cậu bé nhát gan y như chị. Lúc ở cửa hàng sô cô la, cô nghe nói tối đó phải ở lại cửa hàng một mình, sợ tái cả mặt.

- Đi dạo phố một mình hả? – Ân Tá thân mật hỏi. – Sao không về nhà?

Chàng trai ngậm ống hút trà sữa, có vẻ như không muốn nói chuyện, cứ đi thẳng về phía trước. Ân Tá gọi “cậu” lại:

- Vẫn còn giận hả? An Kỳ đã biết là mình đổ oan cho chị của em rồi.

Chàng trai không thềm để ý tới anh.

- Định mua quần áo hả, để anh tặng em, coi như là xin lỗi, được không?

- Không cần đâu, cảm ơn. – Nếu ở cạnh anh thêm một lúc, “cậu” sợ sẽ để lộ thân phận thật của mình mất. Không ngờ anh vẫn đi theo.

- Này, quần áo không tặng không cho em đâu, Tiểu Ninh, em cũng giúp anh, mang quà của anh về cho chị em được không?

- Quà? – An Ninh đứng lại. – Tại sao lại tặng quà? Không cần phải phiền phức như vậy.

- Có phải tặng cho em đâu, việc gì mà em bảo là phiền phức? – Nói xong, Ân Tá kéo “cậu” bước vào một cửa hàng thời trang nam cao cấp, cửa hàng nổi tiếng với các loại quần áo với mức giá cao trên trời. Vừa vào tới bên trong, lập tức có bốn, năm nhân viên phục vụ vây quanh lấy họ hỏi han này nọ, Ân Tá nhanh nhẹn giúp “cậu” chọn một chiếc áo sơ mi, một chiếc áo khoác, một quần bò, một bộ comple, một sợi cà vạt và nhét cả vào tay “cậu”.

- Tiểu Ninh, em vào thử đi. – Anh đẩy “cậu” vào phòng thay đồ. An Ninh đứng trong đó xem giá của quần áo, con số trên đó khiến “cậu” mở tròn hai mắt. Lúc này “cậu” nghe thấy tiếng Lâm Ân Tá nói với nhân viên của tiệm. – Quần áo tính cả vào tôi.

- Dạ vâng, thưa anh Lâm. – Giọng nói của cô nhân viên rất nhẹ nhàng, có vẻ như đã quen biết anh từ lâu. Chẳng cần nghĩ cũng biết Lâm Ân Tá là khách hàng VIP của cửa hàng này.

Năm ngoái mới tốt nghiệp, vừa về nước lập tức mở một công ty tiết kiệm, ngoài ra còn có một cửa hàng sô cô la cao cấp chỉ chuyên đón tiếp các khách trong giới thượng lưu, cho dù là về thân thể, con người hay địa vị, anh đều không giống như một sinh viên vừa mới tốt nghiệp một, hai năm.

Khả năng duy nhất là anh xuất thân từ một gia đình giàu có.

An Ninh nhớ lại lần đầu tiên gặp anh – khuôn mặt anh tuấn, đàn ông, mùi chanh thoang thoảng, tất cả đều khiến người ta khó mà quên được.

- Được chưa, Tiểu Ninh? – Ân Tá đứng ngoài hỏi vọng vào.

An Ninh rụt rè bước ra, mặc một chiếc áo khoác ngoài và quần bò, trông đáng yêu như những chàng thiếu niên trên các tạp chí quảng cáo. Ân Tá cười “cậu”:

- Nhìn em còn xinh đẹp hơn cả chị em.

Chàng trai đỏ mặt không lên tiếng.

- Được rồi, được rồi. – Ân Tá xoa đầu “cậu”. An Ninh thoáng khựng lại, thì ra Ân Tá có thói quen xoa đầu mọi người, cho dù là con trai hay con gái chứ không chỉ riêng với Bảo Lam.

- Anh rất thích xoa đầu người khác phải không? – An Ninh lại tỏ ra không vui.

Ân Tá thoáng khựng lại, rụt tay về:

- Sorry, em không thích hả? – Anh có vẻ ngượng ngập. – Thực ra... vừa nhìn thấy em là anh nhớ tới chị em, bởi vậy mới xoa đầu em.

An Ninh nghe thấy vậy, tim khẽ đập nhanh hơn một nhịp, âm thầm cảm thấy thích thú.

- Có thích bộ quần áo này không?

An Ninh gật đầu, Ân Tá lập tức bảo nhân viên trong tiệm gói quần áo lại. Giá của chỗ quần áo này chắc chắn phải lên tới mấy số 0. An Ninh bình thường không bao giờ tùy tiện nhận quà từ người khác, lần này lại không từ chối, không biết vì sao, tất cả những yêu cầu, đề nghị, lời mời... của anh đều khiến người khác khó có thể từ chối được, phảng phất như chỉ cần từ chối là sẽ làm tổn thương tới anh.

Chỉ còn biết đi theo anh, cùng anh nhảy vào một dòng sông đang cuộn cuộn chảy, cùng anh bơi theo dòng nước.

Họ cùng đi ăn tối, lần này Ân Tá không giành trả tiền, nhưng anh lại chỉ gọi mấy món ăn rẻ nhất, cố ý tiết kiệm tiền giúp An Ninh.

Pizza được mang lên, anh giúp An Ninh cắt thành từng miếng và đặt vào chiếc đĩa trước mặt “cậu”.

- Chị gái em có thích ăn Pizza không?

- Thích ạ.

- Con gái hình như đều thích... Hồi ở Mỹ anh ăn mấy đồ này nhiều, tới khi về nước chỉ thích ăn thức ăn Trung Quốc.

An Ninh ngượng ngùng nhìn anh.

- Sao vừa nãy anh không nói?

- Bởi vì em thích mà. – Ân Tá hỏi. – Chị em bị cúm hay là...

- Đại khái là thế...

- Có nặng không? Anh muốn tới thăm cô ấy.

-Ồ, không sao, không chết được đâu.

- Em phải thương chị em chứ. – Giọng nói của Ân Tá rất nặng nề. – Cô ấy cũng vất vả nhiều.

An Ninh thấy dáng vẻ trịnh trọng của anh, rất muốn cười.

- Anh lúc nào cũng bảo vệ chị ấy. – “Cậu” uống một hơi hết ly nước ngọt để giấu nụ cười của mình.

- Cái đó thì đương nhiên rồi. – Ân Tá cúi đầu, giọng nói bỗng dưng không còn lưu loát. – Em nói... nếu... nếu anh theo đuổi chị gái em, có được không?

Phụt, An Ninh phun đầy ngụm nước trong miệng vào mặt Ân Tá.

Anh lau nước trên mặt:

- ... Có cần phải kích động như vậy không?

Không, không, không.

Không phải là kích động, không phải là phản cảm, là... có một chút vui vẻ. Mặc dù rất bất ngờ, nhưng ở một góc sâu thẳm nhất trong tâm hồn, An Ninh vẫn thấy thật ngọt ngào.

- Em nói đi, nếu anh theo đuổi chị em, liệu có được không? – Anh sốt ruột hỏi.

An Ninh không nói gì, chỉ mỉm cười.

- Có được hay không còn phải xem hành động của anh như thế nào. – “cậu” chớp chớp mắt. – Em chỉ là em trai chị ấy thôi? Hỏi em thì có tác dụng gì?

Đương nhiên là có tác dụng rồi! – Ân Tá nhìn “cậu” bằng con mắt khẩn cầu. – Em là người hiểu Bảo Lam nhất.

- Ha ha, vậy thì xem ra... – An Ninh nhún vai. – Chẳng có cách nào cả.

- Khó vậy sao? – Ân Tá vỗ vai “cậu”. – Giúp anh đi. Lần sau em muốn tán cô gái nào, chắc chắn anh sẽ giúp em.

- Không có ngày đó đâu, em chẳng thích người con gái nào cả...

- ... – Ân Tá nghĩ ra cái gì đó. – Lẽ nào em...

- Không phải đâu! Anh nghĩ linh tinh cái gì thế? – An Ninh đỏ mặt. Ân Tá cười lớn, xoa tóc “cậu”. Ân Tá hôm nay không giống với ngày thường. Khi ở trước mặt cô lúc cô là con gái, anh luôn rất nho nhã, lịch sự và chu đáo, bây giờ anh giống như một chàng trai đáng yêu hơn.

- Anh ở trước mặt chị em hình như không như thế này? – “Cậu” hỏi.

Ân Tá suy nghĩ.

- Đương nhiên, ai ở trước mặt người mình thích đều sẽ khác mà. – Anh nói nhỏ, ánh mắt rất dịu dàng, dường như mỗi chữ anh nói ra đều sẽ biến thành một viên kim cương quý giá, khiến cả buổi đêm cũng dịu dàng hơn. – ... ai bảo anh lại thích chị em cơ chứ?

Giây phút đó, An Ninh thực rất muốn cảm ơn Jason. Đúng vậy, khi Thượng đế đóng lại một cánh cửa, chắc chắn sẽ lại mở ra một cánh cửa mới, để bạn nhìn thấy một phong cảnh khác đẹp hơn.

- Nhớ giúp anh nhé, giúp anh nói vài câu trước mặt chị em.

- Ừm, được rồi. – “Cậu” đồng ý, uống từng ngụm nước nhỏ. Ăn cơm xong, Ân Tá nhờ “cậu” mang quà về cho “chị cậu”, hai người đi qua cửa

hàng Cartier, Ân Tá dừng lại, ánh mắt anh hướng về một chiếc nhẫn có viên kim cương hình trái tim rất đẹp.

Thật là đẹp!

Ngay cả An Ninh cũng dừng lại dán mắt vào cửa sổ. Sự gia công khéo léo, tỉ mỉ đã khiến viên kim cương thể hiện hết được vẻ đẹp vốn có của nó, nếu người yêu mình đính thân lồng chiếc nhẫn này vào tay, nói rằng sẽ không bao giờ rời xa mình thì cuộc đời này thật là... đáng sống!

Nhìn Tiểu Ninh dán mắt vào chiếc nhẫn, Ân Tá nghi ngờ:

- Này, nhóc con làm gì thế? Nhẫn là con trai mua để cầu hôn, đâu có phải để tặng em!

- Xì, hôm gặp Jason, chẳng phải anh bảo là anh sẽ mua sao? – Lời vừa nói ra khỏi miệng, Ân Tá đã cảnh giác hỏi:

- Sao em biết?

An Ninh giật mình, chết rồi! Thân phận của mình bây giờ là con trai mà – là em trai An Ninh! Sao lại nói những chuyện mà chỉ có “chị Bảo Lam” mới biết?

“Cậu” vội vàng giải thích:

- Chị em nói cho em biết, chị nói anh rất tốt bụng, lại chu đáo nữa.

Ân Tá lập tức hỏi dò:

- Cô ấy còn nói gì anh nữa?

An Ninh giả vờ bí ẩn:

- Không nói cho anh biết. Hừ...

- Mau nói cho anh biết đi, anh sẽ mua kẹo cho em.

- Được rồi, anh đúng là một con cáo mà.

- Nói linh tinh, anh đối xử thật lòng với chị gái em mà!

An Ninh nghĩ một lát:

- Chị em nói anh là người chu đáo, rất phong độ. Tối nay mới phát hiện ra anh cũng trẻ con lắm, vừa người lớn, vừa trẻ con.

- Trời, em còn là trẻ con mà lại nói anh. – Ân Tá xoa tóc “cậu”, – Nhớ nhé, trước mặt chị em, nhớ nói tốt về anh.

An Ninh nhìn mấy túi quần áo trong tay mình.

-... Được rồi. – Đúng là há miệng mắc quai.

Tối hôm đó, Ân Tá còn chọn một con nai bằng thủy tinh, bảo người ta gói lại cẩn thận, buộc thêm cả nơ.

Tối hôm đó, An Ninh hỏi:

- Tại sao vừa nhìn là anh chọn ngay con nai thủy tinh này?

- Bởi vì đôi mắt của chị em giống như mắt của một chú nai, sáng lấp lánh. – Ân Tá cười dịu dàng. An Ninh phát hiện ra, chỉ cần nhắc tới tên người mà mình thích, đôi mắt của anh đều vô cùng dịu dàng, tất cả những sắc bén thường ngày dường như đều được mài mòn.

Tối hôm đó, An Ninh về nhà tìm khắp nơi, cuối cùng phát hiện trong khe nhỏ bên cạnh máy giặt có rơi một hộp nhẫn. Chiếc nhẫn của An Kỳ bị rơi ra một bên, mặt trong có khắc chữ “Ann” rất tinh xảo. Trong phút chốc, cô hiểu ra tất cả. Sự tin tưởng và yêu quý của anh khiến cô xúc động.

- Đúng là đồ dở hơi! Người ta tặng có một con nai bằng thủy tinh mà cả ngày cứ ngồi ôm lấy nó. – Ngải Linh Linh cốc mạnh vào trán Bảo Lam.
– Tố thấy lúc cậu biến đổi trở lại cũng còn không vui như thế.

Bảo Lam chẳng buồn đáp lại, chỉ vui vẻ nâng niu con nai trong lòng bàn tay, ngồi trên ghế salon ngắm nghía.

Lần này cô biến thành con trai đúng một tuần, sáng qua tỉnh dậy, vừa soi gương, phát hiện ra mình đã biến về hình dạng con gái, cô vui vẻ chạy lung tung trong nhà, véo mạnh vào má mới tin rằng đây là sự thực, lập tức gọi Ngải Linh Linh và Liệt Nùng tới. Họ một người bên trái, một người bên phải nắm cánh tay Bảo Lam nhìn chăm chú, ánh mắt họ như muốn lột hết da Bảo Lam.

- Tác dụng phụ của loại thuốc này rất khó nói. Lần này khôi phục lại nhanh, nhưng rất có thể lần sau sẽ có sự thay đổi, em cần có sự chuẩn bị tâm lý. – Liệt Nùng nói.

Anh lúc nào cũng như vậy, trầm tĩnh, chậm chạp, có một chút lạnh lùng của bác sĩ, phảng phất như trong hơi thở của anh cũng có mùi thuốc. Bao nhiêu năm nay, chỉ cần gặp anh là đầu óc Bảo Lam lập tức trở nên căng thẳng.

- Ủm, ít uống rượu, ít kích động, ít cảm cúm?

- Không phải ít cảm cúm mà là không được cảm cúm, hiểu không? – Liệt Nùng bổ sung. – Tốt nhất là đừng có yêu ai, không có tâm trạng thay đổi liên tục sẽ không tốt đâu. – Anh đặc biệt nhấn mạnh vào cụm từ “đừng có yêu ai”.

Ngải Linh Linh kéo cô về một bên, nói nhỏ:

- Mặc kệ anh tố, chỉ cần không bị cảm cúm, tâm trạng không kích động thì sẽ không bị biến đổi, hiện nay vẫn có thể khống chế được. Anh ấy

không quan tâm việc cậu có người yêu mà quan tâm việc cậu yêu ai. Ha ha ha, đồ ngốc này, ngay cả con chó con mèo cũng nhận ra là anh ấy thích cậu, nhưng anh ấy không chịu nói, thấy cậu ở cùng người khác thì lại ghen. Đúng là đồ ngốc.

Ngài Linh Linh cười vô tư rồi lại bắt đầu nhiều chuyện:

- Giải quyết xong Lâm Ân Tá rồi hả? Nhanh thật đấy! Tháng trước còn thấy cậu thất tình, tháng này đã có tình mới rồi.

- Đâu có! – Bảo Lam nguýt bạn một cái rõ dài. Liệt Nùng nói với cô, anh định tuần sau sẽ kết thúc công việc ở phòng khám và chuyển tới làm việc tại bệnh viện nổi tiếng nhất tỉnh.

- Chẳng phải anh ghét nhất là phải làm việc ở những nơi như

thế sao? Sao giờ lại về? – Cô ngạc nhiên hỏi.

- Làm ở bệnh viện lớn có nhiều nguồn vốn, có thể lợi dụng để nghiên cứu việc giải quyết tác dụng phụ cho em.

Thì ra là như vậy, Bảo Lam cảm kích ôm chặt hai người bạn thân đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Cả ngày hôm sau, cô phải ngồi chép lại những bài học mà tuần trước nghỉ không chép được. Buổi tối trước khi tới tòa soạn, nhịp tim của Bảo Lam đập rộn rã – anh vẫn chưa biết là mình

đã về rồi, liệu có gặp nhau ở đó không nhỉ?

Chắc không tình cờ vậy đâu.

Nhưng đúng là rất tình cờ, vừa bước vào tòa nhà lớn, cửa thang máy mở ra, Ân Tá đang đứng bên trong, hai người nhìn thẳng vào nhau, cả hai không giấu được nét vui vẻ trong mắt mình. Khi thấy ánh mắt anh thoáng

sáng lên, trong lòng cô bỗng dưng thấy yên tâm rất nhiều, có cảm giác như mọi việc đều sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Cô trả chiếc nhẫn lại cho anh.

- Khi đi mua chiếc nhẫn khác, anh có nghĩ là thực sự do em lấy trộm không?

- Ngốc quá, em nên tin rằng anh luôn luôn tin tưởng em vô điều kiện.

Có thể là do ý trời, cũng có thể là thuận theo tự nhiên, có thể là vì Ân Tá kiên trì, những cuộc hẹn hò ngọt ngào từ đó bắt đầu. Vượt trên tình bạn, nhưng chưa phải tình yêu. Chưa tỏ tình, chưa nói yêu, chưa thề non hẹn biển, mối quan hệ giữa hai người vẫn như cách nhau một lớp cửa kính, vô cùng lãng mạn. Lúc này trong mắt hai người, người kia đều là những người hoàn mỹ nhất trong những người hoàn mỹ. Chìm đắm trong tình yêu, Bảo Lam không biết đường về. Ân Tá thì vẫn chưa chịu nói ra “làm bạn gái của anh nhé”, bởi vì... trong lòng anh vẫn còn một nút thắt chưa được gỡ.

- Sao thế? – Bảo Lam phát hiện ra Ân Tá có vẻ thất thần, lúc ăn cơm và đi dạo phố, anh thường có những lúc trầm tư suy nghĩ. Đúng lúc đó điện thoại di động của Ân Tá vang lên, anh vừa nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, lập tức hai hàng lông mày khẽ chau lại, dặn Bảo Lam cứ ăn trước đi, anh ra ngoài nghe điện thoại. Ánh mắt của Bảo Lam luôn đuổi theo anh. Anh đi xa có tới 200m, ra khỏi cửa quán ăn, đứng sát bên lòng đường, lúc này mới yên tâm nghe điện thoại, rõ ràng là vì anh không muốn cô nghe thấy bất cứ lời nào trong cuộc đối thoại của anh với “người kia”.

Bên đường, Ân Tá cố gắng chịu đựng tiếng ồn và khói bụi từ các loại xe, bực mình hỏi:

-... Rốt cuộc em muốn thế nào?

- Muốn anh thực hiện lời hứa của mình.

-... Anh chưa từng hứa gì với em cả, em nên biết điều đó! – Người thường xuyên gọi điện thoại tới làm phiền anh, khiến anh muốn tránh cũng không tránh được lại không phải là người ngoài – mà là người vô cùng thân thiết với anh.

- Vậy được thôi. – Đối phương cũng không chịu thua. – Bây giờ chúng ta tới đồn công an, kể lại chuyện đó cho công an nghe. Lâm Ân Tá, chuyện đó là do anh làm, anh không thoát được đâu. Còn nữa, anh không sợ cô bạn gái nhỏ của anh biết sao?

Câu nói này chạm đúng vào điểm yếu của Ân Tá.

Sợ.

Sao lại không sợ?

Anh thở dài, một lúc lâu không nói gì, cuối cùng cũng mệt mỏi hỏi:

- Được, em cần bao nhiêu?

- Bao nhiêu anh tự biết, cứ gửi vào tài khoản của tôi. Ngày mai nếu còn chưa nhận được, cẩn thận cô bạn gái của anh. – Điện thoại vang lên những tiếng tút tút kéo dài. Ân Tá bối rối nhìn Bảo Lam vẫn đang ăn cơm trong cửa tiệm, mắt hai người chạm phải nhau, cô e thẹn nở một nụ cười.

Ân Tá đi vào, cố gắng mỉm cười để che giấu đi sự mệt mỏi trên khuôn mặt mình.

- Điện thoại của ai vậy? – cô hỏi.

- Một người bạn.

- Em không thể nghe được hả?

Cô muốn hỏi “Người gọi đến có phải là một cô gái không?”, nhưng nghĩ câu hỏi này giống như câu hỏi của một cô người yêu nhỏ đang ghen, nên cô đành kìm chế lại. Dù sao cô cũng chưa phải là gì của anh.

- Ừm, cũng không phải, nghe nói dạo này có một bộ phim rất hay, lát nữa đi xem được không? – Ân Tá cố gắng chuyển chủ đề.

Sau chuyện đó, nghe Bảo Lam kể chi tiết về việc này, ánh mắt Ngải Linh Linh như có lửa:

- Xì, nhận điện thoại mà phải chạy xa như vậy, chắc chắn là có vấn đề. Cậu cẩn thận không lại tìm phải một Jason thứ hai.

Bảo Lam thoáng giật mình.

Đúng vậy. Đúng là cô đang sợ.

Cho tới ngày hôm nay, nửa đêm tỉnh dậy, trong đầu cô vẫn xuất hiện khuôn mặt của Jason. Bởi vì cô còn hận, nên cô phát hiện ra rằng mình vẫn chưa quên. Con người lúc nào cũng như vậy, thường quên mất người đối xử tốt với mình, nhưng lại không bao giờ quên được người từng làm mình tổn thương. Mấy tuần tiếp theo đó, cô không nhận lời mời của Ân Tá, thi thoảng Ân Tá tới tòa soạn hoặc tới trường tìm cô, cô đều trốn anh, chỉ nói rằng:

- Dạo này em bận lắm, để lần sau nhé?

Cô đang sợ hãi, sợ lại một lần nữa phải chịu tổn thương.

Trước khi Liệt Nùng chưa nghiên cứu được ra thuốc mới, cô vẫn phải uống loại thuốc đó để giữ tính mạng của mình, những viên thuốc màu xanh lam trôi xuống họng cùng với nước, cảm giác như đang uống vào những viên thuốc độc. Làm công việc biên tập một thời gian dài, cô dần dần xa cách với cuộc sống trong trường, những cô bạn cùng tuổi vẫn còn đang viết

những bài thơ tình ướt át, đang lo lắng cho kỳ thi cuối kỳ, đang buồn rầu vì chuyện yêu đương thì cô đã đặt một chân vào xã hội đầy bon chen, phiền phức. Hôm nay viết bản thảo xong đã hơn 9 giờ tối, cô tiếc tiền không dám ngồi taxi, bèn mua một cốc trà sữa rồi vừa uống vừa chờ xe buýt.

Có người đặt tay lên vai cô.

Cô sợ toát mồ hôi lạnh, quay đầu lại phát hiện có một thanh niên lạ mặt. Thấy Bảo Lam sợ hãi đứng dịch sang, chàng trai đó gỡ chiếc kính râm xuống, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nguy hiểm.

- Không nhận ra tôi sao? – Anh ta hỏi.

- Anh là? – Bảo Lam cảm thấy người này có vẻ quen quen, nhưng khuôn mặt này khác rất nhiều các khuôn mặt quen thuộc trong đầu cô, không thể nào nhớ ra được là ai. Người thanh niên thấy Bảo Lam không nhớ ra, bèn mỉm cười.

- Tôi còn tưởng cả đời này cô sẽ nhớ tới tôi. Cô là bạn gái của anh tôi phải không?

Khuôn mặt anh ta rất giống Ân Tá nhưng trong ánh mắt lại chứa đựng vẻ gì đó ngang tàng và nguy hiểm, có một sức hút vô cùng mãnh liệt với con gái. Càng nguy hiểm càng khiến người ta muốn tới gần.

- Thực ra... – Bảo Lam ngượng ngùng định giải thích thì Ân Tá bỗng xuất hiện và ngắt lời anh ta.

- Cô ấy không phải bạn gái anh! – Anh vội vàng kéo tay Bảo Lam bỏ đi. Anh đi rất gấp, mãi tới bãi gửi xe rồi mới đi chậm lại, nhưng vẫn không lên tiếng. Sự lạnh lùng dần dần biến thành một sự im lặng đáng sợ.

Anh muốn nói ra bí mật luôn dằn vò trái tim anh, nhưng chỉ sợ nói ra rồi, cô sẽ không thèm nhìn anh thêm lần nào nữa. Ân Tá không dám nhìn

vào mắt Bảo Lam, chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập thật mạnh, như muốn phá tan lồng ngực của anh... Ngọn lửa hối hận đốt cháy trái tim anh. Anh thu hết dũng khí, nhìn thẳng vào mắt Bảo Lam.

Đã mở miệng ra rồi mà vẫn không thể thốt lên lời. Sự im lặng kéo dài, cô không nhin được, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì muốn nói với em sao?

- ... Đi ăn cơm trước đã, hôm nay mấy đồng nghiệp rủ nhau đi ăn. – Anh lái xe nhanh như bay, cảnh vật hai bên đường trở nên mờ nhạt. Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong cổ họng, cô bụm miệng cúi thấp đầu, Ân Tá bèn giảm tốc độ, dừng xe lại bên đường, vỗ nhẹ lên vai cô. – Em sao thế?

- Không, không sao. – Đôi môi cô tái nhợt, nhớ lại tai nạn xe bốn năm trước. Chỉ một giây trước khi tai nạn xảy ra, bố cô cũng lái xe rất nhanh, vừa lái vừa cãi nhau với mẹ.

- Làm vợ chồng bao nhiêu năm, anh từng quan tâm tới tôi chưa? Anh có giống một người đàn ông không?

- Cô điên rồi! Con còn đang ngồi đằng sau! – Ông vừa lái xe vừa hét lên với người vợ đã sống cùng ông suốt 20 năm. Mẹ cúi đầu lau nước mắt. Chiếc xe lao nhanh như bay, nhanh tới mức cảm giác như nó sắp bay lên, bay lên thiên đường.

Tối hôm sau, người bố bị thương nặng thực sự đã bay lên thiên đường. Từ đó về sau, mỗi khi ngồi chiếc xe nào chạy với tốc độ nhanh, cô đều có cảm giác khó chịu, buồn nôn.

Sợ hãi, chỉ là sợ hãi.

Ân Tá nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, bàn tay anh vừa to vừa ấm. Một lúc sau, cô vỗ nhẹ lên ngực, đã thấy khỏe hơn nhiều. Ngẩng đầu lên nhìn vào

mắt Ân Tá, anh đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng như ánh sao. Cô biết anh muốn nói cái gì đó, bèn kiên nhẫn chờ anh.

- Thực ra... – Anh im lặng. – Cũng không có gì. – Anh nắm tay Bảo Lam, ủ ấm đôi tay cô trong lòng bàn tay mình.

- Bạn anh còn đang chờ, đi thôi.

Cuối cùng anh vẫn không nói gì.

Nhưng trong lòng anh vẫn chôn giấu một bí mật! Chỉ một chút nữa thôi là anh đã nói ra – một khoảng cách mỏng manh xuất hiện giữa hai người. Bảo Lam không nói gì, chỉ gật đầu:

- Vâng!

Vừa bước vào phòng ăn cao cấp của quán hải sản, ánh mắt của tất cả mọi người nhất tề hướng về phía Bảo Lam. Anh Trương vừa là đồng nghiệp, vừa là bạn thân lâu năm của Ân Tá, thấy anh đưa một cô gái xinh đẹp tới dự tiệc, kinh ngạc không nói lên lời.

- Chẳng phải em là cô gái lần trước ở cửa thang máy... – Anh nhìn Bảo Lam. – Lâm Ân Tá ơi Lâm Ân Tá, lần trước sang châu Âu chơi, bao nhiêu mỹ nữ vây quanh lấy cậu, cậu không chớp mắt lấy một lần, đúng là giỏi! Tôi còn tưởng cậu có bí mật gì khó nói, ha ha ha... – Anh bật cười thoải mái. – Hóa ra là đã có chủ rồi. Tiểu Tô này, xem ra em hết cơ hội rồi.

Cô gái tên là “Tiểu Tô” tự nhiên bị nhắc tới bèn xấu hổ đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói:

- Anh nói linh tinh, em có ý gì với anh Lâm đâu! – Mặc dù nói thế nhưng ánh mắt cô lại dừng lại trên người Bảo Lam: khoảng 18, 19 tuổi, da đẹp tới nỗi cảm giác chỉ cần gió thổi là có thể rách, cũng coi là ưa nhìn nhưng không thể xếp vào hàng mỹ nhân.

Cô ta dựa vào cái gì mà đòi theo đuổi Lâm Ân Tá? Tiểu Tô thầm nghĩ, không cam lòng. Ân Tá dẫn Bảo Lam vào chỗ ngồi, giúp cô cất túi rồi cẩn thận lau bát đĩa cho cô dùng. Chị Lưu vừa kết hôn tỏ ra ghen tị:

- Ai da, nếu chồng tôi mà đối xử với tôi tốt như vậy thì có chết cũng cam lòng.

- Anh ấy lúc nào cũng chu đáo như thế. – Coco, giám đốc tài vụ kiêm bạn cũ của anh nghĩ ra cái gì đó. – Nói mới nhớ, đây là cô bạn gái thứ hai của Lâm Ân Tá mà tôi từng gặp... Từ 16 tuổi tới 24 tuổi chỉ có 2 cô bạn gái, đúng là chung tình!

Anh Trương néo mạnh Coco:

- Nói linh tinh cái gì thế? Phục vụ, chúng tôi gọi đồ ăn! – Chủ đề câu chuyện lập tức chuyển sang cái khác, mọi người bắt đầu tranh luận với nhau xem chọn món ăn nào. Bảo Lam vẫn còn đỏ mặt, trong đầu cô nhớ lại câu nói mà Coco vừa nói: “Đây là cô bạn gái thứ hai của Lâm Ân Tá mà tôi từng gặp”.

Vậy người thứ nhất là ai?

- Hồi còn ở Mỹ, Ân Tá là một nhân vật rất nổi tiếng, những em da trắng mắt xanh thích cậu ấy cứ phải là đếm không xuể, những em da vàng thì có thể thành một tiểu đoàn!

– Anh Trương thực ra chưa già, là bạn cùng phòng hồi đại học với Ân Tá, năm nay cũng chỉ khoảng 24, 25 tuổi là cùng. Anh mời Bảo Lam một ly rượu. – Nào, em dâu, chúc mừng em thu phục được anh chàng nổi tiếng nhất nhóm tôi, tôi phải mời em một ly.

- Này... – Ân Tá chặn lại ly rượu mà anh Trương đưa tới. – Cô ấy không biết uống rượu.

-Ồ, bảo vệ bạn gái quá. – Coco và đám con gái ngồi quanh đó đều cười. – Xem ra chúng ta không có chút hy vọng nào rồi.

Chỉ có anh chàng Lý Sóc mới vào công ty là tỏ ra yên tâm:

- Anh Lâm, cuối cùng anh cũng có bạn gái rồi, lần này thì đám con gái trong công ty đều vỡ mộng hết, có thể vì vậy mà họ sẽ bớt chút thời gian để nhìn ngó tới tôi, ha ha...

- Được rồi, người thích cậu Lâm làm sao mà thích cậu được, khác nhau xa quá! – Chị Lưu lườm anh chàng.

Mọi người đều bật cười vui vẻ, thời gian trôi qua nhanh chóng, theo thông lệ, Ân Tá sẽ phải chi tiền cho bữa ăn. Anh Trương nói:

- Đi ăn cơm với Ân Tá thích nhất là điểm này, cho dù là ai mời thì cuối cùng vẫn là cậu ấy trả tiền.

Trên đường về nhà, không ai nói với ai lời nào, tới nhà Bảo Lam, cô định xuống xe, Ân Tá bèn níu tay cô lại, ánh mắt thân thiết:

- Vừa nãy mọi người nói đùa thôi, em đừng giận nhé?

- Có gì đâu mà giận? Em đâu phải bạn gái của anh. – Cô cười. – Vừa nãy bạn anh bảo em là bạn gái thứ hai của anh, đúng là nói bừa.

“Cái gì mà bạn gái thứ hai, em có phải bạn gái của anh đâu!”. Bảo Lam cay đắng nghĩ thầm trong bụng. Cô đang ghen, đang ghen rất nhiều, chỉ cần nghĩ tới việc còn có một người con gái khác từng được hưởng sự dịu dàng của anh là cô lại ghen tức tới mức muốn phát điên. Ân Tá đều nhận ra hết, vừa giận vừa buồn cười, nhưng lúc này anh không nghĩ gì được nhiều nữa, anh vẫn còn một vấn đề khác nghiêm trọng hơn cần giải quyết.

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng anh cũng thấp thỏm hỏi cô:

- Bảo Lam...

- Hử?

- Em có... quan tâm tới quá khứ của bạn trai không?

Tim cô khê đập sai một nhịp, cố gắng trấn tĩnh lại:

- Quá khứ gì?

- Quá khứ có thể khiến em thấy khó chịu.

- Thế thì phải xem nó như thế nào đã, nếu có một ngày bạn gái cũ đưa một đứa con tới tìm anh ấy... – Cô nhận ra sự bất an trong mắt anh. – Vậy thì chắc chắn em sẽ phát điên! Tuyệt đối, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Hai chữ “tuyệt đối” thật là nặng nề.

Anh thở phào:

- Chuyện này thì không thể nào, chỉ là... – Anh bất an xoay xoay vô lăng. Lần đầu tiên cô thấy anh tỏ ra lo lắng như vậy, giống như một đứa trẻ làm sai việc gì đó đang chờ thầy giáo xử phạt.

Sợ phải mất đi, thận trọng chờ đợi sự trừng phạt của số phận.

Anh nói:

- Anh muốn nói là việc này có thể còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của em... Anh chờ thêm vậy... – Anh ôm chặt Bảo Lam, ôm thật chặt như muốn giấu cô vào trong tim. – Bảo Lam, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng đừng rời xa anh.

Những câu nói ướm át này cô cứ tưởng cả đời này sẽ không bao giờ nghe thấy, ai ngờ nó lại được thốt lên từ miệng của Ân Tá. Từng câu từng

chữ đều như một lưỡi dao sắc nhọn, khắc sâu vào trái tim cô.

Lúc đó, cô có một dự cảm không lành – có việc gì đó sắp xảy ra, nhưng cô vẫn không thể từ chối, gật đầu:

- Vâng. Trưa hôm sau tới căng tin của trường để ăn cơm, Bảo Lam bê đĩa thức ăn chọn một góc gần cửa sổ vắng người ngồi xuống. Thức ăn rất đơn giản, chỉ là trứng sốt với cà chua. Mới ăn được mấy thìa thì một chàng trai ngồi xuống đối diện cô.

- Hi, còn nhớ tôi không? – Nụ cười vô cùng bí hiểm.

- Anh? – Bóng dáng của chàng thanh niên đẹp trai ở bên xe buýt tối qua hiện về trong đầu cô. – Em trai của Ân Tá?

- Anh ấy nói với cô hả? – Chàng trai cười. Hai anh em có khuôn mặt giống nhau nhưng phong cách lại khác nhau rất nhiều, trong khuôn mặt đẹp đẽ của chàng trai này có cái gì đó rất nguy hiểm, nhưng cũng rất thu hút. Thi thoảng lại có một cô gái đi qua quay đầu lại nhìn họ. Chàng trai nói mình tên là Lâm Ân Triệt, là em ruột của Ân Tá.

- Cô là bạn gái của anh trai tôi phải không? – Cậu lấy ra một điều thuốc từ trong túi áo khoác, không cần quan tâm chỗ này có cho hút thuốc hay không, vẫn ung dung châm lửa. – Hôm đó anh ấy không thừa nhận.

Cậu cười, lúc nào cũng cười. Nụ cười như một đóa hoa tươi rói, có sức hút vô cùng. Cậu nói, cậu chưa bao giờ thấy anh trai mình quan tâm tới ai như vậy, ngày trước con gái trong trường viết thư tình cho anh, anh không bao giờ đọc mà chỉ vứt vào thùng rác.

Bảo Lam rất hứng thú:

- Há? Anh ấy không bóc ra xem sao?

A Triệt gật đầu:

- Ừ, cô chưa nhìn thấy đáng vẻ đáng ghét của anh ấy đâu. Có một lần hoa khôi trường cấp hai hỏi anh ấy: “Lâm Ân Tá, cuối tuần này anh có rảnh không? Em muốn mời anh đi xem phim”. Anh ấy nói “không rảnh”, nhưng cô hoa khôi không cam tâm lại hỏi: “Thế bao giờ thì anh rảnh”. Anh trai tôi đáp: “Chỉ cần cô tới mời thì chẳng bao giờ tôi rảnh cả”. Làm cô hoa khôi đó mất mặt. Khoảng thời gian đó, anh trai tôi suýt nữa thì bị những anh chàng yêu thầm cô hoa khôi đó tấn cho một trận... Nhưng mà cũng may, anh trai tôi giỏi lắm, nên không ai dám động vào anh ấy.

- Anh ấy ghét cô hoa khôi đó lắm sao? – Cô đẩy đĩa thức ăn sang một bên, chuyên tâm lắng nghe.

- Cũng không phải là ghét. Anh tôi rất tách bạch giữa “thích” và “không có cảm giác”. Nếu “thích” thì cứ nắm chặt không buông, còn “không có cảm giác” thì không bao giờ quan tâm đến... – A Triệt duỗi chân ra, nghiêng đầu, gạt tàn thuốc lá xuống bàn. – Nói ra thì hình như anh ấy chẳng có gì là “thích” cả, chỉ có...

- Chỉ có ai? – Cô cố gắng làm ra vẻ không mấy quan tâm, nhưng tim cô đang đập thình thịch.

- Ngày trước tôi có nhìn thấy hình cô ấy trong ví của anh ấy, là một cô gái đeo kính.

Một mũi kim bạc có mùi chanh âm thầm cắm và tim Bảo Lam, chát đặng, cô nghe thấy tiếng tiếng mình hỏi:

- ... cô ấy có xinh không?

- Xì... cũng bình thường, cô bảo một cô gái đeo kính gọng đen thì xinh được đến đâu? – A Triệt dụi tắt điếu thuốc. Ở đuôi lông mày cậu có một vết sẹo nhỏ, giống như một vết dao cắt, nhưng vẫn không thể che giấu

được nét đẹp trên khuôn mặt. Hai anh em này đều có nước da rất đẹp, khiến con gái cũng phải ghen tị. Cậu nói “Đây là cô bạn gái thứ hai của Lâm Ân Tá mà tôi từng gặp” lại âm thầm vang lên, cô không nhịn được lại hỏi:

- Cô ấy có phải bạn gái của anh trai anh không? Mọi tình đầu hả?

- Thích thì chắc chắn rồi, nếu không đặt ảnh của cô ta trong ví lâu như thế làm gì? – Cậu nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Bảo Lam. – Này, sao cô cứ hỏi cái này vậy, không ghen hả?

- Ừm, hiểu kỳ thôi. – Cô cố che giấu. – Với lại tôi cũng đâu phải bạn gái của anh ấy, sao lại ghen chứ?

- Ồ, vậy sao? – Cậu như suy nghĩ điều gì đó. – Con gái biết ít một chút vẫn tốt hơn, như thế sẽ vui hơn.

- Ừm. – Nếu muốn chứng minh mình không quan tâm thì không được hỏi tiếp, nhưng cô lại không làm được. Cuối cùng cô lại hỏi. – Cô gái mà anh anh thích sau đó thế nào? Sao họ lại chia tay?

- Không rõ nữa, tôi chưa gặp cô ta lần nào, chỉ nhìn thấy ảnh thôi. – A Triệt bỗng dừng nghĩ ra cái gì đó, búng tay cái tách. – Ha, đúng rồi, mấy hôm trước tôi tới phòng anh ấy lấy quyển sách, nhìn thấy bức ảnh đó kẹp trong quyển sách của tôi, tôi tiện tay mang về phòng mình, vẫn chưa nói với anh ấy. Nếu anh ấy phát hiện ra mất bức ảnh đó, chắc là lo lắng, haha.

Bức ảnh đó vẫn còn?

Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn còn trân trọng nó như thế, chắc chắn là anh rất yêu người con gái đó. Bảo Lam im lặng không lên tiếng, ánh mắt trời chiếu đỏ rực trên bàn tay cô.

Những gì cần nói đã nói hết, A Triệt mệt mỏi uốn lưng rồi ngáp một cái thật dài:

- Mọi việc làm xong rồi, về nhà ngủ thôi.

- Anh tới đây tìm tôi là để nói với tôi những việc này hả?

- Đừng có tưởng bở! – A Triệt lườm cô. – Ngày trước tôi cũng học trường này, hôm nay về làm thủ tục nghỉ học, ai rảnh rồi mà tới tìm cô nói chuyện chứ? Ai cũng tưởng bở.

Cậu đứng lên định đi, Bảo Lam gọi cậu lại:

- Này, cứ cho là tôi tưởng bở, giúp tôi một chút được không? Tôi... tôi muốn xem bức ảnh cô gái mỗi tình đầu của Ân Tá.

- Hehe, cô ghen rồi hả? – Cậu cười nhạo báng. – Muốn xem ai xinh hơn chứ gì?

Cô đỏ mặt:

- Ừm, cứ cho là vậy đi. Cậu về nhà chụp lại bức ảnh đó rồi gửi cho tôi được không?

- Bồn thiếu gia tôi không có hơi làm việc đó, nếu cô muốn xem thì đi cùng tôi về nhà, xem ảnh xong cô một mình biến, miễn cho tôi khoản tiền khách.

Đúng là một gã mồm mép độc địa. Bảo Lam buồn rầu nghĩ. Sao có thể về nhà một người không quen được? Cho dù họ là anh em, ở chung trong một mái nhà. Cô ậm ừ không lên tiếng. A Triệt khịt khịt mũi, đội chiếc mũ giắt sau lưng lên đầu, huơ huơ tay:

- Về đây. – Cậu chẳng buồn nói tạm biệt, đi thẳng ra khỏi nhà ăn.

Yêu một người là yêu hiện tại của người đó, quá khứ không thể nào thay đổi được nên cũng không còn ý nghĩa gì nữa – cô không ngừng nói

như vậy để ru ngủ bản thân – đừng quan tâm, đừng quan tâm, chỉ là một tấm ảnh cũ thôi mà? Có gì đâu mà phải quan tâm...

- Này, Lâm Ân Triệt! – Hiện thực và lý tưởng khác nhau nhiều quá, Bảo Lam đứng bật dậy chạy theo cậu, ngượng ngùng nói. – Tôi... tôi vẫn muốn xem tấm ảnh đó, nhưng anh đừng nói với anh trai anh được không?

- Nhìn tôi nhiều chuyện thế sao? – A Triệt nhanh nhẩu nói. – Đi thôi, xe tôi ở đằng kia.

Suốt cả một ngày, Ân Tá vốn làm việc rất quyết đoán nhanh nhẹn tỏ ra thấp thỏm không yên. Buổi sáng, anh Trương thấy anh rót nước tràn ra bồng cả tay, buổi chiều Coco lại trách đầu óc Ân Tá có vấn đề, một tiếng trước còn bảo cô hẹn tổng giám đốc Vương ở công ty đối tác đi ăn cơm, một tiếng sau lại bảo tối nay công ty họp, gọi cơm hộp tới phòng làm việc ăn, quên hết việc mà mình đã nói. Anh Trương bê ly cà phê gõ cửa phòng làm việc của Ân Tá:

- Có vào được không?

Ân Tá trông vô cùng tiều tụy.

Anh Trương đoán là anh có tâm sự gì đó:

- Nhà có việc gì hả? Hay là... có gì với cô bé đó? – Dựa vào những hiểu biết của mình về Ân Tá, anh tỏ ra thất thần thế này chắc chắn là vì có chuyện gì đó nghiêm trọng lắm. Ân Tá mỉm cười khổ sở, lắc đầu:

- Không có gì. – Anh lấy ra một bản hợp đồng vừa ký lúc sáng. – Đây là đơn đặt hàng vừa mới nhất, cậu phụ trách cái này được không?

Anh Trương liếc mắt qua, lại là một hợp đồng lớn! Lâm Ân Tá mới làm việc hơn một năm nhưng vô cùng nhanh nhạy. Một mình anh đã ký được rất nhiều hợp đồng quan trọng, đúng là một truyền kỳ trong giới kiến

trúc! Anh Trương thầm khen ngợi, anh chàng này chỉ ba, năm năm nữa chắc chắn sẽ nổi danh như cồn. Làm việc với Lâm Ân Tá, không lo không có tiền tiêu! Anh Trương vui vẻ mang bản hợp đồng về phòng làm việc của mình để nghiên cứu.

Tiếng đóng cửa vang lên. Căn phòng làm việc rộng lớn, sáng sủa bị ngăn cách với đại sảnh bên ngoài, chỉ còn nghe thấy tiếng chảy tí tách của phin cà phê. Ân Tá mệt mỏi ngồi dựa lên chiếc ghế đặt sát cửa sổ, yên lặng ngắm cảnh thành phố rục rờ dưới ánh mặt trời.

Khi thành lập tạp chí INCO, An Kỳ có tìm anh mời hợp tác, anh bỏ ra 10 triệu nhân dân tệ và trở thành cổ đông lớn nhất, sau đó yên tâm giao tất cả mọi việc cho An Kỳ lo, yêu cầu duy nhất của anh là phòng làm việc được đặt trên tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng này, tốt nhất là nhìn thẳng ra biển. Anh yêu biển như yêu sinh mệnh mình, luôn thích được nhìn ra cảnh biển rộng lớn. Trong xương cốt của anh luôn hướng tới một sự tự do, anh không bao giờ nghĩ rằng, có một ngày anh sẽ sa vào vũng lầy tình yêu, đánh mất sự tự do mà không thể nào rút chân ra được.

Hôm đó A Triệt cố ý tiếp cận Bảo Lam, chỉ cần anh tới muộn một chút thôi, có lẽ cậu đã nói ra bí mật đó. Cậu nhóc đó có thể vì tiền mà làm mọi việc. Mặc dù khi đó anh đã cố ý nói rằng “Cô ấy không phải bạn gái tôi”, nhưng một người thông minh như A Triệt chắc chắn có thể đoán ra rằng mối quan hệ giữa anh với Bảo Lam không bình thường.

Ân Tá suy nghĩ suốt một ngày. Cứ để mặc cho sự việc phát triển tự nhiên, Bảo Lam sẽ gặp nguy hiểm; nếu cứ kiên quyết nói ra hết sự thật cho Bảo Lam biết? Như thế càng không được! Hôm đó gặp mặt ăn uống cùng các đồng nghiệp xong, trên đường đưa cô về nhà, đã mấy lần anh định nói mà vẫn không biết mở miệng thế nào.

Anh không phải là người nhát gan, nhưng lại thấp thỏm lo sợ khi nhìn thấy một ánh mắt thất vọng của cô; không bao giờ là người do dự, chần

chờ, nhưng vì sợ mất cô mà mất cả tinh thần.

Hai giờ chiều là khoảng thời gian náo nhiệt nhất của thành phố này, nó giống như một cái tổ khổng lồ có hàng ngàn lỗ nhỏ, những chú ong chăm chỉ lượn các các lỗ để mưu sinh, tìm kiếm một góc nào đó giúp mình ăn no mặc ấm. Ân Tá chuẩn bị bắt đầu làm việc, đúng lúc đó điện thoại di động vang lên nhạc chuông báo có tin nhắn của A Triệt.

Trên màn hình chỉ có 5 chữ: “Cô ấy trong tay tôi”.

Dự cảm tệ nhất cuối cùng cũng thành hiện thực. Trong phút chốc, đầu óc anh như đóng băng, câu đầu tiên ngay sau khi đầu dây bên kia nhắc máy là:

- Cô ấy ở đâu?

A Triệt ngoáy ngoáy lỗ tai, thông thả nói:

- Ai dà, làm gì mà lo thế? Chẳng qua tôi chỉ nói với cô ấy là cho

xem bức ảnh mỗi tình đầu của anh, hỏi cô ấy có muốn xem không, thế là cô ấy đi theo tôi rồi.

- Em định làm gì?

- Anh trai, anh đừng có giả vờ, tôi muốn gì anh còn không biết sao? Bỏ ra 50% cổ phần công ty, đó là số tiền mà tôi phải bỏ ra 4 năm tuổi xuân để đổi lấy.

- ... Anh biết. Nói với em nhiều lần rồi, anh chỉ tạm thời giúp em lo việc công ty và gia đình, sau này tất cả những thứ này đều cho em hết.

- Con mẹ anh, tưởng tôi ngu hả? Lúc đầu nói là sau khi ra tù sẽ chia cho tôi, bây giờ một đồng xu cũng không lấy được.

- Em không nhận được gì sao? Lamborghini mà em đi ai mua cho em? Nhà cửa đứng tên em là em nhật được trên đường hả? Hàng ngày chi phí ăn mặc của em từ trên trời rơi xuống sao?

- Nói ít thôi, mau chuyển cổ phần cho tôi, nếu không... – A Triệt liếc mắt nhìn Bảo Lam đang hôn mê. – Nếu không...tôi cũng rất muốn được... với cô bạn gái bảo bối của anh đấy....

- Khốn nạn! Cậu dám động thủ vào cô ấy xem? – Giọng nói của người kia như xuyên thủng màng nhĩ cậu. A Triệt vẫn còn chút kiêng dè anh trai, chỉ nói:

- ... Vậy, vậy thì anh mau tới đây bàn chuyện cổ phần với tôi. Xe tôi đậu ở bờ sông mà ngày xưa chúng ta thường chơi, cho anh 15 phút, nếu không tới, tôi sẽ nói với cô ta bí mật của anh.

Nói xong, cậu cúp máy, nhìn Bảo Lam đang ngủ trên ghế lái phụ. Cô gái này thật ngây thơ, ngây thơ tới mức không biết bảo vệ bản thân, cậu chỉ nói có vài câu, cô đã tin tưởng cậu. Sau khi lên xe, cậu đưa cho cô một lon Cola đã bỏ sẵn thuốc mê, cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, uống luôn.

- Khuôn mặt non nớt quá! – Những ngón tay của A Triệt lướt trên khuôn mặt trắng trẻo của Bảo Lam. Cậu chăm chú ngắm khuôn mặt cô gái đang ngủ say, bỗng dưng phát hiện khuôn mặt này thật quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó. Không lẽ nào... Cậu rút tấm ảnh mà mình đã thấy ở trong ví của anh trai ra, so sánh với khuôn mặt của cô gái trước mắt cậu.

Thì ra là như vậy. Cậu vỡ lẽ, hiểu ra chân tướng sự việc.

Chưa đầy 15 phút sau, Ân Tá đã lái xe như bay tới chỗ đỗ xe của em trai bên bờ sông. Chiếc xe Lamborghini màu xám có những đường vẽ màu vàng dờng ở đó. Anh nhảy vội xuống xe, gõ nhẹ lên cánh cửa kính xe của em trai.

Trong xe không có bóng dáng của Bảo Lam, Ân Tá túm cổ áo em trai, hỏi:

- Cô ấy đâu?

- Sao mà vội thế? – A Triệt lại nở nụ cười đều cáng. – Xem ra con nhóc này đúng là tử huyết của anh. Muốn cô ta bình an quay về thì bây giờ anh phải ký thỏa thuận này, nhường một nửa cổ phần của anh cho tôi.

Bờ sông vắng bóng người này là “công viên” của hai anh em họ hồi nhỏ, nhắm mắt lại, phảng phất như vẫn còn nhìn thấy cảnh cũ hiện ngay trước mắt. Anh của ngày hôm qua vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ, nắm tay em trai tới nơi này xây lâu đài cát. Tòa lâu đài phải xây dựng vất vả suốt một ngày trời, chỉ một trận mưa đã trôi mất không còn dấu vết. Điều mà anh không ngờ được rằng, tình anh em xương máu từ khi còn nhỏ lại giống như tòa lâu đài bằng cát yếu đuối, luôn khuất phục trước sức mạnh của đồng tiền.

Anh nhìn vào mắt em trai, một hồi lâu sau mới nói:

-... Những thứ đó đều là của em. Tại sao em không tin anh?

A Triệt nhếch môi cười khinh miệt.

- Không bằng chứng, tôi dựa vào cái gì mà phải tin anh?

- Anh đã viết xong giấy chuyển nhượng tài sản rồi, không tin em có thể hỏi luật sư của anh. – Anh lấy di động ra, quay số rồi đưa cho em trai. – Hỏi đi.

- Thôi khỏi! – A Triệt cúp điện thoại, ném trả lại cho anh trai mình. – Cái quái gì mà giấy chuyển nhượng tài sản? Có giỏi thì bây giờ anh chết đi rồi di chúc tài sản lại cho tôi! Đừng có giả vờ thân mật với tôi, nếu anh thực sự coi tôi là em trai, năm đó anh đã không cùng bố mẹ đẩy tôi vào tù, hại

tôi phải ăn cơm nhà giam suốt 4 năm trời! Nếu anh thực sự coi tôi là em, thì anh đã không nhờ tôi giúp anh nhận tội! – A Triệt nhớ lại chuyện cũ, phần nộ hết.

Ân Tá giữ cậu lại:

- Bảo em nhận tội thay không phải ý của anh, khi đó anh nằm trong bệnh viện, còn hôn mê, sau khi tỉnh dậy mới biết bố bắt em đi nhận tội thay anh! Em tin anh, anh không hại em đâu!

Một sự lạnh lùng đáng sợ dâng lên trong đáy mắt A Triệt.

- Anh bảo tôi tin anh? Anh sẽ chuyển tài sản sang tên tôi?

- Anh nói được làm được.

- Vậy sao anh không viết vào di chúc? Tại sao bây giờ anh không chết luôn đi?

Chết đi. Chết đi.

Tại sao bây giờ anh không chết luôn đi?

- Anh... – Ân Tá đang định phân bua, bỗng cảm thấy một dòng nước tanh tanh dâng lên trong cổ họng rồi tràn ra ngoài. Anh không kịp cúi người xuống, lòng bàn tay đang bịt miệng đã thấm máu, máu chảy tràn qua các kẽ tay, anh như cảm thấy hơi thở của Thần Chết đã rất gần. Anh kinh ngạc nhìn vệt máu trong tay mình, tốc độ xâm nhập của con ma bệnh vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

- Anh, anh... – A Triệt thấy anh ném chiếc khăn giấy thấm đầy máu vào thùng rác trong ô tô. – Đừng có giả vờ, vở kịch này không lừa được tôi đâu!

- ... – Đầu anh nặng chình chịch, Ân Tá dựa vào thành xe nghỉ ngơi, nhưng không đứng vững được, người khễ nghiêng đi rồi đổ xuống đất.

- Này! Sao lại như thế? Từ trước tới giờ sức khỏe của anh rất tốt mà! – A Triệt dìu anh đứng lên.

Cơ thể của Ân Tá như một cục bông mềm, không có chút sức lực nào, một lúc lâu sau mới hồi phục lại.

- Anh, rốt cuộc anh bị làm sao?

- Mấy tuần trước đi kiểm tra sức khỏe, phát hiện bị mắc bệnh dạ dày. – Ân Tá an ủi cậu. – Yên tâm đi, không nặng lắm.

- Vậy sao anh... – A Triệt ý thức được rằng có việc gì đó đáng sợ hơn sắp xảy ra. Lâm Ân Triệt từ nhỏ đã lười biếng, thích hưởng thụ nhưng không thích làm việc, cho dù là con nhà tỷ phú thì cũng có ngày miệng ăn núi lở. Cậu đã tính toán là sẽ lấy một ít cổ phần từ chỗ anh trai, không cần lo việc ở công ty, chỉ cần ngồi không hưởng lợi nhuận được chia là được rồi. Hôm nay anh trai bị bệnh, trọng trách của gia tộc chẳng phải sẽ chỉ do mình cậu gánh vác hay sao? A Triệt nhớ lại hồi nhỏ cùng anh trai ra bờ sông chơi xây lâu đài cát, mỗi lần mặt trời đã xuống núi, cậu vẫn khóc lóc không chịu về nhà, hai anh em người dìm đầy cát về tới nhà lúc nào cũng không tránh được bị bố đánh cho một trận, những lúc đó đều là anh trai đứng ra bảo vệ cậu, một mình gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

Cơn gió lớn bên bờ sông thổi về biết bao ký ức ấm áp những ngày xưa cũ, A Triệt đang định dìu anh trai vào xe nghỉ ngơi thì trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng của vụ đụng xe 4 năm trước.

Cậu đã uống khá nhiều trong bữa tiệc, gọi anh trai lái xe tới đón. Tối hôm đó cảnh đêm rất đẹp, trong không khí tràn ngập ý thơ. A Triệt nửa nằm nửa ngồi ở ghế sau, đôi mắt mông lung nhìn anh trai lái xe như bay.

Anh trai cậu đang đuổi theo một chiếc xe nhỏ màu trắng, hai chiếc xe âm thầm đua với nhau. Tốc độ và những cú xóc khiến A

Triệt buồn nôn, cậu gọi:

- Anh, lái chậm một chút.

Lời còn chưa nói xong, trước mặt xuất hiện một ngã rẽ, chiếc xe màu trắng hình như muốn vượt xe Ân Tá ở ngã rẽ đó. A Triệt nghiêng người về sau, cảm thấy rõ ràng xe của mình đang tăng tốc, anh trai nhanh chóng lái qua ngã rẽ, nhưng chiếc xe trắng thì lại không may mắn như vậy, lao thẳng vào thanh chắn đường!

Anh trai không ngờ chiếc xe sau lưng mình bị đâm, hơi lơ đãng một chút, không kịp tránh chiếc xe tải đằng sau ngã rẽ đang bị nổ lốp, đâm thẳng vào đó, trong phút chốc, trán anh chảy máu rồi lập tức rơi vào hôn mê.

A Triệt ngã ra khỏi ghế sau, tỉnh rượu. Chiếc đệm ô-mô lúc ngủ và tấm thảm dày trải sàn xe vô tình làm đệm cho cậu nên cậu không hề bị thương.

- Anh! Anh! – Cậu sợ hãi gọi Ân Tá, nhưng không có tiếng trả lời. Cậu xuống xe, thấy ba người ngồi trong chiếc xe trắng không có động tĩnh gì, một sợi dây thép nhỏ xuyên thẳng vào não trái của người lái xe.

A Triệt ngã ra đằng sau, hai chân mềm nhũn.

- Có chuyện rồi! Có chuyện rồi! – Cậu hồn xiêu phách lạc bò về xe của mình, trong lúc hoảng sợ không nhớ ra việc phải gọi xe cấp cứu mà chỉ biết gọi về nhà.

Bố mẹ cậu còn tới sớm hơn cả cảnh sát, sau khi bác sĩ đưa Ân Tá đi, bố bèn kéo A Triệt lúc đó còn chưa tỉnh hẳn rượu về một bên, dạy cậu lát nữa gặp cảnh sát thì nên nói thế nào.

- Con nói rằng người lái xe là con, chiếc xe phía sau muốn vượt xe mình nên mới gây ra sự cố. Hiểu chưa? – Ý của bố là bảo A Triệt nhận tội thay cho anh.

- Tại sao? – Cậu tỏ ra bất bình. – Rõ ràng là anh lái, liên quan gì tới con?

Bố bèn thay đổi sắc mặt:

- Sao lại không liên quan tới con? Nếu con không gọi Ân Tá tới đón thì đâu có xảy ra chuyện này? Tai nạn giao thông chẳng có gì to tát cả, bỏ tiền ra lo liệu, cùng lắm là bị nhốt vài ngày, bồi thường ít tiền. Anh trai con đang du học ở Mỹ, nếu phải gánh vác chuyện này sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ, con có hiểu không hả?

- Con vào rồi thì không ảnh hưởng tới tiền đồ hả? – Từ lâu cậu đã

biết bố thiên vị, nhưng không ngờ lại thiên vị tới mức này.

- Con lúc nào chịu yên tâm học hành? Con làm được việc gì ra hồn chưa? – Không phải là bố không thương cậu con bé, chỉ là ông quá hiểu thói quen của con trai mình, cậu không phải là người có thể gánh vác trọng trách gia đình. Mặc dù nói con nào cũng là con, nhưng ông vẫn phải phân biệt chủ thứ, nặng nhẹ. Để con trai bé đi nhận tội cũng là vì bất đắc dĩ! Nghĩ tới đây, ông lại khuyên con trai. – Chỗ này cách xa chỗ đặt camera, cảnh sát không nhận ra đâu, con lại là em nó, không ai phân biệt được hai người đâu. Bố sẽ lo liệu mọi việc bên ngoài giúp con, tới chỗ cảnh sát đừng có nói lung tung, cần phạt thì cứ phạt, bố có cách để bảo lãnh cho con ra. – Thế là A Triệt vốn dĩ chỉ bị xử tội vô tình gây ra tai nạn giao thông, vì trong thời gian bị giam đánh thương bạn tù, lại còn suýt nữa ra tay với cai ngục, tội càng thêm nặng nên bị phạt 4 năm tù giam.

Bốn năm sau ra tù, việc học không thành, những người bạn ngày trước cũng coi thường cậu, tất cả đều đã thay đổi. Tất cả những điều này đều do

anh trai hại cậu, đều là anh ta! Nghĩ tới đây, chút đồng cảm của Lâm Ân Triệt dành cho người anh trai đang bị bệnh nhanh chóng tan thành mây khói.

Là anh ta, tất cả đều là anh ta!

Từ nhỏ bố mẹ đã yêu thương anh ta hơn, ngay cả khi xảy ra tai nạn, việc đầu tiên mà hai người nghĩ tới là bảo vệ anh, giống như nguyên tắc tự nhiên người ưu tú thì chiến thắng, kẻ kém cỏi thì bị đào thải, vì có thể bảo vệ đời sau của mình, họ đã tài nhẫn giết chết một đứa con khác.

Tất cả đều vì anh, nếu không cậu cũng có thể sang Mỹ du học, cậu cũng có thể đội vòng nguyệt quế về nước lập nghiệp. Có sự giúp đỡ của bố mẹ, chuyện gì mà không làm được?

Tâm lý mất cân bằng, A Triệt lại quay lại vẻ mặt bất cần đời ban đầu, nhìn khuôn mặt tái xanh của Ân Tá, cười lạnh lùng:

- Thực ra bị bệnh cũng chẳng sao, chắc chắn bố đã cho anh rất nhiều tiền để mở công ty, anh chỉ cần lấy số lẻ ra chữa bệnh, dùng thuốc tốt nhất, mời bác sĩ tốt nhất, chỉ sợ còn sống lâu hơn những người nghèo như chúng tôi. Tóm lại, anh mau thực hiện sớm lời hứa của mình, chuyển tài sản sang tên tôi.

- Em thực sự chỉ quan tâm tới điều này? – Ân Tá thất vọng hỏi.

A Triệt quay đầu đi không trả lời. Gió bên sông thổi tới càng lạnh hơn, mắt xích giữa hai anh em càng gỡ càng rời. Thấy cậu không trả lời, Ân Tá thở dài, lấy ra một tập tài liệu ném cho cậu.

- Em tự xem đi.

A Triệt mở tập tài liệu ra xem, thấy trong đó có một xấp giấy chuyển nhượng tài sản do “Ông Lâm Ân Tá ủy thác – Luật sư Vệ Quốc Tiêu, chủ

tịch văn phòng luật sư” lập.

I. Người ủy thác:

Họ tên: Lâm Ân Tá

Giới tính: Nam

Dân tộc: Hán

...

II. Nguyên nhân người ủy thác lập giấy này:

III. Tên và đặc trưng tài sản mang tên của người ủy thác: ...

IV. Ý kiến xử lý cụ thể những tài sản mang tên của người ủy thác: Tất cả tài sản chia làm bốn phần, một phần dành cho bố mẹ của ông Lâm Ân Tá để báo đáp công lao nuôi dưỡng; một phần dành cho ông Lâm Ân Triệt, em trai ruột của ông Lâm Ân Tá để báo đáp tình anh em; một phần dành cho em gái của ông Lâm Ân Tá là Lâm Bích Kỳ; một phần dành cho cô Bảo Lam và mẹ cô, chúc cô cả đời sống hạnh phúc và bình an.

V. Người chấp hành: Luật sư Vệ Quốc Tiêu.

Bên dưới có chữ ký và ghi ngày mùng 7 tháng trước. Đúng như những gì mà Ân Tá đã nói, anh không cần gì cả, để lại tất cả cho những người quan trọng nhất với anh. Nhìn vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt A Triệt dần dần tan biến, Ân Tá nói:

- Bây giờ anh dồn chủ yếu sức lực vào công ty thiết kế, cùng với những người tài giỏi này, chỉ một, hai năm nữa, họ có thể làm việc độc lập, tới lúc đó em tiếp quản sẽ thuận lợi hơn nhiều; ngoài ra các khách hàng VIP của cửa hàng sô cô la đều là những người trong giới thượng lưu của thành phố, vô cùng giàu có, đó là vì muốn tìm sẵn mối quan hệ cho em, em

tiếp cận gần với họ, sau này làm việc gì cũng dễ... Anh chỉ có một người em trai thôi, A Triệt, sau này em phải giúp đỡ và thông cảm cho bố mẹ...

- Được rồi! – Trong đáy mắt A Triệt long lanh một giọt nước mắt. – Tôi không muốn nghe anh nói những điều này.

Cậu quay người về cốp sau của chiếc xe Lamborghini, bố Bảo Lam vẫn còn đang hôn mê ra, đặt mạnh cô vào lòng Ân Tá:

- Anh đâm chết bố cô ta, sau đó là yêu cô ta để đền tội, anh tưởng anh là Thượng đế à?

Ân Tá không nói lời nào, những ngọn lau khẽ đu mình theo gió. Dáng vẻ ngủ say của cô như một đứa trẻ sơ sinh mới chào đời, vô cùng đáng yêu. Ân Tá nghĩ, lát nữa sau khi anh nói với cô sự thật, liệu cô có còn ngoan ngoãn nằm trong lòng anh như thế này không?

Có lẽ là không.

A Triệt nhìn dáng vẻ ngủ say của Bảo Lam, cũng tỏ ra thương cảm. So với mình chỉ là một hình nhân thế mạng, cô chẳng phải còn đáng thương hơn sao? Nằm trong tay của kẻ thù mà không hề hay biết.

Cậu nhớ lại ánh mắt ngây thơ, trong sáng của cô.

- An Bảo Lam là một cô gái tốt, nếu anh muốn hẹn hò với cô ấy thì phải quang minh chính đại! Đừng đâm chết bố cô ấy rồi giả vờ làm người tốt!

- Là anh đâm chết bố của em? – Giọng nói đọt ngọt của Bảo Lam khiến Ân Tá và A Triệt đều giật nảy mình, không biết cô tỉnh từ lúc nào, nhưng cô đã nghe thấy câu nói đó.

Bảo Lam không dám tin vào tai mình.

- Anh đâm chết bố em? Là anh sao? – Khuôn mặt tái nhợt của Ân Tá đã cho cô một đáp án chính xác nhất.

Cô không muốn tin.

Mình yêu kẻ thù giết cha?

- Ân Tá, có phải... có thật là anh không? – Cô run rẩy hỏi, rõ ràng là cô nhìn thấy anh gật đầu.

- Đúng, là anh.

- Các người thích làm gì thì làm! Sau này tôi không tìm anh nữa! – A Triệt nhảy lên xe rồi bỏ đi. Chiếc Lamborghini lái với tốc độ kinh người, dọc đường bị rất nhiều camera điện tử của cảnh sát ghi lại, nhưng cậu không quan tâm, chỉ muốn dùng tốc độ để phát tiết những phần nộ và đau đớn trong lòng. Rõ ràng là cậu hận anh mình, hận anh đã cướp đi của cậu tình yêu của bố mẹ, cướp đi cuộc đời tươi đẹp của cậu; rõ ràng là cậu muốn báo thù, chỉ hận là không thể đoạn tuyệt quan hệ máu mủ với anh... Nhưng tại sao nhìn thấy tờ giấy chuyển nhượng tài sản do chính tay anh lập ra, cậu lại muốn bỏ đi.

Khi cậu phát hiện ra người anh trai thân thiết với mình từ nhỏ chỉ một lòng một dạ quan tâm tới gia đình, trái tim cậu đau nhói. Đi men theo con đường sông không bao lâu sẽ ra tới biển lớn, mặt biển hôm nay có mây, những cơn gió có mùi tanh mặn mặn lướt trên những giọt nước mắt vừa rơi trên khóe miệng, cũng có vị mặn.

Thực ra, thực ra thứ cậu cần không phải chỉ có tiền.

Thực ra cậu rất yêu anh trai mình.

- Xin lỗi. Tất cả đều tại anh. – Ân Tá kể lại toàn bộ chuyện xảy ra 4 năm trước cho Bảo Lam nghe, nhưng anh cố ý không nói tới chuyện anh bị

bệnh.

Hai hàng lông mày của Bảo Lam nhăn tít lại, cuối cùng trong ánh mắt cô là sự ghê tởm. Cô lùi về đằng sau, thoát khỏi vòng tay của anh, nhìn người trước mặt mình bằng con mắt thù hận. Chả trách lần đó khi gặp anh trong tiệm tạp hóa, ánh mắt của anh không hề xa lạ, anh còn chủ động gọi điện bảo cô tới làm việc ở tòa soạn tạp chí.

- Anh nhận ra tôi từ trước rồi đúng không? Nhận ra tôi từ khi còn ở tiệm tạp hóa?

- Đúng.

- Bởi vậy anh cứu tôi? Còn gọi tôi đi làm?

- Anh muốn giúp em có thêm một phần thu nhập, như vậy sẽ bớt đi áp lực về kinh tế.

- Đủ rồi! Lâm Ân Tá. – Cô ghê tởm. – Anh không cần giả vờ tốt bụng. – Sự dịu dàng và yêu thương của anh thì ra chỉ là để đền tội.

- Còn nói là thích tôi, tất cả chỉ là vì muốn lương tâm của anh dễ chịu hơn mà thôi!

- Không, đúng là anh cảm thấy có lỗi với em, nhưng thích và có lỗi không liên quan gì tới nhau cả. – Ân Tá giải thích. – Khi đó anh hôn mê suốt ba ngày, sau khi tỉnh lại mới biết người nhà đã tự ý bắt A Triệt đi nhận tội, nếu anh lại phản cung thì ngay cả bố mẹ anh cũng bị liên lụy. – Anh vô cùng hối hận. – Bây giờ nghĩ lại, vẫn là anh đã làm sai, một người đàn ông không dám gánh vác trách nhiệm thì không phải là đàn ông.

- Cách anh gánh vác trách nhiệm chính là đối xử tốt với tôi ư? – Cô thất vọng hỏi. – Để tôi tưởng rằng tình cảm của chúng ta là thật?

- Không, Bảo Lam, em đừng hiểu lầm...

- Đừng nói nữa. – Cô rất muốn tát mạnh lên má anh. Chính người đàn ông này đã khiến cô mất bố! Còn lừa dối tình cảm của cô! Nhưng khi cô giơ tay lên, khi bàn tay cô chỉ còn cách mặt anh 10mm, cô dừng lại.

Bàn tay đó không thể nào rơi xuống được.

Cô vẫn không nhả tâm ra tay với anh. Bảo Lam cố giữ cho những giọt nước mắt đừng rơi xuống, đau lòng nói:

- Chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sương Đêm

Mặc cho Ân Tá níu kéo, Bảo Lam về tới trường lập tức thay số điện thoại khác, thay khóa nhà, dặn bạn cùng phòng và cùng lớp, chỉ cần có con trai gọi điện tới tìm cô thì nói là cô không có nhà. Cô tránh mặt Ân Tá, một nửa là do thất vọng, một nửa là vì yêu. Vì cô quá yêu anh nên cô mới thất vọng như thế, thất vọng tới nỗi không có cách nào đối mặt được với chuyện này. Ân Tá tìm cô như điên, chờ cô suốt mấy ngày mấy đêm ở dưới lầu. Điện thoại của tất cả những người quen biết cô anh đều đã gọi, cuối cùng, ngay cả Ngải Linh Linh cũng không chịu được sự “quấy rối” của Ân Tá, ngày nào cũng tắt máy cho xong chuyện.

Cho tới một hôm.

Bảo Lam học xong giờ tự học buổi tối, một mình đi về phòng, cũng chưa phải là muộn lắm, chỉ khoảng hơn 9 giờ tối, cô vừa nghe MP4 vừa đi xuyên qua rừng cây long não tối om, tất cả đều như bình thường. Bỗng dưng, hai bóng người xuất hiện trong bóng tối, một trái một phải giữ chặt cô, dùng một tấm khăn đã tẩm thuốc mê bịt lên miệng cô. Bảo Lam không thể nào lên tiếng, không thể thở nổi, hai con mắt tuyệt vọng sáng lên trong đêm tối.

Giây phút đó, cái tên lướt qua đầu cô chính là Ân Tá.

Nếu có anh ở đây thì thật tốt, nếu có anh thì đã không xảy ra chuyện này. Bảo Lam cố gắng giãy giụa, thoát được khỏi một người. Cô nhân

khoảng thời gian nhỏ nhoi đó, ấn nhanh vào chiếc máy báo động mà Uncle Rain đã cho.

- Còn chạy sao? Con nhóc chết tiệt! Xem tao có giết chết mày không... – Tên bắt cóc giận dữ đuổi theo, kéo mạnh cánh tay cô về hướng ngược lại. Cô kêu lên đau đớn, ngã ngồi xuống đất, hai tên bắt cóc xốc hai tay cô lên rồi chạy.

Dưới sự kích thích của cơn đau, dường như tác dụng của thuốc mê cũng giảm đi. Ý thức vẫn còn tỉnh táo nói với cô rằng, không được để bị bắt đi, không được để bị bắt đi! Cô không có tiền, chắc chắn những kẻ này muốn hãm hiếp cô, sau đó ném cô vào một cái rãnh nào đó, nhiều năm sau mới có người phát hiện ra. Không được để bị bắt đi!

Hai tên bắt cóc kéo cô tới góc tường thấp của trường, nhét cô vào một chiếc xe tải nhỏ màu trắng đậu bên đường. Trong lúc hoảng sợ, cô nhìn thấy một cửa hàng ở cách đó không xa vẫn còn đang mở cửa, thế là cô cố hết hơi sức cuối cùng, hét lên:

- Cứu tôi! Cứu tôi!

- Muốn chết hả? – Hai tên bắt cóc chém một dao lên trán cô, Bảo Lam xây xẩm mặt mày rồi ngất đi...

Khi tỉnh lại, trước mắt cô tối om, chỉ nghe có tiếng một người phụ nữ dịu dàng nói:

- Cô tỉnh rồi hả? Cô đã hôn mê suốt ba ngày nay rồi.

Cô sờ xung quanh, chiếc ga trải giường bằng bông lạnh lẽo, một sợi dây nhựa lạnh lẽo hơn đang cắm trên tay phải cô để truyền dịch, sờ một chút nữa, cô sờ thấy chiếc áo khoác của người phụ nữ vừa lên tiếng.

Cũng lạnh lẽo như thế.

- Cô An, cô yên tâm đi, tôi là y tá. Nơi này là bệnh viện, cô bị thương nên hãy yên tâm nghỉ ngơi mấy hôm. – Cô y tá nói.

- Bọn bắt cóc đó đâu? Đã bắt được chúng chưa?

- Chạy mất rồi. Gần đây trong tỉnh thường xuyên xảy ra các vụ việc nữ sinh đại học bị bắt cóc, có những người bị cưỡng hiếp rồi bị giết, ai ngoan ngoãn nghe lời thì bị ép đi bán dâm. Haiz... – Cô y tá thở dài. – Nghe nói cô có một chiếc máy báo động? Đúng là thông minh. Nếu không có thể cô đã bị...

Bảo Lam nghe một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, cũng may là đã thoát nạn. Uncle Rain đúng là thông minh, con gái sau khi trưởng thành còn gặp nhiều nguy hiểm hơn khi còn nhỏ. Cô đưa tay lên sờ mắt, y tá lập tức ngăn lại:

- Ấy, tay bạn lắm, đừng sờ vào đó.

Trước mắt tối đen, cô không thể mở mắt ra, dường như có cái gì đó dính chặt lại. Bảo Lam run rẩy hỏi:

- Y tá, mắt của em...

- Không sao, chỗ từ lông mày tới mí mắt bị bong chúng chém rách, cũng may không bị thương tới nhãn cầu, vết thương phải mấy ngày nữa mới khỏi.

- Có ảnh hưởng tới thị lực không? Có để lại vết sẹo không? – Cô lo lắng hỏi.

- Thị lực thì sẽ không làm sao đâu, nếu điều trị tốt thì vết sẹo cũng rất nhỏ, sau này trang điểm nhẹ một chút là sẽ không nhìn thấy đâu. – Cô y tá cười. – Con gái lúc nào cũng thích đẹp. Đúng rồi, người nhà của em đâu?

Hóa đơn làm phẫu thuật rồi tiền điều trị ở chỗ bác sĩ, đang chờ người nhà em tới ký tên.

Người nhà? Tháng này mẹ về quê, “người nhà” chỉ có một mình cô. Bảo Lam nghĩ tới đây, thần thờ không nói nên lời. Y tá còn tưởng rằng cô muốn ngủ, bèn nhắc cô nếu cảm thấy không thoải mái thì ấn chiếc chuông ở đầu giường.

- Đây, chính là cái này. – Cô đặt tay Bảo Lam vào chỗ nút ấn, nói với cô vị trí, Bảo Lam bây giờ giống như một người mù, không nhìn thấy gì, không thể nào chịu đựng được bất cứ sóng gió nào nữa.

Y tá đã ra khỏi phòng, cô vẫn thần thờ nằm trên giường, mỗi thớ thịt trên người cô đều như đang bị những con kiến gặm nhấm. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng nước ở bình dịch truyền đang nhỏ xuống. Cô cảm thấy có người tới gần cô, không khí trở nên ấm áp hơn, thế là cô cất giọng sợ hãi:

- Ai đó?

Không ai trả lời.

Chắc là không có ai, cô không mời ai tới thăm, cô y tá vừa nãy cũng ra ngoài rồi. Cô cảm thấy thật khó chịu, nếu cứ thế rồi bị mù, cả đời này lúc nào cũng phải rờ rẫm thì làm thế nào? Đừng nói là khả năng tự ăn, tự mặc, ngay cả việc sống thôi cũng đã khó khăn rồi. Trong mũi cô có mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, cô muốn khóc, nhưng nước mắt vừa chảy ra đã kích thích vào mí mắt, khiến mắt đau đớn khôn cùng, thế là cô không dám khóc nữa, cố nuốt nước mắt ngược vào trong. Vai run lên, nghe thấy tiếng khóc nhưng không thấy nước mắt chảy ra.

- Mẹ ơi... mẹ ơi. – Lúc này cô vẫn còn gọi mẹ, tiếng gọi nghẹn ngào.
– Mẹ ơi... mẹ ơi.

Tay cô được một bàn tay khác ấm áp hơn ôm lấy.

Bàn tay đó còn ấm áp hơn bàn tay của mẹ.

Còn có người khác?

Cô kinh ngạc rút tay về:

- Ai đó?

Nhưng người kia vẫn giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

- Là anh. – Giọng nói quen thuộc lên tiếng. – Đừng sợ, anh luôn ở đây.

- Ân Tá? – Nước mắt lại tràn ra, lần này cô mặc kệ cơn đau ở mí mắt, nắm chặt lấy tay anh. Những hoài nghi, những sợ hãi cô đều đã quên hết, lúc này có người quen ở bên cạnh cũng như được ở cùng người thân.

- Đừng sợ, bọn chúng chưa làm gì em cả, vết thương ở lòng mày cũng không sâu, chịu khó nghỉ ngơi là không sao hết. – Ân Tá xoa xoa khuôn mặt cô. – Bảo Lam là cô gái xinh đẹp nhất, chắc chắn sẽ không sao đâu.

-... Không còn xinh nữa rồi... – Cô ảm ức nói. Có tiếng cánh cửa mở ra rồi tiếng bước chân tới gần. Mắt không nhìn thấy gì, nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở xung quanh đều vô cùng nhạy cảm. Cô nhòm người dậy, hỏi. – Lại ai tới hả?

Một giọng đàn ông xa lạ:

- Tôi là bác sĩ, tới kiểm tra tình trạng sức khỏe cho cháu. – Nói rồi ông cẩn thận vén một góc băng mắt cho cô. Cảm giác đau nhói, Bảo Lam vội nắm chặt tay Ân Tá.

- Đừng sợ, đừng sợ. – Ân Tá an ủi cô, hai bàn tay ấm áp của anh ôm chặt tay cô vào trong. Giây phút đó, cô đã hiểu ra...

Không phải Ân Tá không thể xa được cô

Mà là cô không thể rời xa được Lâm Ân Tá. Anh luôn tồn tại ở khắp nơi, dịu dàng, ấm áp, chu đáo, đem lại cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối. Cô không thể xa được anh, chỉ cần có anh bên cạnh, cả đời này cũng không bao giờ lìa xa. Bác sĩ kiểm tra xong, nhìn hai người:

- Hai người tình cảm tốt thật. Cháu biết không? Bạn trai cháu ở bên cạnh cháu suốt ba ngày hai đêm rồi, chưa nghỉ ngơi lấy một phút.

Trái tim cô lại đập sai một nhịp.

Thì ra anh luôn ở bên cạnh cô, luôn không rời xa cô. Bác sĩ kiểm tra xong nói tất cả đều OK, sau đó y tá mang đồ ăn vào. Ân Tá bẻ bánh mì thành từng miếng nhỏ rồi đút cho cô ăn, sau đó anh lại thổi ly sữa nóng hồi và múc từng thìa cho cô uống.

- Nóng không?

Cô lắc đầu:

- Anh không phải tới công ty hả?

- Các đồng nghiệp và cấp dưới có thể lo được. – Ân Tá giúp cô đắp chăn cẩn thận. Hành động này của anh khiến cô nhớ tới hồi nhỏ mình ngủ hay đạp chăn ra ngoài, bố thường kéo chăn đắp cho cô. Bảo Lam đẩy anh ra:

- ... Hay anh cứ về đi.

Anh im lặng hồi lâu không lên tiếng. Ngay cả hơi thở của anh cũng trở nên chậm chạp... Cuối cùng anh hỏi:

- Em vẫn đang giận anh hả? Vụ tai nạn năm đó, anh thực sự không biết làm thế nào mới có thể...

Tội ác mà anh phạm phải không bao giờ có thể bù đắp được, bởi vì người quan trọng nhất với cô đã không còn tồn tại nữa. Sự thực đó không thể nào thay đổi được. Ân Tá không thể trả bố lại cho Bảo Lam.

Cô đau đớn.

Lần đầu tiên cảm thấy cơn đau của dao cắt vào da thịt, cũng lần đầu tiên cảm thấy có một cơn đau dịu dàng như thế.

Rõ ràng là thích anh, rõ ràng là luôn ý lại vào anh, nhưng chỉ cần nụ cười, khuôn mặt của bố xuất hiện trong đầu là cảm giác xấu hổ lại dâng lên. Yêu người đã từng giết bố mình, đúng là một sự phản bội.

- Anh đi đi. – Cô co người lại, giấu khuôn mặt mình trong chăn, không muốn nhìn anh, nhưng hai tai lại dỏng lên lắng nghe mọi động tĩnh trong căn phòng. Anh vẫn bất động:

- Không đi, anh ở đây chờ.

-... Em bảo anh đi mà! – Giọng nói của cô khàn khàn, như một con rùa rúc mình vào trong chăn.

- Chờ em khỏe rồi anh sẽ đi...

- Nếu anh còn ở đây thì em không bao giờ khỏe được! Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh! – Tại sao khi nói ra những lời nói làm tổn thương tới anh, trái tim cô lại đau như thế?

Giọng anh trầm xuống, gần như lạc đi:

- Em thực sự không muốn nhìn thấy anh?

- Đúng! Anh đi đi thì em sẽ khỏi. – Cô nói dối anh.

Rất lâu, rất lâu sau, cô vẫn nằm trong chăn ho nhẹ một tiếng, không có động tĩnh gì. Cuối cùng thì anh cũng đã đi, đi thật rồi. Cô thất vọng nghĩ. Cô vừa nhớ anh, vừa tức giận, vừa thấy mâu thuẫn. Cô âm thầm rơi lệ rồi cuối cùng ngủ thiếp đi khi những giọt nước mắt vẫn còn vương trên má.

Dần dần cô đã nhìn thấy có một chút ánh sáng qua kẽ hở của dải băng. Cô biết mắt mình không bị mù nên yên tâm hơn nhiều, rất ngoan ngoãn nghe lời y tá uống thuốc, tiêm thuốc. Cô y tá ngày nào cũng mang tới một bó hoa khác nhau, có lúc là hoa hồng, có lúc là bách hợp, cũng có lúc là một loài hoa nào đó mà cô không biết tên.

- Em thích thật, ngày nào cũng có người tặng hoa. – Cô y tá trẻ nói với giọng ngưỡng mộ. – Chị lớn thế này rồi mà chưa bao giờ được ai tặng hoa hồng.

- Vậy thì tặng cho chị đấy. – Bảo Lam cười nói. Dù sao cô cũng không nhìn thấy gì, cần hoa làm gì. Chẳng cần nghĩ cũng biết là Ân Tá tặng cho cô, hôm đó bị cô đuổi về, anh không tới lần nào nữa. Mấy hôm nay đêm nào cô cũng gặp ác mộng, mơ thấy khuôn mặt bố toàn là máu. Cô khóc lớn trong cơn mơ, bố nói với cô rằng, đừng trách anh chàng đó, đừng trách Lâm Ân Tá. Bố càng bảo cô đừng trách anh thì cô lại càng khóc lớn. Anh đã bị cô đuổi đi rồi, sẽ không quay lại nữa đâu.

Lúc tỉnh lại, mí mắt cô đau nhói vì nước mắt, cô nhe răng gọi tên một người.

Lần này cô không gọi “mẹ” mà gọi tên “Ân Tá”.

Đừng đi, đừng đi. Cuối cùng rồi cô cũng sụp đổ. Đừng đi.

Em không muốn anh đi.

Khi bác sĩ tới kiểm tra tình hình cho cô, dặn dò:

- Yên tâm mà dưỡng bệnh, đừng có sốt ruột, bạn trai cháu đã sốt ruột lắm rồi.

Ngài Linh Linh tới thăm cũng nói:

- Anh chàng Lâm Ân Tá đó đã thành một vị phật hóa thạch rồi, chắc chắn có một ngày sẽ được lên Niết bàn.

Ngay cả đồng nghiệp của Lâm Ân Tá, anh Trương tới thăm cũng nói:

- Yên tâm dưỡng bệnh đi cô bé. Em đừng giận Ân Tá nữa, cả đời này anh chưa bao giờ thấy cậu ấy lo lắng như thế.

Liệt Nùng tới thăm đúng lúc cô đã ngủ, trong giấc ngủ cô còn lẩm bẩm gọi tên Ân Tá. Liệt Nùng ngồi bên giường cô rất lâu, nhìn đồng hồ nhích từng phút, từng giờ, cuối cùng để lại quà rồi ra về.

Duy chỉ có Ân Tá là không tới.

- Lúc em ngủ, có ai tới thăm em không? – Bảo Lam hỏi y tá.

Cô y tá nghĩ một lát:

-... Có thì có.

- Con trai hay con gái? – Tim Bảo Lam đập mạnh, vội vàng hỏi.

- Con trai. – Cô y tá nói. – Trông giống như một bác sĩ.

- Bác sĩ? – Bảo Lam thất vọng thấy rõ, Ân Tá đâu có giống bác sĩ.

- Đúng rồi, chắc là bác sĩ, cả người nồng nặc mùi thuốc sát trùng, lúc ra ngoài còn dặn chị làm thế nào để chăm sóc cho em, còn oai hơn cả bác sĩ

điều trị chính. – Cô y tá tức giận nói. Bảo Lam cười thầm, người này chắc hẳn là Liệt Nùng.

Một buổi sáng sớm hai tuần sau, y tá giúp Bảo Lam tháo băng quanh mắt dưới sự hướng dẫn của bác sĩ. Lâu ngày không nhìn thấy ánh sáng, cô chớp chớp mắt, trong ánh sáng mờ mờ, hình như cô nhìn thấy Ân Tá đứng đằng sau bác sĩ, cô lập tức mở lớn mắt, đúng là anh!

- Anh... sao anh lại ở đây? – Cô lắp bắp hỏi. Ân Tá gầy đi rất nhiều, hai mắt thâm quầng. Bác sĩ và y tá đồng loạt nói:

- Anh ấy à? Sợ cô đuổi anh ấy đi nên không dám lên tiếng. Lúc nào anh ấy cũng ở đây, suốt nửa tháng rồi! Còn dặn chúng tôi không được nói cho cô biết!

Vậy nửa đêm cô gọi tên anh, hỏi y tá có ai tới thăm cô không... Những chuyện này Ân Tá đều biết? Bảo Lam đỏ mặt.

Cô y tá ôm mặt:

- Nếu tôi mà có một anh người yêu vừa chung tình vừa đẹp trai như thế...

Ân Tá nắm tay cô, dìu cô xuống giường, giúp cô mặc áo khoác ngay trước sự chứng kiến của mọi người. Anh mua một đôi tất và một đôi dép lê mới, quỳ xuống xỏ vào cho cô. Khi bàn tay ấm áp của anh chạm vào đôi chân lạnh giá của cô, mấy cô y tá bên cạnh đều thì thầm với nhau:

- Nếu có người đối xử với mình tốt như vậy...

Đúng vậy, Bảo Lam, có người đối xử tốt với mày như thế, mày còn đòi hỏi cái gì? Giây phút đó, hình như cô đã nghĩ thông suốt, nắm chặt tay anh:

- Sau này... cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không được lừa em.

Ân Tá sững sờ rồi vội vàng đáp:

- Sau này chúng ta không có bí mật gì giấu nhau nữa, sẽ không bao giờ xa nhau.

Hai người nắm chặt tay nhau, cô không khóc, nhưng nhìn thấy ánh sáng của một

giọt lệ ấm áp trong đáy mắt anh.

Không rời xa. Không bao giờ rời xa.

Vết thương coi như đã khỏi, Bảo Lam thông báo tin này cho người mẹ vẫn đang ở dưới quê. Bà Âu Dương Tú vội vàng quay lại, đón con gái ra viện.

- Mẹ, đây là... – Bảo Lam đỏ mặt. – Bạn trai của con, Lâm Ân Tá.

Lâm Ân Tá?

Âu Dương Tú kinh ngạc, mấy túi đồ trên tay rơi xuống đất. Ân Tá nhiệt tình đón một cái túi lớn trong tay bà, nhưng Âu Dương Tú không chịu buông tay.

- Bác gái, để cháu giúp bác.

- Không, không... – Âu Dương Tú hoảng sợ nhìn Ân Tá. 10 phút trước, bà nghĩ tới cô con gái đang bị thương, vô cùng lo lắng, nhưng 10 phút sau, trong trái tim bà không chỉ có sự lo lắng mà còn là những suy đoán, cảm hận và hoảng sợ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Về tới nhà, Âu Dương Tú đi nấu một nồi canh tằm bổ. Ân Tá cẩn thận bế Bảo Lam ra ghế, đặt một bát canh trước mặt cô rồi múc từng thìa cho cô

uống.

- Nóng không? – Anh hỏi.

Cô ngơ ngẩn cười, nụ cười rất ngọt ngào:

- Không nóng. – Hạnh phúc tràn đầy trên khuôn mặt cô. Người mẹ ngồi trên chiếc ghế khác uống canh, chiếc thìa sứ khuấy đều trong bát, vang lên những tiếng lạch cạch.

- Anh Lâm. – Bà lên tiếng gọi anh.

- Bác cứ gọi cháu là Ân Tá được rồi.

- Ồ, Ân Tá. – Bà đặt chiếc thìa xuống, đứng lên. – Cậu qua đây với tôi, ngoài ban công có một cái móc bị hỏng...

- Mẹ, mẹ coi anh ấy là thợ sửa cho nhà mình hả? – Bảo Lam trách mẹ. Bà lườm cô rồi cười nói. – Còn chưa gả cho người ta mà đã quên mẹ rồi.

- Mẹ! – Bảo Lam đỏ mặt, không biết nói gì. Ân Tá đặt chiếc thìa vào tay cô. – Em tự uống đi, ngoan nhé! – Anh xoa đầu cô rồi theo Âu Dương Tú ra ban công.

- Bác gái, cái móc nào bị hỏng? – Ân Tá ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ nghe thấy tiếng thở dài lạnh lùng của người mẹ:

- Cậu Lâm, coi như tôi cầu xin cậu, tránh xa Bảo Lam nhà tôi ra được không?

- Cái gì ạ? – Trái tim anh nặng trĩu. – Bác... thấy phiền vì vụ tai nạn năm đó?

- Nếu là cậu, cậu quên được không? – Bà nói, anh mắt tràn đầy sự oán hận. – Bảo Lam lúc nào cũng nghiêm túc trong tình yêu, bây giờ nó đang

yêu nên nói gì nó cũng không nghe đâu. Có ngày nào đó cảm giác này qua đi, chắc nó cũng thấy phiền lòng! Bố nó qua đời có liên quan tới cậu, cậu có chối được không?

Anh im lặng. Những việc này không phải là anh không nghĩ tới, anh còn sợ mất đi Bảo Lam hơn bất cứ người nào khác. Cho dù chỉ là giả thiết, anh cũng đã thấy trái tim mình đau nhói. Ân Tá ngập ngừng:

- Bác gái... Những việc này cháu đã bàn với Bảo Lam, chúng cháu đều tin rằng...

- Tin cũng vô dụng!

Lần đầu tiên Ân Tá thấy bà tỏ ra kích động như vậy, sắc mặt bà nặng nề, rõ ràng là đang lo lắng, nhưng cũng đang do dự, không biết nên nói thế nào.

- Cứ cho là lúc trước tôi có lỗi với mẹ con cậu, sau đó chồng tôi qua đời, coi như đã trả món nợ này, tôi cầu xin cậu, cậu đừng trả thù con gái tôi...

- Bác gái! – Anh hạ thấp giọng khẩn cầu. – Bác phải tin cháu... – Xoảng! Trong phòng khách vang lên tiếng vỡ của đồ sứ, Ân Tá biết có chuyện chẳng lành, vội chạy nhanh tới, thấy Bảo Lam đã ngã xuống khỏi ghế, khuôn mặt đỏ bừng. Bát thìa bằng sứ vỡ khắp nền nhà.

- Tội nghiệt mà! – Người mẹ kêu lên đau đớn.

- Em chóng mặt quá, thế là... – Cơ thể Bảo Lam vẫn còn rất yếu. Ân Tá dìu cô đứng lên, trong đầu lại vang lên câu nói của bà Âu Dương Tú lúc này...

“Cứ cho là lúc trước tôi có lỗi với mẹ con cậu, sau đó chồng tôi qua đời, coi như đã trả món nợ này, tôi cầu xin cậu, cậu đừng trả thù con gái

tôi...”.

Ánh mắt khẩn cầu của Âu Dương Tú khiến anh không biết phải làm thế nào.

Tiếng điện thoại vang lên gấp gáp, Ân Tá liếc vào màn hình, là mẹ anh gọi tới. Mẹ anh rất ít khi gọi điện tới cho anh.

- Con trai, về nhà ăn tối, Quý Văn tới đây chơi. – Nghe giọng nói có thể biết hôm nay tâm trạng của mẹ anh rất tốt. Ân Tá vừa nghe đã thấy có gì không ổn, bèn hạ thấp giọng, từ chối:

- Mẹ, tối nay con không về ăn cơm đâu, có việc.

- Con có việc lớn bằng trời cũng phải về đây cho mẹ. Trừ phi con không nhận người mẹ này nữa. – Mẹ anh lên tiếng rồi cúp mạnh điện thoại. Bảo Lam cố đứng vững, hỏi:

- Mẹ anh gọi tới hả?

- Ừm, cũng không có việc gì.

- Chắc chắn là có việc rồi, nhìn sắc mặt anh khó coi quá. Anh chăm sóc em lâu thế rồi, mau về nhà xem thế nào đi. – Cô nói. – Nếu không mẹ anh lại trách em cướp mất con trai bà.

- Vợ anh bắt đầu từ lúc nào lại hiểu chuyện như thế? – Ân Tá véo nhẹ má Bảo Lam, nụ cười ngoan ngoãn của cô như một đóa hoa cúc vàng rực trong ánh nắng mặt trời, ấm áp và ngọt ngào.

Nhà Ân Tá nằm ở “khu nhà giàu” rất có tiếng trong thành phố, những người sống ở đây đa số đều là những người giàu có và quyền lực tới mức sợ mình bị người khác ám sát hoặc bắt cóc. Xung quanh khu này được canh gác rất nghiêm ngặt, nhà nào cũng có thang máy ra vào, trên đường thi

thoảng sẽ có những chiếc xe sang trọng đi qua, rất ít khi nhìn thấy người nào khác ngoài bảo vệ. Xe của Ân Tá vừa lái qua cánh cổng lớn của tòa nhà, bà mẹ trong phòng khách đã nhìn thấy con trai về nhà qua camera, vui vẻ sai người làm đi mở cửa.

- Ôi... đúng là Ân Tá nhà chị về rồi. – Dì Tiêu cố gắng kéo dài chữ “ô”, cô gái Quý Văn bên cạnh đứng lên, ngọt ngào gọi “anh yêu”.

- Chị xem Văn Văn nhà chúng tôi, bao nhiêu năm không gặp Ân Tá rồi mà mở miệng ra vẫn còn gọi “anh yêu”. – Dì Tiêu nhìn mẹ Ân Tá cười, hai bà già trao đổi ánh mắt cho nhau như đã hoàn thành một thỏa thuận nào đó. Ân Tá thầm kêu khổ trong lòng, lại nhìn thấy ánh mắt đưa tình của Quý Văn, lập tức hiểu ra mục đích mẹ mình cứ nằng nặc gọi anh về ăn cơm bằng được.

Nếu xét về ngoại hình, Quý Văn đúng là một cô gái được lòng các chàng trai. Cao 1m67, thân hình và khuôn mặt đều đẹp, là người tình trong mơ của rất nhiều người, những lời mời đóng phim không bao giờ dứt. Chỉ tiếc là Ân Tá cảm thấy cô “đẹp thì có đẹp, nhưng không có hồn”. Cô nói chuyện nhõng nhẽo, luôn học theo cách Sử Tương Vân gọi Bảo Ngọc trong Hồng Lô Mộng, rõ ràng phải gọi anh là “anh hai” thì từ nhỏ đã cố tình gọi chệch đi là “anh yêu”, khiến mọi người đều gán ghép anh cho cô.

Anh yêu, mọi người đều đang chờ anh về ăn cơm đấy. – Từ lúc bước chân vào cửa, sóng mắt của Quý Văn chưa lúc nào rời khỏi khuôn mặt Ân Tá. Mẹ anh nhìn thấy hết, thầm vui trong lòng, vội nói thêm vào:

- Ân Tá này, con thấy Văn Văn chu đáo không, lúc đầu mẹ bảo là cứ ăn cơm trước đi, không chờ con nữa, nhưng nó sợ con về ăn cơm không còn nóng, thế là cứ bắt cả nhà phải chờ...

- Như thế gọi là gì nhỉ... – Dì Tiêu góp chuyện, khen con gái mình. – Sức mạnh của tình yêu?

Quý Văn xấu hổ đỏ mặt, kéo dài giọng nói:

- Mẹ...

- Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi. – Mấy “bà già” thấy trêu thế đủ rồi, vui vẻ kéo nhau đi ăn cơm, còn cố ý để Ân Tá ngồi cạnh Quý Văn. Trong bữa cơm, Quý Văn tự nhiên như là chủ nhân của bữa cơm hôm nay, liên tục gấp thức ăn cho Ân Tá.

- Ân Tá này, nếu mà con có cô bạn gái hiểu chuyện như Văn Văn thì mẹ yên tâm rồi. – Mẹ anh cố ý nói vậy là để giúp đỡ cho Quý Văn.

Ân Tá nuốt vội miếng cơm, thản nhiên nói:

- Vâng, con có rồi.

- Cái gì? – Mẹ anh há hốc miệng.

Ân Tá ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua mọi người trên bàn ăn:

- Con có bạn gái rồi.

Câu nói của anh đẩy lên một cơn sóng. Sắc mặt dì Tiêu lập tức thay đổi, nụ cười vừa nãy trở nên ngưng nghịu, trông vô cùng hoạt kê. Ánh mắt Quý Văn thoáng tia thất vọng, ngay sau đó một nụ cười miễn cưỡng nở ra trên mặt cô.

- Anh yêu, bạn gái anh là ai thế? – Cô cười. – Muốn gặp cô ấy quá, không biết cô gái nào mà chinh phục được anh yêu nhà chúng ta.

- Nhóc con, đừng có lừa mẹ! – Mẹ anh suýt chút nữa thì đã dùng đũa gõ vào đầu con trai. – Con có bạn gái ở đâu? Đừng có bốc phét.

- Có thật mà.

- Vậy con đưa về nhà xem thế nào! – Mẹ anh ép.

- Được thôi... – Ân Tá suy nghĩ nhanh, trước tiên phải bàn bạc thời gian với Bảo Lam, xem ý cô thế nào rồi tính sau. – Mấy ngày nữa con đưa về.

- Mấy ngày nữa để làm gì? Mai gọi nó tới nhà ăn cơm. – Mẹ anh kiên quyết phải xem cô gái đó thế nào.

Ân Tá lười biếng đáp:

- Mai con phải họp, không có thời gian.

- Thế thì ngày kia!

- Ngày kia con đi công tác Bắc Kinh. – Ân Tá lại đáp.

Quý Văn vội vàng nói:

- Chắc là tình cảm của anh yêu với bạn gái còn chưa ổn định, dì cứ để từ từ cho họ nuôi dưỡng tình cảm đã!

- Dì chỉ sợ tình cảm của chúng nó sâu đậm quá! – Câu nói này chọc đúng vào nỗi đau của bà. – Bọn con gái chẳng học hành gì chỉ dựa vào tuổi trẻ muốn gả vào nhà chúng ta sống sung sướng, muốn không mất công mà vẫn được làm vợ chủ! Bọn chúng đều như thế cả! Ân Tá, con vẫn còn trẻ, cuộc đời hiểm ác lắm!

Lại nữa rồi, lại bài ca này. Ân Tá bỏ đũa xuống:

- Mẹ, bạn gái con không phải người như vậy.

- Con hiểu cô ta sao? Hai đứa quen nhau được mấy ngày?

- Quen nhau cả đời rồi. – Anh đứng lên lịch sự nói. – Con ăn xong rồi, mọi người cứ ăn tự nhiên đi. – Sau đó anh đi nhanh lên lầu. Quý Văn đuổi theo gọi anh:

- Anh yêu! Tuần sau một bộ phim của em ra rạp, đây là vé mời, anh nhớ tới ủng hộ nhé!

- Anh không có thời gian. Chúc phim mới của em thành công. – Đi được mấy bậc cầu thang, anh nhớ ra cái gì đó. – Văn Văn, sau này em cứ gọi thẳng tên anh sẽ tiện hơn, không gọi là anh Lâm cũng được. Nhiều lúc xưng hô thân mật quá, anh sợ bạn gái anh hiểu lầm.

Anh Lâm?

Cách xưng hô này còn xa lạ hơn cả với người ngoài.

Bàn tay cầm vé xem phim của Quý Văn cứng lại. Duy chỉ có anh, duy chỉ có anh là lạnh nhạt với sự nhiệt tình của cô, là người đàn ông không bao giờ chịu liếc nhìn cô. Cô nhếch môi lên, nụ cười được bao bọc trong một làn sương lạnh giá.

- Được rồi, đưa cả bạn anh tới xem buổi công chiếu nhé. Em rất muốn xem cô gái chiếm được trái tim của anh trông như thế nào. – Cô nói, bàn tay vò chặt hai tấm vé.

Từ sau hôm thông báo là đã “có bạn gái rồi”, mẹ anh không buông tha cho anh, cả ngày đòi anh phải đưa bạn gái về nhà ăn cơm, nhất định phải xem cô như thế nào.

- Chỉ có anh, mẹ anh và em ba người thôi, đi ăn bữa cơm gia đình. – Ân Tá nói trong điện thoại. – Nếu cứ từ chối mẹ anh sẽ nghi ngờ mất. Với lại con dâu cũng phải có ngày tới gặp mẹ chồng chứ, phải không? Hahaha...

- Này, Lâm Ân Tá, anh còn cười em giết anh đấy! – Bảo Lam miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng thấy rất ngọt ngào. Gặp người lớn là con đường tắt yếu mà những người yêu nhau phải đi để có thể đi tiếp tới bước sau, Ân Tá đồng ý đưa cô đi gặp người thân chứng tỏ tình cảm của anh rất nghiêm túc.

Mọi việc phát triển rất thuận lợi.

Bảo Lam bắt đầu lựa chọn món quà nào mang tới cho mẹ anh, sau khi tan học, cô cùng Ngải Linh Linh đi hết hai con phố, chọn được một chiếc váy liền dài tới đầu gối màu tím nhạt. Ân Tá đã đặt chỗ ở quán ăn mà mẹ anh thích nhất. Trưa hôm đó, Ân Tá và mẹ ngồi chờ mãi không thấy Bảo Lam tới.

- Đi đường bị tắc hả?

Bà mẹ hỏi con trai, sắc mặt không vui. Lại chờ thêm khoảng nửa tiếng nữa, Bảo Lam gọi điện tới, bảo cô không tới được, nhờ Ân Tá xin lỗi mẹ anh giúp.

- Thôi bỏ đi, nó còn trẻ, không thích ăn cơm với người già như tôi. – Mẹ anh nói mát mẻ. Ân Tá gọi thức ăn lên rồi ngồi ăn cùng mẹ. Hai mẹ con ăn xong, vừa đi ra khỏi quán ăn thì gặp Quý Văn cũng tới đây tiếp khách. Người ra người vào nhưng cô không quan tâm tới thân phận là ngôi sao của mình, gỡ cặp kính râm ra rồi vội vàng chạy tới níu tay mẹ Ân Tá, luôn miệng gọi “dì” rất ngọt, chỉ còn thiếu một tiếng “mẹ” nữa mà thôi.

Mẹ anh vui lắm:

- Vẫn là Văn Văn nhà ta ngoan nhất, vừa xinh xắn, vừa hiểu chuyện.

Lúc trước mất công chuẩn bị rất lâu, vậy mà tới lúc này lại nói là không tới được? Ân Tá chạy vội tới nhà Bảo Lam, Bảo Lam không chịu ra gặp anh. Bà Âu Dương Tú mở hé cánh cửa:

- Nó nói không muốn gặp cậu.

- Có việc gì hả bác?

Sắc mặt bà Âu Dương Tú rất lạnh lùng:

-... Tóm lại là thôi đi. – Từ trước bà đã không hy vọng hai người qua lại với nhau.

- Bác gái.

-... Cho anh ấy vào đi. – Trong phòng vang lên một giọng nói yếu ớt, lúc này Âu Dương Tú mới mở cửa cho anh vào, đưa anh tới phòng Bảo Lam:

- Tốt nhất là cậu phải có sự chuẩn bị về tâm lý.

Ân Tá thấy không yên. Anh đẩy cửa bước vào, gọi nhỏ:

- Bảo Lam?

Thân hình trốn trong chiếc chăn bông trắng khẽ chuyển động, anh mở tấm chăn ra, đập vào mắt anh là...

- An Ninh?

Chàng thiếu niên mặc đồ ngủ co lại như con tôm, hai hàng lông mi vẫn còn đọng lại mấy giọt nước mắt chưa khô, trông vô cùng đáng thương, không dám nhìn vào mắt Ân Tá. Ân Tá lại đắp chăn giúp “cậu”.

- Chị em đâu?

- Em... Ân Tá... – Cuối cùng An Ninh cũng hạ quyết tâm. – Em chính là Bảo Lam, bạn gái của anh, An Bảo Lam.

- Em?

Ân Tá cười, nụ cười rất thoải mái:

- Tiểu Ninh, em đùa gì thế?

- Em không đùa, em đúng là Bảo Lam. – An Ninh kể cho Ân Tá nghe về chuyện tác dụng phụ của thuốc... “Cậu” vừa nói, vừa quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Ân Tá.

Bất cứ chàng trai nào cũng không thể chịu đựng được sự thay đổi to lớn này.

Không, chỉ cần là người thì trong một lát cũng không thể nào chấp nhận được sự việc hoang đường này.

Ân Tá vốn chưa bao giờ hút thuốc trước mặt Bảo Lam, lúc này rút ra một bao thuốc, nhưng đánh lửa mấy lần vẫn không châm được thuốc. Sắc mặt anh tái xanh, im lặng không nói gì. An Ninh thấp thỏm ngồi ra sát giường:

- Không phải em cố ý giấu anh...

- Em nghỉ ngơi đi. – Ân Tá đứng lên ra về.

An Ninh kéo vạt áo anh.

- Anh đi đâu?

Ân Tá cau mày, không lên tiếng. Giây phút đó, An Ninh nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh, dường như anh có ý chê bai mình, sẽ không bao giờ quay lại nữa. Người thiếu niên nắm chặt tay anh, hỏi bằng giọng đáng thương:

- Anh có quay lại không?

- Cho anh một chút thời gian. – Anh chỉ nói một câu rồi quay người bỏ đi, đóng cửa phòng lại. Bà Âu Dương Tú lo lắng ngồi chờ ngoài phòng khách, Ân Tá nói nhỏ với bà câu gì đó. An Ninh thất vọng nằm bò trên cửa sổ, nhìn chiếc xe của anh khuất dần khỏi tầm mắt.

Cuối cùng rồi cũng mất đi. Không bao giờ tìm thấy nữa.

Âu Dương Tú đẩy cửa bước vào.

- Lâm Ân Tá bảo mẹ tìm cho con một bác sĩ thật tốt.

- Hử?

- Nó tưởng là thần kinh con có vấn đề, bảo là sẽ gọi điện tìm “Bảo Lam” sau.

An Ninh buồn bã ngã ra giường.

- Quả nhiên là anh ấy không tin...

Trong mắt bà Âu Dương Tú là sự thương xót:

- Con tưởng nó tin sao? Ngoài bố mẹ ra, không ai tin tưởng con vô điều kiện và bao dung cho con tất cả.

An Ninh nghe mẹ nói vậy, bèn ôm mẹ vào lòng. Hai mẹ con cứ thế ôm nhau, cảm giác thật ấm áp.

Ân Tá lái xe đi rất xa, cho tới khi biết chắc rằng mình đã biến mất khỏi tầm mắt của An Ninh mới tìm chỗ rồi dừng xe lại.

Anh không xuống xe mà gục đầu vào bánh lái, im lặng.

Hồi lâu sau, tay anh bắt đầu không khống chế được, run rẩy. Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể? Lúc bỏ đi An Ninh níu áo anh – đó là hành

động mà Bảo Lam hay làm.

Ánh mắt đó cũng trong sáng y như ánh mắt của Bảo Lam.

Ân Tá không gọi điện thoại tới, suốt hai ngày liền không thấy bóng dáng anh đâu. An Ninh cầm bức thư mà Uncle Rain gửi tới, tìm tới địa chỉ số 8081 đường Nam Hải theo địa chỉ người gửi trên thư. Đây là một tòa nhà văn phòng. “Cậu” đẩy cánh cửa kính, bước vào hỏi:

- Có ai ở đây không?

Trong đại sảnh, nhân viên quầy lễ tân đang gọi điện thoại.

An Ninh đi tới:

- Xin hỏi ở đây có người tên là xxx không? Tôi tìm ông ấy có việc.

Nhân viên lễ tân còn đang bận “nấu cháo điện thoại” với bạn trai, chỉ nhận bức thư liếc qua một cái rồi nói:

- Không có người này.

- Không thể nào, chúng tôi vẫn giữ liên lạc mà, địa chỉ mà ông ấy viết cho tôi đều là ở đây.

An Ninh lập tức bị cô ta nguýt cho một cái:

- Địa chỉ ở đây nhưng chưa chắc người đã ở đây. Cậu nhìn hàng hòm thư ở bên cạnh, những hòm thư đó đều là khách hàng thuê để dùng, cậu nói ông gì đó chính là khách thuê hòm thư ở đây.

- Bao giờ thì ông ấy tới, có cách nào khác để liên hệ không?

- Hừ, buồn cười thật! Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai? – Cô nhân viên lễ tân khẽ vắn người, không thèm để ý gì tới cậu, tiếp tục cuộc điện thoại của

mình. An Ninh ngượng ngập nhún vai, viết số điện thoại của mình lên một tờ giấy đưa cho cô ta:

- Nếu có người nào tới mở hòm thư số 167, phiền chị gọi điện thoại cho tôi, cảm ơn. – Rồi “cậu” để lại tờ 50 tệ. Khóe miệng cô ta thoáng nhếch lên:

- Được rồi, có tin gì sẽ điện thoại cho cậu.

An Ninh đi tới trước những hòm thư. “Hòm thư số 167, số nhà 8081 đường Nam Hải”. Ánh mắt của “cậu” lướt qua những con số được dán trên các hòm thư, dừng lại ở hòm thư thứ hai từ dưới lên bên phải.

Hòm thư kim loại màu xám bạc, trên đó có một chiếc khóa bằng đồng.

Lần trước khi bị bắt cóc, nếu không nhờ có chiếc máy báo động của Uncle Rain gửi cho, Bảo Lam đã bị đám người đó hại rồi. Người tốt bí mật này từ trước tới nay chưa bao giờ xuất hiện, muốn tìm ông nói một câu cảm ơn cũng khó. Thận trọng nhét bức thư vào trong túi, An Ninh đi lướt qua một người đàn ông trung niên vừa bước vào, người đó ung dung đi tới trước mấy hòm thư.

An Ninh căng thẳng dừng chân... Là ông ấy sao? Người đàn ông lấy chìa khóa hòm thư ra, tay phải dừng lại trên hòm thư số 167.

- Uncle Rain? – An Ninh thu hết dũng khí, lên tiếng hỏi.

- Hử? – Người kia quay đầu lại, ánh mắt thật xa lạ. – Cậu nói cái gì?

Chiếc chìa khóa của ông dừng lại trên hòm thư 168, nằm bên phải hòm thư 167, ngọn lửa hy vọng tắt ngóm trong mắt An Ninh. Không phải ông ấy, không phải người này.

Đi ra khỏi tòa nhà văn phòng thì trời đã tối, chớp mắt đã 6 giờ chiều. “Cậu” đi tới bến chờ xe buýt, tấm kính cửa sổ bên đường soi sáng gương mặt thư sinh của “cậu”. Đứng, rất thư sinh. Người cao khoảng 1m75, rất gầy, khuôn mặt thanh tú. Các cô gái trung học đi học về tùm năm tùm ba trên đường, thi thoảng lại có một cô gái đẩy người bạn đi cạnh mình:

- Cậu xem kia, anh kia đẹp trai quá.

- Tiếc rằng mình không phải con trai. – An Ninh cười khổ trong lòng. Dáng vẻ của “cậu” lúc này đúng là mẫu nam sinh mà con gái thời nay thích. Chán nản định gọi điện thoại cho Ân Tá thì nghe giọng báo điện thoại anh đang bận... Ánh mắt An Ninh dừng lại trên đoạn đường đỗ xe phía đối diện.

- Vậy lát nữa gặp nhé, anh yêu. – Quý Văn xuống xe trước một quán ăn, tặng nhanh cho người trong xe một nụ hôn. Người trong xe không phải ai khác, chính là Lâm Ân Tá.

An Ninh thoáng chốc như hóa đá, bên tai vang lên lời nhắc nhở của Ngải Linh Linh: “Cậu cẩn thận không lại tìm phải một Jason thứ hai”. Không ngờ lời nói này đã thành sự thực, Gần như đồng thời, Ân Tá đang quay đầu xe cũng nhìn thấy An Ninh đứng bên đường đối diện. Cách một con đường đông đúc người qua lại, ánh mắt hai người gặp nhau.

Một người là nước biển, một người là ngọn đuốc. Ánh mắt An Ninh lập tức trở thành lớp băng đá, chìm dần xuống biển thất vọng.

Điều đáng sợ nhất đã xảy ra.

An Ninh không quay người chạy đi. Thân phận của “cậu” bây giờ là con trai, Ân Tá không thể chấp nhận và có lựa chọn khác cũng là điều hợp lý. Chỉ là, chỉ là, một mũi gai xương rồng như đã bị ngọn lửa đố kỵ đốt cháy, đâm mạnh vào trái tim An Ninh.

Đúng vậy, đố ky, chính là đố ky! An Ninh hiểu rằng mình đang yêu, yêu rất sâu sắc, khi người yêu mình có bất cứ hành động thân mật nào với người khác giới, “cậu” đều đố ky!

Ân Tá trù trù một lát, không quan tâm tới việc nơi này không cho đi ngang đường, vẫn xuống xe rồi đi về phía An Ninh.

Một người trẻ tuổi, một người trưởng thành, một người thư sinh, một người nam tính.

Hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau mặt đối mặt với nhau, giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

- An Ninh, đó là con gái của bạn thân mẹ anh. – Ân Tá giải thích, anh sợ có chuyện hiểu lầm. – Em đừng nghĩ nhiều.

- Tại sao lại phải giải thích? Anh có tật giật mình hả?

- Đâu phải có tật giật mình? – Ân Tá vẫy tay với Quý Văn bên kia đường. – Này, em sang đây... – Ngôi sao nổi tiếng luôn kiêu hãnh trước mặt mọi người giờ ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, chạy sang:

- Anh yêu, có chuyện gì thế? – Nói rồi cô níu cánh tay Ân Tá. Ân Tá tránh ra. Giây phút Quý Văn gỡ cặp kính râm xuống, An Ninh nhận ra cô chính là ngôi sao từng có scandal với Jason, trái tim nặng như đeo đá.

Ân Tá chỉ vào An Ninh:

- Đây là em trai của bạn gái anh, vừa nãy cậu ấy thấy em gọi anh là “anh yêu” nên hiểu lầm, em giải thích với cậu ấy đi.

Quý Văn liếc khuôn mặt gầy gầy thanh tú của An Ninh, nhưng trong ánh mắt không có chút gì là căm ghét. Thật bất ngờ, cô rất có hứng thú với cậu bé xinh xắn này, khẽ nhéo má “cậu”, cười:

- Trời ơi, đáng yêu quá, nói với chị đi, chị gái em có thật là bạn gái của anh yêu không?

An Ninh thản nhiên gật đầu. Quý Văn lập tức ghen ra mặt, quay đầu nói với Ân Tá:

- Thì ra anh không lừa mẹ anh hả, có bạn gái thật rồi sao?

- Đương nhiên rồi. – Ân Tá nghiêm túc nói. – Ai đùa với em chứ.

Quý Văn ỉu xiu. Ân Tá nổi tiếng đối xử lạnh lùng với con gái, bất cứ người con gái nào mà anh không quan tâm đều từng nếm trải điều này. Cô cắn môi, hừ một tiếng, giúp An Ninh phủi mấy hạt bụi bám trên vai áo, ghé sát vào tai “cậu” nói:

- Về nói với chị của em, chị sẽ cướp bạn trai của chị ấy đấy.

An Ninh thấy lạnh lạnh sống lưng. Quý Văn đeo kính râm lên, thu hút ánh mắt của vô số người qua đường. Cô gái này thực sự rất xinh đẹp. An Ninh nhớ lại vẻ mặt kiên quyết của Jason khi thay lòng đổi dạ, bất giác thấy trái tim run rẩy.

Mình có thể là đối thủ của Quý Văn không?

- Em còn huyền thuyên cái gì đó? – Ân Tá đẩy Quý Văn. – Còn không đi chụp ảnh hả?

- Được rồi, được rồi. – Quý Văn làm nũng. – Anh yêu, em đi trước đây.

- Đã nói là đừng gọi anh như thế rồi còn gì, bạn bè bình thường đừng có gọi thân mật như vậy. – Anh nói. – Mau đi đi.

Quý Văn thoáng khựng lại, từ trước tới giờ chưa có người đàn ông nào dám đối xử lạnh nhạt với cô như vậy. Ân Tá cũng cảm thấy nếu mình cứ

nhấn mạnh quá vào việc này thì hơi quá đáng.

- Xin lỗi, không phải anh cố ý làm em khó chịu, chỉ là là con trai, anh phải quan tâm nhiều hơn tới cảm nhận của người yêu mình.

- Ủ. – Quý Văn cười. – Biết rồi, anh Lâm của em. – Cô quay người đi sang bên kia đường. Thấy “tình địch” của mình đã khuất sau cánh cửa quán ăn đối diện, An Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ân Tá hỏi:

- Sao thế? Sao lại thở dài?

An Ninh suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói:

- Anh còn nhớ Jason không? Khi anh ấy chia tay với em, trên tạp chí có xuất hiện một bức ảnh rất lớn chụp cảnh anh ấy thân mật với một người con gái khác, nói rằng bọn họ “thân mật nắm chặt tay nhau ra khỏi một nhà hàng sang trọng”... – Nói tới đây, “cậu” im bật. – Xin lỗi, em không nên nói với anh những điều này.

Sau đó “cậu” tự cười nhạo mình:

- Anh thấy đấy, mẹ em không tìm được bác sĩ tốt, em lại bắt đầu nói linh tinh rồi.

Nhưng ngay sau đó lại là một cái ôm rất ấm áp của Ân Tá.

Ân Tá ôm “cậu” thật chặt, mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ của người đi đường đang nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông ôm nhau. Vì “cậu”, anh không quan tâm tới gì khác, giống như bảo vệ đứa con của mình, dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của “cậu”, trong ánh mắt là sự yêu thương vô bờ. Anh đau lòng hỏi:

- Lúc đó chắc là buồn lắm phải không?

An Ninh nghẹn ngào gật đầu.

Đương nhiên là buồn rồi, bị người mà mình tin tưởng nhất bỏ rơi.

Ân Tá lại càng ôm chặt hơn:

- Đừng sợ, từ hôm nay có anh rồi. – Nghe thấy câu nói này, An Ninh cảm thấy cuộc đời mình như vậy là đã đủ. Cho dù không thể cùng nắm tay nhau tới khi đầu bạc, nhưng có câu này của anh, cũng đủ rồi.

Bất giác, nước mắt rơi giàn giụa.

- Anh tin em hả? Người anh đang ôm rất cuộc là “Bảo Lam” hay “An Ninh”?

Ân Tá sờ lên nốt ruồi nhỏ mọc dưới tai An Ninh khoảng 15cm.

- Anh chỉ nhớ người anh yêu nhất có một nốt ruồi nhỏ ở đây.

Họ ôm nhau thật chặt, đằng sau tấm rèm cửa sổ ở tầng bốn quán ăn đối diện là khuôn mặt kính ngọc của Quý Vãn.

Cô không nhìn lầm chứ?

Quý Vãn day day hai mắt. Không sai, Ân Tá đang ôm chàng thiếu niên đó. Người anh yêu không phải là Bảo Lam sao? Lẽ nào – suy đoán như một dòng điện chạy qua não cô. Người “bạn gái” mà anh nói chính là...

- Chị nhiều chuyện quá, Quý Vãn. – Bích Kỳ, em gái Ân Tá dùng chiếc muỗng nhỏ xúc một thìa cà phê sữa, thong thả cho vào miệng. – Anh trai em sao có thể là loại người đó.

Quý Vãn gật mạnh:

- Là thật đấy! Chị thấy anh ấy ôm một chàng trai, ngay giữa phố luôn.

Bích Kỳ không tin. Tối hôm đó sau khi về nhà, Ân Tá ngồi trên salon phòng khách đọc tạp chí Tài Kinh, cô ôm chặt cổ anh từ phía sau, luôn miệng gọi “anh yêu” khiến Ân Tá bực mình:

- Sao em cũng học theo Quý Văn vậy?

- Học theo cô ấy để sau này cậu được chàng rể giàu! – Bích Kỳ mỉm cười ngồi xuống salon, tiện tay cầm một quả táo để trên bàn cho vào miệng gặm, không hề nữ tính chút nào. – Anh, nghe nói anh có bạn gái rồi hả? – Lời còn chưa nói dứt đã vang lên tiếng vỡ trong phòng bếp, một chàng trai khuôn mặt thanh tú vội vàng chạy ra:

- Xin lỗi, xin lỗi, em rửa tay không cẩn thận đụng vào cái bát bên cạnh, chổi để ở đâu ạ?

Chị Huệ giúp việc vội nói:

- Không cần đâu, cậu An, cậu là khách, tôi quét là được rồi, cậu cứ nghỉ ngơi đi.

- Thế sao được. – Bảo Lam lắc đầu tỏ ý xin lỗi. – Làm vỡ bát chắc sẽ trừ tiền lương của chị phải không? Bây giờ em đi mua một cái bát khác để đền.

- Được rồi. – Ân Tá đặt tờ báo lên bàn, vẫy tay gọi An Ninh. – Không cần phải phiền phức nữa, em lại đây, anh giới thiệu em gái anh cho hai người quen biết. – Anh kéo Bích Kỳ ra. – Đây là em gái anh, Lâm Bích Kỳ.

Vốn dĩ lúc đi dạo phố hứng chí lên mới theo Ân Tá về nhà, không ngờ vừa mới tới đã làm vỡ bát, lại còn gặp em gái anh. An Ninh đành đi tới chào hỏi:

- Chào bạn, mình là An Bảo... An Ninh.

Bích Kỳ cười:

- Làm gì có ai giới thiệu tên mình và cũng sai như thế. – Cô cười trông rất đáng yêu, khuôn mặt đẹp như một bông hoa đào, làn da trắng hồng mịn màng. Bích Kỳ nhìn chàng trai tên là “An Ninh” trước mặt, “cậu” khoảng 17, 18 tuổi, cũng tương tự như độ tuổi của mình, khuôn mặt thanh tú, nụ cười trong sáng, trông thư sinh hơn nhiều so với những người bạn cùng độ tuổi nhưng lại không có vẻ gì chơi bời, nghịch ngợm. Ai nói không có tình yêu sét đánh? Bích Kỳ nhìn chàng trai trước mặt, lập tức thích luôn, chỉ có mấy phút mà trái tim cô đã hướng về “cậu”.

Tối hôm đó mẹ Ân Tá giữ An Ninh ở lại ăn cơm, Bích Kỳ cứ dính lấy An Ninh, từ đầu đến cuối cứ đòi ngồi cạnh “cậu”, luyên thuyên đủ thứ chuyện.

- Anh Ninh, ăn bít tết đi, bít tết chị Huệ làm là ngon nhất đấy.

- Anh Ninh, anh có uống canh không?

- Anh Ninh, anh học ở trường nào thế? Ngày trước sao không nghe thấy anh trai em nhắc tới anh? – Cô hỏi. An Ninh đáp bừa:

- Anh vừa mới thi đại học, tháng sau vào học trường Khánh Đại.

- Anh cũng là sinh viên mới trường Khánh Đại hả? – Bích Kỳ vui mừng, ôm chặt lấy cánh tay “cậu” ra sức hỏi. – Em học ở khoa Tài chính, anh Ninh học ở khoa gì? Chuyên ngành gì?

Chết rồi, không bịa được nữa rồi.

Thấy cứ đà này thì chắc chắn Bích Kỳ sẽ tới trường tìm “cậu” mất, An Ninh ấp úng nói:

- Anh vốn dĩ đăng ký khoa kiến trúc, nhưng sau đó cảm thấy không phù hợp với mình lắm nên sau khi khai giảng có thể sẽ tìm trường nào khác để chuyển ngành...

- Chuyển ngành? Vậy thì tốt quá! Anh An Ninh, anh chuyển tốp lớp 2 khoa Tài chính đi! – Cô mỉm cười ngọt ngào. – Chúng ta học cùng lớp được không?

- Tốt cái đầu em ấy. – Ân Tá dùng đũa gõ nhẹ lên đầu cô. – Cứ nhìn thấy con trai là mắt sáng lên, hồi học lớp 12 có thấy em chăm chỉ thế đâu. – Cô em gái từ trước tới nay luôn là hòn ngọc trong lòng mẹ, bình thường con trai lớn dạy dỗ con gái, mẹ anh chỉ cười xoa cho qua, lần này đề cập tới “vấn đề nhạy cảm”, bà tỏ ra không vui, bỏ bát đũa xuống, trách:

- Ân Tá này, em gái con sắp thành sinh viên đại học rồi, thích con trai cũng là bình thường mà! Mẹ chỉ tiếc là không tìm được ai nhân cách tốt, gia đình trong sạch trong thời gian em con học đại học để sau này ra trường cưới luôn, từ nhà bố mẹ tới thẳng nhà bố mẹ chồng, thế là mẹ yên tâm rồi. Trong vấn đề này, con lạc hậu hơn em gái con nhiều lắm, con xem, học 4 năm đại học cũng chẳng thấy con đưa cô bạn nào về nhà ăn cơm, lần trước dì Tiêu có ý gả con gái cho con, Quý Văn cũng chủ động như thế rồi, con lại dội nước lạnh vào mặt người ta, đúng thật là... Đúng rồi, Tiểu Ninh này, bác hỏi cháu một chuyện nhé? – Bà quyết tâm tìm hiểu “nội tình” từ người bạn của Ân Tá. – Ân Tá nhà bác nói nó có bạn gái rồi, cháu thân với nó như thế, đã gặp bao giờ chưa?

- Dạ, chuyện này... – An Ninh ấp úng.

- Đương nhiên là gặp rồi! – Ân Tá nhanh nhẹn ngắt lời mẹ. – Đúng không?

- Dạ, vâng ạ. – An Ninh gật đầu liên tục.

Mẹ anh bắt đầu có hứng thú hơn:

- Tiểu Ninh, cháu nói thật cho bác biết, nhân phẩm, ngoại hình của cô gái đó thế nào?

- Đương nhiên là ngoại hình đẹp, tính cách lại tốt rồi! – Ân Tá cướp lời. – Mẹ, mẹ phải tin vào thẩm mỹ của con chứ. – An Ninh nghe anh nói vậy, thoáng đỏ mặt.

- Thế sao lần trước nó không tới ăn cơm? Bất lịch sự. – Mẹ anh lườm anh rồi quay sang An Ninh hỏi tiếp. – Tiểu Ninh này, cô gái đó con nhà đàng hoàng phải không? Học vấn và tính cách thế nào?

An Ninh thật thà đáp:

- Chị ấy vào năm học mới sẽ học năm thứ hai trường Khánh Đại, chuyên ngành báo chí, từ nhỏ tới lớn sống rất bình yên, mặc dù chưa làm việc gì khiến người khác ngưỡng mộ nhưng cũng không chơi với những người hư hỏng, nói chung là một cô gái bình thường.

- Vậy nhà cô ta thế nào? Bố mẹ làm gì? – Mẹ anh vẫn không chịu buông tha. Ân Tá gắp một cái cánh gà đưa vào tận miệng bà:

- Mẹ, mẹ hỏi cũng bằng thừa, dù sao con không lấy cô ấy thì chẳng lấy ai cả.

- Con! – Mẹ anh giận lắm, nhưng suy nghĩ một lát rồi lại bình tĩnh lại. Đúng vậy, con trai lớn rồi, mẹ không quản được nữa. Chỉ cần anh thích, cô gái đó lại thật thà, thế là được rồi. Nhà mình cũng có tiền có của, đâu cần phải tìm nhà thông gia giàu có... Nghĩ vậy, trong lòng mẹ anh thấy vui vẻ hơn. – Được rồi, mẹ không hỏi nữa? Tìm thời gian rồi đưa cô gái đó về nhà ăn cơm. Con gái nhà người ta yêu con lâu thế rồi, cũng phải giới thiệu chính thức chứ, đừng khiến nó cảm thấy ảm ức rồi tưởng là nhà họ Lâm mình không hiểu lễ nghĩa.

- Vâng. – Ân Tá cười rất ngọt, chớp chớp mắt với An Ninh đang ngồi cạnh Bích Kỳ.

Cuối cùng cũng qua được cửa ải của người lớn.

Sau bữa tối, Ân Tá đưa An Ninh về nhà. Ra khỏi cửa là con đường rộng lớn đang đắm mình trong cơn gió buổi đêm, bãi biển phía xa đang nhấp nhô từng cơn sóng. Hai người sánh vai nhau bước đi, nắm chặt tay nhau. An Ninh hỏi:

- Sao mẹ anh bảo là anh chưa bao giờ đưa bạn gái về nhà. Chẳng phải lúc trước anh cũng có một cô bạn gái rồi sao? Hồi học cấp 3 hả?

- Không có.

- Lại còn nói dối. – An Ninh trách, trong lòng thấy chua chua. – Lần trước ăn cơm với đồng nghiệp của anh, Coco nói em là cô bạn gái thứ hai của anh mà chị ấy gặp!

Những cô gái đang yêu đều vô cùng tinh ý, không để lọt khỏi mắt dù chỉ là một hạt cát. Ân Tá biết An Ninh đang ghen, nhưng ghen chứng tỏ là cô yêu anh. Anh nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu yêu đơn phương cũng tính là yêu thì đúng thế.

An Ninh cắn môi, hỏi nhẹ:

-... Chị ấy như thế nào?

- Đeo nẹp răng, có một cặp kính gọng đen, luôn mặc đồng phục trường cô ấy, cái quần rộng rộng, rất là buồn cười, quan trọng nhất là, sau khi tan học cô ấy thích đứng ở bên cổng trường ăn thịt nướng cay... Haiz, sao anh lại thích một cô gái như thế nhỉ? – Ân Tá nhớ lại. An Ninh bắt đầu ghen

tuông, nghe một lúc thấy có gì đó không đúng, những gì mà anh nói sao lại giống mình lúc trước vậy?

Hồi học cấp ba, sở thích lớn nhất của Bảo Lam là sau khi tan học cùng mấy người bạn thân ra quán thịt nướng dạo trước cổng trường để ăn thịt nướng, ở đó có rất nhiều món, cóegó xen, chuối, thịt bò, thịt lợn... Vị thịt nướng tan trong miệng, hòa lẫn vị cay, mọi người sẽ vừa ăn vừa kêu “cay quá, nóng quá”. Khi đó cô đeo cặp kính cận gần 5 đi ốp, nẹp răng thì đeo mãi tới khi thi đỗ đại học. Bây giờ cô đeo kính áp tròng màu tím, cũng không còn phải mặc đồng phục của trường nữa.

Ân Tá lấy ví ra, từ trong ngăn để ảnh rút ra một bức ảnh mà anh đã cất rất nhiều năm, đưa cho An Ninh xem:

- Đây, bọn Coco nhìn thấy chính là bức ảnh này, thực ra cách đây không lâu họ mới được gặp người thật.

Cô gái trong bức ảnh rất gầy, khuôn mặt thanh tú, nếu đặt cô vào trong biển người đông đúc, chắc chắn cô sẽ nhanh chóng bốc hơi và biến mất như một hạt nước. An Ninh nhìn mãi rồi đỏ mặt, trả lại anh bức ảnh.

- Sao anh lại có ảnh em hồi cấp 3? – “Cậu” nghi ngờ nhìn Ân Tá, rồi lại vô cùng vui vẻ. Thì ra “bạn gái đầu tiên” của Ân Tá chỉ là sự hiểu lầm, bức ảnh đó chính là mình. Chỉ là... – Khi đó chúng ta vẫn chưa quen nhau mà.

- Em không biết anh nhưng anh biết em. – Ân Tá cười bí hiểm, cẩn thận cất bức ảnh vào trong ví. Chỉ cần có lòng kiên trì, sắt có thể mài thành kim. Thích cô bao nhiêu năm, cuối cùng cô bé trong bức ảnh này cũng lớn lên thành một cô gái, trở thành bạn gái thực sự của anh. Thế mà bọn Coco lại không nhận ra cô gái nhỏ bé năm nào chính là cô gái có mặt trong bữa ăn hôm đó.

- À, anh theo dõi em? Rốt cuộc anh là người thế nào?

- Không nói cho em biết. – Từ xa, mặt trời bắt đầu lặn xuống mặt biển, ánh hoàng hôn bao phủ một tấm áo choàng đỏ lên hai người đang yêu nhau. Cho tới khi đêm tối tới gần, Ân Tá mới lái xe đưa An Ninh về nhà.

- Chúc ngủ ngon. – Bảo Lam hôn nhẹ lên trán Ân Tá, nhìn anh lái xe ra về, lúc đó mới luyến tiếc đi lên lầu. Hành lang bật đèn sáng trưng, một bức thư dày để trên tấm thảm trước kia đập vào mắt cô.

Uncle Rain?

Bảo Lam nhặt bức thư lên, rất nặng, bên trong chắc là ảnh. Xem kỹ lại, trên phong bì còn có một hàng chữ được đánh máy: “Không thể quên được hôm ở cạnh em, honey, anh yêu em”.

Lẽ nào đây là bất ngờ mà Ân Tá dành cho cô?

Cô hồi hộp mở phong thư ra, một xấp ảnh dày cộp bên trong như một chiếc búa gỗ mạnh vào ngực cô, đẩy cô rơi vào một vùng băng giá lạnh buốt. Những bức ảnh lập tức rơi lá tả ra đất, như những bông hoa tuyết.

Tất cả đều là những bức ảnh khóa thân của cô không biết được chụp từ lúc nào. Ánh mắt cô trong bức ảnh mơ màng, mái tóc rối tung, nửa say nửa tỉnh, có ảnh thì đang nằm, có ảnh thì đang ngồi trong một chiếc xe.

Chuyện này... sao có thể? Cảm giác thất kinh và si nhục lập tức dâng lên trong đầu cô.

Cô luôn luôn rất cẩn trọng trong mọi hành vi, cử chỉ, sao lại bị người ta chụp những bức ảnh này? Lúc này có tiếng chuông thang máy vang lên, có hàng xóm lên tới nơi. Bảo Lam vội vàng thu dọn đồng ảnh trên đất, nhét hết vào túi sách.

Dì Vương hàng xóm chơi mạt chược trở về, cảnh giác nhìn chàng trai xa lạ.

Bảo Lam lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào phòng. Phòng khách tối om như mực, không một bóng người. Bảo Lam run rẩy mở túi sách ra, những bức ảnh như một lời nguyền rũ đáng sợ lại xuất hiện...

Chính là cô.

Chính là cô.

Nhưng những bức ảnh này được chụp vào lúc nào? Ai chụp? Cô lục lọi tìm kiếm mọi khả năng trong đầu, Ân Tá tuyệt đối không làm chuyện này, lẽ nào là...

Là lần bị bắt cóc? Bảo Lam nhớ ra, lần đó cô bị bắt cóc ở trường, sau khi ngắt đi cho tới lúc tỉnh lại trong bệnh viện, khoảng thời gian ở giữa cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào. Cô lại nhìn kỹ cách bố trí trong chiếc xe này, cũng giống như chiếc xe màu trắng hôm đó. Bảo Lam lo lắng lật đi lật lại chiếc phong bì xem có cái gì không.

Quả nhiên, ngoài câu nói “Không thể quên được hôm ở cạnh em” còn có một câu khác: “Nếu em ngoan ngoãn, tôi chỉ giữ những bức ảnh này để chơi, nhưng nếu em tiết lộ chuyện này cho bất kỳ ai, tôi lập tức đăng tải những bức ảnh này lên mạng, honey, khi đó em sẽ thành người nổi tiếng”.

Mỗi câu nói đều như đang uy hiếp cô.

Cô hoảng loạn cầm điện thoại lên ấn 110 – báo cảnh sát, nhất định phải báo cảnh sát! Nhưng vào giây phút chuẩn bị ấn nút, sự yếu đuối lại níu giữ cô lại. Nếu như thực sự báo cảnh sát, ngày mang trên mạng sẽ tràn ngập những bức ảnh này của cô.

Lòng bàn tay cô đầm mồ hôi.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Bảo Lam giật mình, vội vàng nhét mấy bức ảnh vào túi. Bà Âu Dương Tú vừa bước chân vào nhà, thấy

sắc mặt con gái tái nhợt.

- Bảo Lam, con làm sao thế?

- Không... không sao. – Cô nói dối. – Chắc là vì mệt quá.

- Đúng thật là...

- Con đi tắm đây. – Cô trốn vào phòng mình, nhét mấy bức ảnh vào ngăn trong cùng của tủ, rồi lại khóa thêm lần khóa. Cô ngồi trên nền nhà, đầu óc rối loạn, im lặng. Ánh đèn đường mờ mờ chiếu vào, khiến một nửa khuôn mặt cô như được tắm trong làn ánh sáng mờ ảo đó, còn một nửa thì chìm trong bóng tối. Làm thế nào đây? Có nên nói với Ân Tá không? Hay là cứ giấu chuyện này, xem đối phương có ý đồ gì?

Bảo Lam lúc này vẫn không biết rằng cô đã lún chân và từng bước từng bước bị kéo xuống một cái hố tối om không đáy...

Mặc cho Bích Kỳ bám theo đòi xin số của An Ninh, Ân Tá vẫn không chịu cho cô. Cô chạy tới khoa kiến trúc của trường Khánh Đại để tìm nhưng không ai nghe nói tới người nào tên là “An Ninh”. Cô tìm không được, anh trai lại không chịu giúp đỡ, càng sốt ruột và thất vọng, muốn từ bỏ nhưng lại không có cách nào nói dối trái tim mình, suốt mấy ngày liền tinh thần hoảng hốt, mẹ cô nhận ra tâm tư của con gái bèn tìm Ân Tá “nói chuyện”.

- Ân Tá, người bạn tên là An Ninh của con sao không tới nhà mình chơi nữa? – Bà mẹ nói. – Con nhìn em con xem, rõ ràng là đã thích người ta, con phải nghĩ cách gì đó chứ!

- Mẹ, con có phải trung tâm môi giới tình yêu đâu. – Ân Tá muốn trốn nhưng không hiểu mẹ anh lấy đâu ra sức lực, giữ chặt cánh tay con trai.

- Con làm anh trai không thể không lo tới chuyện cả đời của em gái chứ.

Tư duy của phụ nữ quả là linh hoạt: Gặp người nào đó hợp nhãn chỉ ba phút đã nghĩ tới việc người này có thích hợp sống cả đời cùng mình không, nếu trong lòng đã định thì sẽ tính tới chuyện mua nhà, kết hôn, sinh con, việc gì cũng nghĩ rất tỉ mỉ.

- Em gái con muốn nhờ con gửi cho cậu ấy một món quà. – Mẹ anh cứ như làm ảo thuật, không biết lôi từ đâu ra một gói quà được bọc rất đẹp, nhét vào tay anh. Rồi cũng như làm phép thuật, Bích Kỳ lộ đầu ra mỉm cười với anh.

- Anh, em nhờ anh nhé!

Nụ cười ngoan ngoãn và ngọt ngào, làm sao anh có thể từ chối được?

Ân Tá mang món quà về phòng, giấy gói không chặt lắm nên vẫn có thể nhìn thấy một chiếc hộp gỗ bên trong và dòng chữ “Hộp nhạc tình yêu”. Con gái tặng quà đều thích tặng ví tiền, hộp nhạc, khăn quàng cổ, găng tay hay thắt lưng, không ngờ cô em nhí nhảnh của anh khi có tình cảm với một chàng trai cũng giống như những cô gái ngây thơ khác.

Tặng hay là không tặng?

Anh cân nhắc... một hồi lâu sau, cuối cùng anh nhét nó vào ngăn kéo rồi đóng lại. Một tình cảm không có kết quả tốt nhất là không nên tiếp tục. Bên ngoài có tiếng người gõ cửa, cửa không khóa nên người đó tự động đẩy vào.

- Anh. – Khuôn mặt A Triệt tiêu tụy đứng ở cửa. Lần trước sau khi chia tay bên bờ sông, A Triệt biến mất một thời gian, đổi cả số điện thoại, chắc là vì muốn yên tĩnh một mình, không chịu liên lạc với người nhà. Hôm nay thấy cậu đã về, Ân Tá mừng lắm, muốn chạy lên ôm cậu, nhưng

lại sợ những hành động quá thân mật sẽ khiến người em trai vốn xa cách với người thân cảm thấy khó chịu. Tình cảm anh em sâu đậm tan ra trong tim, dịu dàng biến thành một lời hỏi thăm thân thiết:

- Em về rồi hả?

- Ừm. – Năm ngoài dự đoán của mình, người phá vỡ không khí gượng gạo này lại chính là A Triệt. Cậu chạy lại ôm anh trai mình. Hai anh em đã lâu lắm rồi không thân thiết như vậy. Cậu đặt tay lên vai anh, nghẹn ngào hỏi. – Mẹ biết chuyện anh bị bệnh chưa?

- Em chưa nói với mẹ chứ? – Ân Tá nhớ ra hôm đó mình quên không dặn em trai giấu chuyện này. Trên thực tế, ngoài bác sĩ điều trị chính, luật sư và A Triệt, chưa ai biết chuyện này cả.

- Chưa. Anh, anh nói thật đi, bệnh của anh là... – Hôm đó anh chảy rất nhiều máu, A Triệt cảm thấy anh không chỉ bị bệnh dạ dày thông thường.

Ân Tá nhẹ nhàng nói:

- Bác sĩ nói chỉ cần phối hợp điều trị là không sao cả. Em cũng biết rồi đấy, bố mẹ già rồi, Bích Kỳ lại không hiểu chuyện...

- Liệu có nguy hiểm tới tính mạng không? – A Triệt thầm đoán.

- Vẫn chưa có kết quả chính xác.

- Anh định giấu bao lâu?

- Giấu được bao lâu thì giấu. – Anh định giấu cho tới lúc chết. Dù sao cũng là anh em ruột, A Triệt biết rõ ý định của anh mình thì càng thấy lo sợ, nhớ lại hôm đó bên bờ sông cậu đã nguyện rửa anh trai mình là “Tại sao bây giờ anh không đi chết đi”, cảm giác tội lỗi như một hòn đá đè nặng lên tim cậu.

- Anh, hôm đó ở bờ sông em không thực sự muốn nguyên rửa anh chết đâu. – Cậu cúi thấp đầu, một hàng nước mắt sáng lấp lánh trên mặt. – Em không muốn anh chết... thực sự là không muốn.

Ân Tá không lên tiếng, chỉ dịu dàng xoa tóc em, y như hồi nhỏ.

Người trong gia đình cần giải thích nhiều như vậy sao? Anh hiểu, anh hiết hết.

- Vậy còn An Bảo Lam, cô ấy biết chuyện này không? – Câu hỏi của A Triệt chính là nỗi đau trong lòng Ân Tá. Bảo Lam không hay biết chuyện này. Bích Kỳ thích An Ninh, anh cảm thấy đây là một tình yêu không có kết quả, bởi vậy phải giết chết nó từ khi còn non nớt. Nhưng anh không thể khống chế được bản thân, biết rõ rằng sức khỏe của mình không tốt, nhưng anh vẫn không thể dừng lại, không thể thôi yêu cô.

Chỉ cần được ở bên nhau.

Một năm, một tháng, một tuần, cho dù chỉ là một ngày, một giờ, một phút...

Hoặc chỉ cần thêm một giây nữa, một giây nữa thôi cũng được.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Năng

Chớp mắt đã tới Giáng sinh, An Bảo Lam vẫn ở trong hình dạng của con trai, mãi không thấy biến đổi lại. Bảo Lam và Ngải Linh Linh đang nói chuyện với nhau.

- Cũng tốt, như vậy thì không thể ở cùng Lâm Ân Tá được nữa. – Bác sĩ Ngải Liệt Nùng lên tiếng như thể chuyện này khiến anh vô cùng vui vẻ.

Các bạn học ở trường đã quen với việc “em trai” Bảo Lam, An Ninh tới chép bài thay chị, khi bị giáo viên điểm danh, mọi người đều giúp “cậu” giải quyết.

Ai nói rằng trên đời này không có người tốt? Khi gặp phải chuyện khó khăn, rất nhiều người sẵn sàng giúp đỡ bạn.

- Đêm Giáng sinh định làm gì hả Tiểu Ninh. – Tiết học cuối cùng buổi chiều ngày 24 đã kết thúc, bạn cùng phòng của Bảo Lam vừa thu dọn sách vở và tài liệu, vừa hỏi “cậu”.

“Cậu” ngoan ngoãn đáp:

- Em hẹn bạn đi ăn tối.

- Ừ, chơi vui vẻ nhé, giúp chị chúc chị em Giáng sinh vui vẻ! – Vì buổi hẹn với bạn trai buổi tối, hôm nay cô bạn đó trang điểm rất xinh đẹp, vội vàng xách túi lên đi ra cổng trường gặp bạn trai.

Phòng học rộng lớn trong chớp mắt chỉ còn lại mình “cậu”. An Ninh nhìn giờ trong điện thoại, mới 5 giờ. Ân Tá 6 giờ mới tan làm rồi tới đón “cậu”, một tiếng đồng hồ này biết làm gì nhỉ? Đang cảm thấy cô đơn thì Ân Tá gọi điện tới:

- Em An Bảo Lam, tại sao mọi người tan học đều vội vàng đi hết mà em vẫn còn ngồi ở đó hả?

- Ân Tá! – Kinh ngạc ngẩng đầu lên, quả nhiên bóng dáng cao lớn của anh đã xuất hiện ở cửa lớp. An Ninh vui mừng chạy lại. – Sao anh lại tới?

- Hôm nay ngày lễ, đương nhiên là phải tan việc sớm rồi tới với cục cưng của anh chứ. – Anh dịu dàng xoa tóc cô. Mọi người đi qua đi lại như mắc cửi, hai người đàn ông có cử chỉ thân mật với nhau đương nhiên sẽ thu hút sự tò mò. An Ninh vốn dĩ đang nắm chặt tay anh, giờ rụt rè thu tay về rồi đút vào túi áo.

Việc về những bức ảnh đó, mấy lần “cậu” định nói với Ân Tá nhưng rồi lại thôi. Kẻ gửi ảnh thần bí không thấy có tin tức gì nữa, dường như để chứng minh cho lời hứa của mình: “Nếu em ngoan ngoãn, anh chỉ coi những bức ảnh này như đồ chơi”. “Cậu” rất tức giận nhưng lại không dám làm bừa.

Có thể ở một nơi nào đó trên thế gian này, đang có một đôi mắt theo dõi nhất cử nhất động của “cậu”.

- Mẹ? Chứng minh thư của con đâu? – Bích Kỳ tìm mọi góc ngách trong phòng vẫn không thấy đâu. Người mẹ đang thanh thản ngồi uống trà trong phòng khách suy nghĩ một lát.

- Con thử tìm trong ngăn kéo của anh con? Lần trước làm hộ tịch, mẹ đưa cho nó rồi.

- Vâng.

Bích Kỳ mở cửa phòng anh trai ra. Căn phòng rộng rãi và sạch sẽ, sách vở được sắp xếp rất ngay ngắn, Bích Kỳ mở ngăn kéo đầu tiên, trong đó chỉ có kính, hộp thuốc, cặp tài liệu. Cô tìm một lượt trong cặp tài liệu nhưng không thấy gì. Khi mở ngăn kéo thứ hai ra, ánh mắt cô thoáng sửng lại.

Máu huyết toàn thân cô trong phút giây đó dường như đã đông cứng lại.

Trong ngăn kéo là hộp quà mà cô nhờ anh trai chuyển cho An Ninh ba tháng trước, vẫn ngoan ngoãn nằm đó, mờ mờ một lớp bụi.

Cô cầm lên, một góc gói giấy đã bung ra, thấp thoáng nhìn thấy cái hộp nhạc bên trong. Anh trai từ trước tới nay làm việc rất cẩn thận, việc mà người khác nhờ, chắc chắn anh ấy không trù trừ và làm sai, cứ cho là không rảnh thì chẳng nhẽ suốt ba tháng trời cũng không bớt được chút thời gian để mang hộp quà tới cho An Ninh sao? Cách giải thích duy nhất là anh ấy không muốn đi.

Bích Kỳ ngạc nhiên, trong đầu lại nhớ lại bí mật mà Quý Văn nói với cô ba tháng trước: “Bích Kỳ này, chị thấy anh trai em ôm một chàng trai trên phố, thân mật lắm, cứ như đang yêu nhau vậy. Anh trai em có phải là...”

Khi đó cô còn một mực phủ định, nghĩ rằng anh mình làm sao có thể là loại người đó?

Nhưng hôm nay nhớ lại, đúng là anh trai và An Ninh rất thân mật với nhau, không giống như bạn bè bình thường. Bích Kỳ càng nghĩ càng thấy sợ, nhất thời không phân biệt được mình đang đổ kỵ hay đang oán hận, vội vàng gọi điện thoại cho Quý Văn.

- A lô? Baby, ngày tết mà tìm chị làm gì? – Quý Văn nhắc điện thoại lên. Hôm nay là đêm Giáng sinh, cô đang cùng Jason ăn cơm tối, nhân tiện

thảo luận về bộ phim tiếp theo. Quán ăn cao cấp ngập tràn trong không khí Giáng sinh, qua cánh cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, một cặp đôi rất thân mật đập vào mắt cô, Quý Văn khựng người lại, ngồi thẳng lên rồi nhìn chăm chăm sang bên kia đường. Là bọn họ! Đúng là bọn họ!

- Chị Văn Văn, lần trước chị nói với em, anh trai em thích con trai... – Còn chưa chờ Bích Kỳ nói xong, Quý Văn đã lạnh lùng ngắt lời cô:

- Có muốn xem kịch hay không? Nếu muốn thì tới quán ăn Ba Thụy bên đường Hoa Kiều! Mau lên!

- Cái gì? – Bích Kỳ vẫn không hiểu.

Một nụ cười mỏng như làn sương lại xuất hiện trên khóe miệng Quý Văn.

- Em cứ tới thật nhanh là được rồi, anh An Ninh của em đang ở đây này. – Nụ cười của cô rất đẹp, rất ngọt ngào nhưng lại hàm chứa trong đó sự nguy hiểm và độc ác. Jason đọc kịch bản xong, ngẩng lên thấy nụ cười trên miệng Quý Văn, bỗng dừng một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

- Điện thoại của ai vậy? – Anh hỏi.

- Một cô em gọi tới. Người con trai mà cô ấy thích đang ở cùng với người mà em thích. – Quý Văn chỉ vào cặp đôi bên kia đường. – Anh nhìn kia, chính là hai người đó.

“Jingle bells, jingle bells, jingle all the way...”.

Tiếng hát của bọn trẻ con vang lên, bên kia đường, chàng trai trẻ đang ôm gói quà mà Ân Tá tặng. Nụ cười đó tan dần vào cái lạnh của tuyết. Những người đi lại trên con đường dường như đều biến mất. Giây phút này chỉ còn lại “cậu” và Ân Tá chìm đắm trong mật ngọt và sự kỳ diệu của tình yêu.

- Đúng là hạnh phúc khiến người ta phải đổ ky. – Quý Vãn buồn rầu nói, nhấp một ngụm rượu vang, mùi rượu nho không thể át đi ngọn lửa ghen tị đang đốt cháy trái tim cô. Từ trước tới nay không có người đàn ông nào giống như Lâm Ân Tá! Cô đã chủ động gần như chuẩn bị hiến thân cho anh, vậy mà anh thà thích một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chứ cũng không chịu nhìn cô thêm một cái.

Điều này đối với một Quý Vãn từ khi học cấp hai đã có biết bao chàng trai theo đuổi, từng từ chối không biết bao nhiêu người mà nói, quả là một sự sỉ nhục.

- Cứ chờ đấy đi, Lâm Ân Tá, tôi sẽ bắt anh phải quỳ xuống và van xin tình yêu của tôi. Tới lúc đó chắc chắn anh sẽ chỉ như một con chó. – Cô độc ác nghĩ. Jason không để ý thấy sự thay đổi trong ánh mắt của người bạn gái trước mặt. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào hai người con trai ở đường bên kia, vừa nhìn đã nhận ra Lâm Ân Tá chính là người đã bảo vệ Bảo Lam và đánh anh ta tối hôm đó. Nhưng anh ta không phải là bạn trai mới của Bảo Lam sao? Tại sao bây giờ lại thân mật với một chàng trai khác như vậy?

Jason day day hay mắt, nhìn thật kỹ.

Cho dù là khuôn mặt, thần thái hay cử chỉ, chàng trai đó đều rất giống một người, người mà từng rất thân thiết với anh.

- An Ninh? – Anh hít một hơi, chậm rãi nhắc lại cái tên đó. Nụ cười dịu dàng của cô đã chôn sâu trong biển ký ức giờ lại hiện lên. Quý Vãn vốn rất thông minh, bật hỏi:

- Anh quen cậu ta hả?

- Không, không, chỉ cảm thấy rất giống một người quen cũ. – Jason và cô có quan hệ công việc, thi thoảng cũng liếc mắt đưa tình với nhau, nhưng anh biết mình không với tới một nữ minh tinh như Quý Vãn, thế là anh cũng không giấu cô. – Giống bạn gái cũ của anh, An Bảo Lam.

- An Bảo Lam? – Quý Văn cảm thấy cái tên này thật quen thuộc, nhớ ra chàng trai đó tên là “An Ninh”, hai người cùng họ An, thật là trùng hợp. Cô khoác áo khoác lên, xách túi chuẩn bị đi ra.

- Đi, chúng ta qua đó xem thế nào. – Cô vừa nói vừa kéo Jason đi thẳng sang bên kia đường, giả vờ như “tình cờ” gặp Ân Tá.

- Trời ơi, anh yêu, sao tình cờ vậy? – Quý Văn “vui mừng” lao tới, đẩy An Ninh sang một bên, chàng trai bị đẩy ra rụt rè nép sang một bên, nhưng không tránh khỏi ánh mắt của Jason. Anh ta nhìn chàng trai xinh xắn trước mặt một lúc, rõ ràng là mới gặp nhau lần đầu nhưng không biết vì sao ở cậu bé này lại có một cảm giác quen thuộc, thu hút sự chú ý của anh.

Chắc chắn là đã từng gặp, chắc chắn là đã từng gặp ở đâu đó.

Anh tin vào trực giác của mình, bèn nhắc nhở Quý Văn đang dính lấy Ân Tá:

- Cô Quý Văn, không giới thiệu sao?

- Ồ, xem tôi, quên hết cả rồi. – Quý Văn mỉm cười. – Đây là anh yêu của tôi, Lâm Ân Tá; còn đây là Jason, em có quan hệ hợp tác với công ty của anh ấy. Đúng rồi, còn cậu bé này. – Quý Văn véo má An Ninh. – Còn nhớ chị không?

An Ninh thẹn thùng gật đầu, lùi về sau lưng Ân Tá, chiếc khăn trên cổ rơi xuống, để lộ một nốt ruồi nhỏ ở cách dải tai phải 15cm. Nốt ruồi đó đập vào mắt Jason, anh buột miệng hỏi An Ninh:

- Em quen An Bảo Lam không?

Câu hỏi đột ngột phá vỡ đi cảm giác xa lạ mà An Ninh cố tình tạo ra từ nãy tới giờ.

An Ninh cười thầm trong bụng: Thế giới này thật là nhỏ, Ân Tá thích Bảo Lam, Bảo Lam từng yêu Jason, Jason lại có quan hệ không bình thường với Quý Văn, Quý Văn thì chỉ muốn cướp lấy Ân Tá. Thế giới nhỏ tới mức đáng thương và đáng sợ. Cuộc đời bình lặng của An Bảo Lam hết lần này tới lần khác trở nên náo nhiệt nhờ những con người này.

- Quen ạ. – An Ninh nghe tiếng mình nhẹ nhàng đáp, giọng nói rất dịu dàng nhưng vẫn mang âm sắc của con trai.

“Cậu” nhìn Jason, – Chị ấy là chị của em, anh quen chị ấy hả?

Tới lượt Jason ngượng ngập:

- Ừm, quen, nhưng cũng không thân lắm.

Yêu nhau 3 năm mà vẫn không thân lắm, An Ninh nghĩ, tình yêu giữa họ có lẽ chỉ là sự hoang tưởng của một mình “cậu”. Jason không thể nhớ ra Bảo Lam có người em trai này hay không, bèn hỏi dò:

- Em là em ruột hay em họ của Bảo Lam?

- Em...

- Anh! – Bích Kỳ từ trên taxi bước xuống đã nhìn thấy Ân Tá, cũng chẳng có gì là lạ, thân hình cao lớn của anh ở bất cứ chỗ nào cũng rất thu hút. Chưa đầy một giây sau cô nhìn thấy An Ninh đứng cạnh Ân Tá, trái tim non nớt của cô gái nhỏ như nở hoa. Cô đỏ mặt chạy tới trước mặt An Ninh, ngốc nghếch ôm gói quà trong tay rồi trịnh trọng đưa cho An Ninh.

- Anh Ninh, đây là quà em tặng anh.

- Tặng anh? – An Ninh định nhận nhưng bàn tay vừa đưa ra lại dừng lại, nghiêng răng từ chối. – Cảm ơn, anh không có quà gì tặng lại em, thôi đi...

Bích Kỳ không hiểu rằng câu nói này là vì An Ninh muốn từ chối tình cảm của cô, ngây thơ nói:

- Ôi trời, anh Ninh, em đâu có keo kiệt và thực dụng tới mức bắt anh tặng lại quà cho em. – Cô suy nghĩ một lát rồi nói. – Chưa chuẩn bị quà gì càng tốt, anh coi anh là món quà tặng cho em, có được không? – Nói xong, cô quay sang làm mặt hề với anh trai.

Hừ, ai bảo anh không giúp em chuyển quà cho anh ấy? Em tự tặng cũng được. Trước mặt tình yêu thì mọi thứ khác đều không quan trọng, Lâm Bích Kỳ phải cố gắng cho tình yêu của mình.

Nhưng không ngờ Ân Tá lại giành nói trước An Ninh:

- Không được!

- Tại sao lại không được? – Bích Kỳ suốt ruột. – Em đi học đại học rồi, có bạn trai cũng không cần anh phải đồng ý.

Ân Tá vẫn cười cười:

- Học đại học nhưng chưa tròn 18 tuổi, đương nhiên anh vẫn phải lo rồi.

Bích Kỳ không chịu nghe lời anh, đáp trả:

- Vậy sao? Anh, có phải anh cũng thích An Ninh không, thế nên mới không đồng ý cho em theo đuổi anh ấy?

Tất cả mọi người đều sửng sốt. Trẻ con đúng là trẻ con, nghĩ gì nói nấy, cũng chẳng buồn để ý xem đây là chỗ nào và phải giữ thể diện cho anh trai. Đó cũng là mục đích mà Quý Văn gọi Bích Kỳ tới đây, cô muốn xem Lâm Ân Tá sẽ làm thế nào.

Chắc hẳn anh cũng chẳng có mặt mũi nào mà đứng trước mặt em gái mình và người khác thừa nhận rằng mình có quan hệ đặc biệt với An Ninh? Nếu không thừa nhận thì chắc hẳn chàng trai bên cạnh anh sẽ cảm thấy khó chịu, tới lúc đó tình cảm của hai người sẽ bị sút mẻ. Cô vui vẻ nghĩ thầm.

Không ngờ Ân Tá thản nhiên nói:

- Đúng thế, anh thích cậu ấy. Thì sao? – Lời nói còn chưa dứt, tất cả mọi người đã giật mình nhìn anh.

- Anh! Anh... – Bích Kỳ nhướn lông mày lên, như một chú chó bị người ta giẫm phải đuôi, hét lớn. – Anh bắt nạt em! Anh cướp bạn trai của em! – Thấy nước mắt cô đua nhau rơi xuống, An Ninh không nhẫn tâm, vội chạy ra cầm tay cô.

- Nào, em ra đây với anh. – “Cậu” kéo cô nhóc sang một bên, dịu dàng giúp cô lau nước mắt, nhẹ nhàng nói. – Anh trai em lừa em đấy. Đừng về nói với mẹ nhé, không có mẹ em lại lo.

- Thật hả? – Bích Kỳ lập tức nhoen miệng cười. – Dạ vâng, em không nói đâu. Anh Ninh, anh làm bạn trai của em được không?

- Chỉ sợ là không được.

- Tại sao?

- Bởi vì... anh đã có người yêu rồi. – “Cậu” khó nhọc nói. – Đương nhiên, Bích Kỳ là một cô gái tốt, chỉ có điều người đó tới trước em.

Sau một hồi vừa khóc vừa cười, vừa mừng vừa lo là một sự thất vọng kéo dài. Đôi mắt Bích Kỳ sáng lấp lánh, không cam tâm, hỏi:

- Hai người yêu nhau rồi hả?

- Ừm.

- Thì ra là thế. – Vốn tưởng rằng cô sẽ khóc lóc, quậy phá, nhưng không ngờ cô gái đáng yêu này chỉ cố nén mấy giọt nước mắt đang trực trào ra, tỏ vẻ vô cùng thoải mái, cười. – Vậy thì... anh Ninh, anh nhất định phải thật vui vẻ với người đó nhé. Phải hạnh phúc, anh biết chưa? Nếu có ngày nào đó anh cảm thấy không hạnh phúc, Bích Kỳ vẫn ở đây chờ anh, anh phải nhớ đấy. – Nói xong, cô buông tay “cậu” ra, quay người chạy mất. Quý Văn mặc kệ đôi giày cao gót mười mấy phân dưới chân mình, cũng vội vã đuổi theo cô bé.

Lúc Bích Kỳ quay người bỏ chạy, An Ninh nhìn thấy cô bé đưa tay lên lau nước mắt. Một cảm giác tội lỗi dâng lên, bao vây lấy “cậu”. Tình yêu là một thứ thật nhạy cảm và kỳ diệu, biết rõ rằng mình từ chối cô là đúng, nhưng vẫn cảm thấy như mình làm sai việc gì đó, bởi vì làm tổn thương tới người khác mà cảm thấy hối hận vô cùng.

An Ninh thần thờ nhìn bóng hai người biến mất ở đằng xa. Jason nhìn An Ninh bằng ánh mắt nghi ngờ rồi cũng đi tiễn Quý Văn và Bích Kỳ về nhà. Sau khi lên xe, anh nghĩ ngợi một hồi, cảm thấy “An Ninh” lai lịch bất minh, thế là nhắn tin hỏi Liệt Nùng: Tôi vừa đi trên đường gặp một cậu bé tự xưng là em trai của An Bảo Lam, họ hàng nhà Bảo Lam tôi biết gần hết nhưng chưa bao giờ nghe nói tới người này. Cậu đã gặp bao giờ chưa? Còn nữa, lâu lắm không gặp, Giáng sinh vui vẻ. (Jason).

Đối với một “bác sĩ điên” suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu thì trong lịch của Ngải Liệt Nùng không hề có ngày nghỉ. Linh Linh đi chơi với bạn trai mới về, mua một túi bánh sừng bò tới phòng khám thăm anh trai. Quả nhiên, anh vẫn đang ngồi trong phòng thí nghiệm, cằm cúi nhìn gì đó qua kính hiển vi, cả người bất động.

Linh Linh thở dài. Tính cách khô khan, không lãng mạn lại không biết nói những lời ngọt ngào, làm sao mà giành được trái tim con gái người ta?

Thực ra Liệt Nùng rất đẹp trai, từ nhỏ đã là đối tượng thầm yêu của rất nhiều cô gái, chỉ tiếc là anh một lòng một dạ yêu Bảo Lam, nhưng lại không biết làm thế nào để theo đuổi cô, nên tới giờ vẫn còn độc thân.

- Anh, chưa ăn gì phải không? Em mua bánh sừng bò cho anh này. – Linh Linh nhìn thấy chiếc điện thoại di động của anh trai đặt trên bàn nhấp nháy đèn, báo có tin nhắn mới. – Anh có tin nhắn mới này.

- Đọc đi. – Anh chàng độc thân chỉ nói gọn lỏn hai tiếng. Linh Linh cảm thấy sớm muộn gì có một ngày tỉnh dậy, anh cũng biến thành một “quái nhân khoa học”.

- Là Jason gửi tới, anh ta nói... Trời ơi! – Linh Linh trợn tròn hai mắt. – Anh ta gặp An Ninh ở trên đường! Anh ta nói chưa bao giờ nghe nói Bảo Lam có người em trai như thế này, hỏi anh có phải là giả mạo không! Thế giới này đúng là nhỏ thật, Bảo Lam muốn tránh cũng khó tránh rồi! – Nghe tới hai tiếng “An Ninh”, “quái nhân khoa học” như bưng tỉnh khỏi chiếc kính hiển vi, giăng lấy điện thoại đọc thật kỹ tin nhắn rồi nhanh chóng nhắn lại: Ủm, tôi gặp cậu bé đó rồi, đúng là em trai của Bảo Lam. mấy năm nay cậu ấy học ở nước ngoài không về nên cậu chưa bao giờ gặp. Giáng sinh vui vẻ.

- Thằng cha này đều thật, không hỏi ngay tại đó mà lại còn nhắn tin hỏi anh. – Linh Linh thấy bất bình thay cho Bảo Lam. – Năm xưa bỏ người ta liền trở mặt ngay, nhớ lại em đã thấy buồn nôn, bây giờ anh ta lại quan tâm tới chuyện này làm quái gì? – Liệt Nùng không trả lời, chỉ cúi đầu nhắn tin cho Bảo Lam, dặn cô nhớ đề phòng người này.

Ngài Linh Linh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh trai khi nhắn tin, thờ dài.

Tình yêu đơn phương dài dằng dặc như thế này cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể kiên trì tới cùng? Cô không hiểu, sự chờ đợi của anh

traì cô là vì anh tin rằng chắc chắn có một ngày Bảo Lam sẽ quay lại bên anh, hay vì anh vô tư cho đi mà không cần phải đền đáp lại.

Cô sẽ không hỏi, và anh cũng sẽ không trả lời.

Khắp phòng thí nghiệm là những mảnh giấy nhớ nhắc nhở công việc cần nghiên cứu trong ngày, tờ giấy nào cũng xoay quanh vấn đề “cứu Bảo Lam”. Vì không muốn để cho người mình yêu phải thất vọng, anh làm việc ngày đêm để tìm cách hóa giải tác dụng phụ của thuốc.

- Anh! – Linh Linh hỏi. – Tác dụng phụ của thuốc trên người Bảo Lam có thể giải quyết được không?

- Tạm thời... vẫn chưa có cách nào. – Những ngày này, anh đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn thất bại.

- Liệu cậu ấy có thay đổi giữa nam và nữ suốt đời không? – Linh Linh đau đầu. – Thân phận giả sớm muộn gì cũng bị phát giác, lại còn Jason cũng không phải tay vừa, không biết tới lúc nào sẽ bị lộ.

- Không đâu, cô ấy sẽ không thay đổi giữa nam và nữ suốt đời.

- Vậy sao? Có hy vọng rồi hả? – Linh Linh vui mừng, nhưng đáp lại cô chỉ là khuôn mặt lạnh lùng của anh trai. Anh lắc đầu:

- Không phải, bởi vì thân phận con trai ổn định hơn nên theo tình hình phát triển hiện tại thì khả năng lớn nhất là: có một ngày sau khi Bảo Lam biến thành con trai sẽ không thể nào biến trở lại được nữa.

Linh Linh sững sờ.

- Vậy... – Cô thở dài, – Vậy thì Ân Tá và Bảo Lam... có phải... – Kết cục tàn nhẫn mà cô không dám nói ra là “liệu Ân Tá và Bảo Lam không thể nào ở bên nhau được không?”.

Liệt Nùng không lên tiếng. Dưới ánh đèn, một nửa khuôn mặt anh vẫn rất lạnh lùng. Linh Linh hiểu ra đáp án, bèn thở dài.

- Thật đáng thương. Họ có biết là sớm muộn gì cũng phải chia tay không?

- Quan trọng không phải là điều này. – Liệt Nùng lôi ra một tập bệnh án, ném cho Ngải Linh Linh. – Quan trọng là cái này, anh ta là bệnh nhân đầu tiên mà anh nhận từ khi chuyển về bệnh viện.

Linh Linh giở tập bệnh án, thấy trên đầu có ghi tên “Lâm Ân Tá” rất rõ ràng, tuổi 24... Sau một loạt các xét nghiệm kiểm tra sức khỏe là dòng chữ CA rất lớn.

Cô thấy người lạnh lạnh, bàn tay bất giác run rẩy.

- Lâm Ân Tá, anh ấy... bị ung thư dạ dày? – Mấy chữ cuối cùng như một con thuyền bị chìm dưới đáy biển băng hàng ngàn năm, lạnh buốt. Điều khiến Linh Linh cảm thấy lạnh hơn là câu trả lời của anh trai mình. Anh nhìn hai chữ CA trong tập bệnh án rồi thản nhiên nói:

- Như thế cũng tốt, anh ta sẽ không thể ở cùng Bảo Lam của anh được nữa, chẳng phải vậy sao? – Giọng nói lạnh lùng như thể anh đang nói tới sự sống chết của một con kiến chứ không phải của một con người.

Vừa nãy Jason nhắn tin hỏi anh có người nào tên là An Ninh không. Anh nghĩ chắc cậu ta đã nghi ngờ em rồi. Em phải đề phòng người này, đừng tiếp xúc với cậu ta (Liệt Nùng). Đọc tin nhắn xong, An Ninh giật mình, “cậu” không thể ngờ được rằng Jason lại nhắn tin hỏi Liệt Nùng.

- Làm thế nào giờ, em hơi sợ. – An Ninh hỏi Ân Tá, ánh mắt cô sợ hãi như ánh mắt của một chú nai nhỏ bé. Nhưng đáp lại cô lại một nụ hôn ấm áp của Ân Tá, như muốn nuốt trọn cô trong ngọn lửa tình yêu của anh.

Giây phút đó, An Ninh dường như lại quay về với thân phận con gái.

Những bông hoa tuyết như những chiếc lông ngỗng trắng cố gắng nuốt gọn người trên đường. 12 giờ đêm, nhà thờ Thiên chúa giáo ở góc đường vang lên tiếng chuông. Tất cả những người yêu nhau đều dành cho nhau những nụ hôn trong gió tuyết. “Cậu” nghĩ thấy mùi tình yêu trên người anh, nhẹ nhàng và ngọt ngào. Bầu trời sau lưng họ có màu trắng xám, chú chim bồ câu nấp trên mái nhà thờ gật gà buồn ngủ, đám người trên quảng trường vui mừng nhảy múa.

Họ hôn nhau rất lâu, như muốn tan vào nhau.

Những bông hoa tuyết rơi trên tóc và lông mày Ân Tá tan dần ra, sáng lấp lánh. Một đám trẻ con đội chiếc mũ giáng sinh từ bên đường chạy lại, tách những người đang hôn nhau ra. Họ cùng chung niềm vui với đám trẻ, cười lớn rồi đi theo chúng. An Ninh tỉnh dậy khỏi vòng tay của Ân Tá, nghe anh nói:

- Không có gì phải sợ, có anh ở đây.

Không có gì phải sợ, có anh ở đây.

Đó là lời hứa dịu dàng và trang trọng nhất mà anh dành cho người mình yêu.

Hai người về tới nhà An Ninh, trong nhà không có ai, mẹ dán một tờ giấy chỗ tủ lạnh, trên đó viết:

- Tối nay mẹ có việc không về nhà, con ở nhà tự chăm sóc bản thân nhé. – Chắc chắn là lại đi cùng người đó rồi. An Ninh nhớ lại tình cảnh ngượng ngập khi bắt gặp người đàn ông của mẹ trong nhà tối hôm đó. “Cậu” treo túi lên rồi mời Ân Tá vào nhà chơi.

- Lần trước sau khi anh giúp em sửa khóa, em ngủ ngon hơn rất nhiều. An Ninh tìm một chai rượu vang mà bố vẫn cất kỹ trong tủ. – Uống một chút không? Đây là rượu ngày xưa bố em cất đấy. Bố em có một hầm rượu riêng, nhưng sau đó... – “Cậu” nhún vai. – Hoàn cảnh gia đình ngày càng sa sút, tiền dùng không đủ nên cứ phải bán dần đi. Chai rượu còn lại là chai mà bố quý nhất nên ông không nỡ bán.

- Ồ? Thế thì phải uống thử xem.

Chiếc ly thủy tinh để cao trong suốt, chất nước màu đỏ sẫm sánh được rót chậm chậm vào chai, quanh ly rượu thoang thoang mùi nho dễ chịu. Ân Tá nếm một ngụm rượu, còn đang phân tích mùi vị thì nghe thấy một tiếng “hắt xì hơi” rất lớn, An Ninh ngượng ngùng nhìn anh cười.

- Hi, chắc vừa nãy đi đường bị cảm lạnh.

- Có cần sưởi ấm không? – Ân Tá mở rộng vòng tay.

An Ninh cười:

- Anh đúng là con cáo, muốn ôm em phải không?

- Đúng thế. – Anh lại gần rồi ôm “cậu” vào lòng, chiếc ly trong tay “cậu” lắc mạnh, rượu vang đổ đầy vào cổ và ngực. Khoảng cách chưa tới 10cm, hương thơm của rượu khiến người ta ngây ngất, phòng khách chỉ bật một chiếc đèn nhỏ màu vàng yếu ớt, ánh đèn neon ngoài cửa sổ sáng rực rỡ, bức tường cách âm khiến căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường và tiếng thở của hai người. Giống như lần đầu tiên hai người gặp nhau trong tiệm tạp hóa, họ lại ở cách nhau rất gần vì một sự cố ngoài ý muốn. Hơi thở họ như hòa lẫn vào nhau, từng cơn sóng dâng lên trong mắt họ. Mỗi một hơi thở đều khiến An Ninh tạm quên mất rằng mình vẫn còn là con trai, phảng phất như lại trở về thành Bảo Lam như cũ.

Anh lại gần hôn “cậu”.

Giống như nụ hôn bị đám trẻ con trên phố phá hỏng lúc này, anh nhẹ nhàng hôn lên giọt rượu còn đọng lại bên môi “cậu”. Trong hương rượu dịu dàng, trái tim hai người như nở hoa. “Cậu” mơ màng, chỉ cảm thấy bờ môi của anh trượt dần xuống dưới, từ môi xuống cằm, rồi xuống cổ...

- Chờ chút đã! – “Cậu” thoát ra khỏi vòng tay anh, bối rối xỏ chân vào đôi dép lê, nhặt tờ khăn giấy trên bàn lên lau vệt rượu trên cổ, nhưng vẫn còn mấy giọt nữa rơi vào trong áo. Hai gò má nóng như lửa đốt, “cậu” càng muốn dập tắt nó thì ngọn lửa lại càng lớn. Ân Tá ngồi thẳng người lên, An Ninh đỏ mặt ấp úng nói . – Em đi tắm đã. – Rồi vội vàng chạy vào nhà tắm.

Tắm? Anh nghiêng đầu nghĩ ngợi, hai gò má cũng đỏ bừng. Lúc “cậu” tỏ ra bối rối, ánh mắt rất trong sáng, như một chú nai đi lạc trong rừng, khiến người ta không thể không yên mến. Ân Tá mở cửa sổ phòng khách, một cơn gió lạnh mang theo những bông hoa tuyết thổi lên má anh, làn da nóng bừng được cơn gió lạnh ve vuốt, dần dần tỉnh táo lại...

An Ninh xấu hổ trốn trong nhà vệ sinh, khóa cửa cẩn thận, dựa lưng vào tường yên lặng một hồi lâu mà trái tim vẫn đập thình thịch trong lồng ngực.

Vừa này suýt chút nữa thì... “Cậu” đỏ mặt, chạy nhanh tới bồn rửa mặt bằng nước lạnh.

Khuôn mặt nóng bừng sau khi tiếp xúc với làn nước lạnh buốt, cuối cùng cũng khôi phục lại nhiệt độ ban đầu.

Những giọt rượu vang rớt xuống cổ rồi chảy vào ngực khiến quần áo dính chặt vào da, thật là khó chịu, “cậu” bèn cởi áo len ra, đứng dưới vòi hoa sen, tiếng nước chảy rào rào, tấm gương trong phòng tắm bị hơi nước phủ mờ.

An Ninh dùng ngón tay trở viết lên trên đó hai chữ “Ân Tá”.

Chỉ viết tên anh ra thôi mà “cậu” đã nghe trái tim mình thật ngọt ngào. “Cậu” nhìn tên anh mỉm cười ngốc nghếch, quấn khăn tắm vào đứng trước gương chải đầu.

Bỗng dừng ánh mắt của “cậu” khựng lại.

Người trong gương có mái tóc đen dài như mây, bờ vai gầy gò, hàng lông mi thanh tú, hai mắt tròn sáng lấp lánh... “Cậu”, “cậu” đã biến lại thành con gái rồi!!

- A! – Bảo Lam thốt lên vui vẻ. Ân Tá đang ngồi trong phòng khách, tưởng có việc gì xảy ra, lo lắng chạy tới gần, đứng ngoài gõ cửa, sốt ruột hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Em không sao chứ?

- Không sao? – Bảo Lam mở cửa. – Anh xem, em lại biến trở lại rồi! – Cô gái nhỏ quấn mình trong chiếc khăn tắm màu trắng đứng trước mặt anh, làn da còn đọng lại mấy giọt nước mịn màng, lấp lánh, cả người cô thoang thoang mùi sữa tắm dễ chịu. Anh không nói gì cả, ôm chặt lấy cô rồi hôn. Cánh tay anh mạnh mẽ, cô gái nhỏ nhắm được anh ôm gọn trong lòng.

Đôi môi và đầu lưỡi anh như một ngọn đuốc nóng rực, trong phút chốc bao vây lấy cô, khiến cô chìm sâu vào đó, không thể nào rút ra được.

Lần này cô hiểu, cô không thể nào trốn được nữa, cũng không thể nào rời xa anh được nữa.

Lúc tỉnh lại, anh vẫn còn đang ngủ, ánh sáng của buổi bình minh vẽ một đường thật đẹp lên lông mày anh. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh thật đẹp, trên làn da anh vẫn thoang thoang mùi hương chanh dịu dịu, trong lành. Cô hài lòng chui vào lòng anh, anh nhắc cánh tay lên, bảo vệ cô trong

vòng tay rắn chắc của mình. Cô lại chìm vào giấc ngủ trong cảm giác an bình hiếm có, khi tỉnh lại lần nữa, người bên cạnh đã không thấy đâu.

Cô hoảng sợ ngồi dậy:

- Ân Tá?

- Ừ! – Ân Tá bê một bát mì ngó đầu vào phòng ngủ. – Con heo lười, dậy đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng nào.

- Hi! Cứ ở cùng anh là thế nào cũng có ăn. – Bảo Lam vui vẻ thay áo, sau khi đánh răng rửa mặt xong, ngồi vào bàn ăn. Hai người cùng ăn bánh bao, một đĩa rau lạnh, hai cốc nước đậu còn bốc khói, còn cả hai bát mì thịt bò nóng hổi.

Cô đã đói ngấu, bèn gắp một sợi mì cho vào miệng. Mì rất thơm và hợp khẩu vị, cô chưa bao giờ được ăn bát mì nào ngon như vậy, cũng không ngờ rằng bát mì này lại do một người con trai nấu ra.

- Sao anh lại biết nấu ăn? – Cô vừa ăn ngấu nghiêng vừa lúng búng hỏi anh. Với gia cảnh như nhà Ân Tá, việc nhà đã có người giúp việc làm, mẹ anh chưa chắc đã biết nấu cơm.

- Bốn năm ở Mỹ nếu không học nấu thức ăn Trung Quốc thì cả ngày phải ăn đồ Tây, làm sao mà chịu được? – Ân Tá cười. – Đói đầu gối phải bò mà, nếu cả đời này em cứ ở cạnh mẹ em hoặc có người giúp việc thì em sẽ không bao giờ biết nấu cơm đâu.

Sợi mì trong miệng cô vẫn còn một nửa lửng lơ trong không trung, bèn hỏi dò:

- Vậy... sau này vợ anh nhất định phải biết nấu cơm sao?

Ân Tá dừng đũa, nhìn cô cười cười:

- Em đang nói em hả?

- Hà... đâu có... – Cô chối bay chối biển, mặt đỏ bừng.

- Trong nhà chỉ cần một người biết nấu ăn là được rồi. – Ân Tá nghiêm túc nói. – Có thời gian thì anh nấu cho em ăn, nếu không có thời gian thì chúng ta đi ăn tiệm. Em còn sợ chồng em không trả nổi tiền ăn hả?

- Vạn tuế!! – Cô hoan hô rồi lại nói tiếp. – Chờ đã, ai bảo em là vợ của anh?

- Lại còn già mồm nữa hả, có phải thực ra trong lòng em đã chờ không nổi rồi phải không?

- Chết đi, thềm vào! Anh ăn mì đi! – Dáng vẻ giận dữ của cô trông như một đứa trẻ mới 10 tuổi, vô cùng trẻ con. Nụ cười trên khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, nhưng khi nghe thấy hai tiếng “chết đi”, trái tim bỗng thấy thật nặng nề.

- Cho anh miếng thịt này. – Bảo Lam ngoan ngoãn gắp miếng thịt cho Ân Tá, lúc này chiếc điện thoại để trên salon đồ chuông, cô chạy đi nghe điện thoại rồi quay về vui vẻ thông báo. Một đạo diễn đích thân gọi điện cho cô, nói là tác phẩm của cô có thể được dựng thành một bộ phim điện ảnh.

- Cô An, ngày kia cô có thời gian không? Nếu có thể, tôi muốn hẹn cô đi uống trà, nói chuyện kịch bản. – Đạo diễn Trương ân cần nói. – Một người bạn nữa của tôi cũng tới.

Ý của câu nói này là không phải hẹn gặp riêng, không cần phải lo lắng sẽ gây ra scandal nào đó. Một cơ hội tốt như vậy, đạo diễn lại là người số một trong làng điện ảnh trong nước, Bảo Lam tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

- Dạ được ạ, tạm biệt đạo diễn.

Trong mắt người khác, An Bảo Lam đã nghỉ học 3 tháng, chắc chắn là không thể theo kịp người khác. Nhưng trên thực tế, tiết học nào cô cũng tới với tư cách của “An Ninh”, bởi vậy cô thuộc lòng từng bài học.

Ngày đầu tiên quay lại trường vừa đúng tiết kiểm tra môn kinh tế vi mô. Thầy Tần dạy môn kinh tế vi mô là “giáo viên đời 1” nổi tiếng của trường, mỗi kỳ, số sinh viên thi lại trong tay thầy nhiều vô số kể. Hôm nay thầy nhân lúc cao hứng, gọi từng học sinh đứng lên trả lời câu hỏi, lấy thành tích giữa kỳ, chiếm 60% thành tích của cả kỳ. Đúng là đáng sợ. Phòng học vốn dĩ rất thoải mái, giờ đây không khí chột trở nên vô cùng căng thẳng, mọi người đều ôm sách ôn tập lại những định luật và công thức quan trọng, vừa nhìn những người bạn bị gọi lên trước dần dần “ngã xuống”.

- An Bảo Lam. – Từ miệng thầy Tần lạnh lùng vang lên mấy tiếng. Bảo Lam như một ngọn cờ đã giương sẵn, đứng bật dậy chờ “phán quyết”.

- Em giải thích xem tại sao lại là “Nguyên tắc giảm lợi ích cận biên?

Giảm lợi ích cận biên, giảm lợi ích cận biên... Cô căng thẳng lục lọi lại nguyên tắc này trong ký ức, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi... Lâu lắm rồi Bảo Lam mới tới lớp học, tới lượt cô trả lời câu hỏi, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn cô.

Trong phút chốc, chấp nhận hơn 50 đôi mắt hiếu kỳ của các bạn cùng lớp cộng thêm đôi mắt chờ đợi của thầy giáo đổ dồn lên người mình... Nguyên tắc giảm lợi ích cận biên... Cô suy nghĩ thật kỹ.

- Không biết hả? – Thầy Tần đang chuẩn bị đánh một gạch chéo lên tên cô.

- Thưa thầy, em biết ạ. – Tư duy bỗng trở nên thông suốt, trả lời một mạch câu hỏi của thầy giáo.

- Ừm. Tốt lắm! – Thầy Tần gật đầu. – Học thuộc lý thuyết rồi, vậy em hãy lấy ví dụ để minh họa cho nguyên tắc này. – Bảo Lam giật mình, như thế này chẳng phải là hai câu hỏi sao? Người khác đều chỉ cần học thuộc lý thuyết là đã qua rồi. Thần kinh vừa mới giãn ra giờ lại căng lại, trán cô lấm tấm mấy giọt mồ hôi...

Trong phòng học bắt đầu vang lên tiếng thì ào bàn tán, vừa nãy Bảo Lam lướt trả lời câu hỏi, mọi người còn tưởng rằng cô giỏi lắm, vậy mà giờ thầy giáo vừa bảo lấy ví dụ đã đứng ngây ra rồi.

- Xem ra chắc chỉ học vẹt thôi, tớ bảo rồi, cô ta giỏi lên từ lúc nào chứ? – Đàm Hiếu Phong nói với các bạn học xung quanh.

- Sao hả? Em có thể nghĩ tới những sự việc hàng ngày trong cuộc sống, lấy một ví dụ là được rồi. – Thầy Tần nhìn chiếc đồng hồ treo trong phòng học, còn 15 phút nữa là tan học.

- Dạ. Ví dụ, trong cuộc sống của chúng ta sẽ phải trải qua mấy mối tình... – Cô còn chưa nói dứt, phòng học lại vang lên những tiếng huỳnh náo, lời nói vừa rồi của cô lại trở thành đề tài thảo luận của mọi người.

- Sao cô ấy lại lấy ví dụ này nhỉ?

- “Gái ế” mà! Trong lòng luôn muốn tìm đàn ông. – Giọng nói hạ thấp xuống. – Cậu xem, bây giờ có rất nhiều ông già đều thích sinh viên đại học...

- Ồ... – Có người hòa theo.

Bảo Lam lại nghe thấy giọng nói của Đàm Hiếu Phong. Có điều cô từng thấy có một cuốn tiểu thuyết tình yêu viết rằng, tại sao luôn có những người dùng trái tim xấu xa của mình để đoán định về người khác? Bảo Lam không muốn gây sự trong lớp học nên chỉ thản nhiên nói tiếp:

- Khi mỗi người gặp được người yêu đầu tiên của mình, cho dù là yêu hay hận, ngọt ngào hay đau khổ, ấn tượng đều sâu sắc nhất, khi bắt đầu mỗi tình thứ hai, ấn tượng không sâu sắc như mỗi tình đầu, mỗi tình thứ ba không ấn tượng như mỗi tình thứ hai... Hiệu ứng tình cảm giảm dần cùng với số lần yêu tăng lên, bởi vậy, mọi người thường nói rằng khó ai quên được mỗi tình đầu. Người đầu tiên mà mình yêu chưa chắc là người hoàn mỹ nhất, nhưng là người mà mình khó quên nhất. – Cô nói xong, nhìn vào mắt thầy chờ đợi.

Thầy Tần hơn 40 tuổi, mái tóc đã ngả màu hoa râm, đó là dấu vết mà thời gian để lại. Ánh mắt thầy có phần bối rối, mãi không nói là được hay không. Bảo Lam đang lo lắng thì bỗng dừng nghe tiếng thầy vui vẻ nói:

- Ủm, em An giỏi lắm, học tập rất linh hoạt, ví dụ lấy cũng sinh động, đây là đáp án mà tôi hài lòng nhất ngày hôm nay. Nếu ai cũng biết lấy ví dụ như thế này thì giờ kinh tế học sẽ không còn khô khan nữa...

- Thưa thầy, đó là vì người ta có kinh nghiệm! – Dưới lớp bỗng dưng có một giọng nói the thé vang lên phản bác.

Phòng học lại bắt đầu vang lên những tiếng xì xào, lúc trước khi Bảo Lam thất tình, mọi người đồn đại rằng cô bị một người giàu có đá, lần này cô lại xin nghỉ ốm suốt ba tháng trời, rất nhiều người nói cô đi phá thai... Thầy Tần đang định đánh dấu vào chỗ tên của Bảo Lam thì cau mày hỏi:

- Kinh nghiệm gì?

Cô gái ngồi ở hàng cuối cùng dài giọng:

- Chúng ta đâu có lấy ví dụ “sinh động” như thế được? Người ta có hết người bạn trai này tới bạn trai khác, suýt chút nữa thì được làm mẹ rồi cơ mà.

Phòng học huyên náo hẳn lên, gần đây mọi người đều nghe được những tin đồn tương tự như vậy, cũng không biết là do ai nói ra. Cô gái đó là bạn cùng phòng với Đàm Hiếu Phong, bình thường như hình với bóng, thấy mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người, càng thêm đặc ý.

- Đây là nghe một người chị làm ở phòng phụ sản của bệnh viện nói, tin tức này chắc chắn là đáng tin cậy.

- Wa! – Tiếng huyên náo ban nãy bùng nổ thành những lời bàn tán, ánh mắt của tất cả mọi người trong phút chốc đều đổ dồn lên Bảo Lam. Bảo Lam như chết đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt.

- Cậu xem dáng vẻ căng thẳng của cô ta kìa, chắc tin đó là thật rồi.

- Nghe nói lúc mới vào đại học, cô ta đã có người yêu được mấy năm rồi, sau đó lại tới tòa soạn tạp chí làm thêm, người ta lớn lâu rồi, làm mẹ cũng bình thường thôi.

Bảo Lam ngồi ở hàng thứ hai quay người lại, mặt đối mặt với các bạn trong lớp, lớn tiếng hỏi cô gái ngồi ở bàn cuối cùng:

- Ai nói tôi làm mẹ? Bạn này, người chị mà bạn nói làm ở bệnh viện nào?

- ... – Cô gái đó giật mình, suy nghĩ một lúc rồi nói. – Tôi không nhớ nữa.

- Thế chị ấy tên là gì?

- Tôi... cũng không nhớ nữa.

- Không phải là không nhớ mà là vì không có chuyện này. – Bảo Lam nghiêm túc nói. – Lời đồn không tới tai những kẻ thông minh. Hôm nay tôi chịu ấm ức không ai nói lời nào giúp tôi, ngày mai tới lượt bạn bị oan cũng

sẽ không ai giúp đỡ bạn đâu. – Cô không tỏ ra thấp hèn, cũng không kích động, từng lời nói rõ ràng, không có gì phải giấu giếm.

Chủ tịch hội học sinh vội vàng đứng lên lấy lại trật tự.

- Mọi người im lặng, nghe thầy giáo giảng bài. – Đám học sinh từ nãy tới giờ chỉ quan tâm tới mấy tin vịt, giờ mới nhớ ra thầy Tần, thấy thầy vẫn ôn hòa, nói với Bảo Lam:

- Em ngồi xuống đi.

Sau đó thầy đánh dấu lên tên của Bảo Lam rồi thêm một dấu chấm. Câu trả lời rất tốt. Nhưng cô gây rối không khí trang nghiêm của lớp học, đây là đại kỵ của thầy Tần.

Thấy sắc mặt thầy không vui, Đàm Hiếu Phong biết thành tích môn này của Bảo Lam chắc chắn sẽ không tốt, khóe miệng thoáng nở một nụ cười đắc ý. Đứng lên trả lời câu hỏi bất quá chỉ trong vòng 10 phút, vậy mà khi ngồi xuống như phải ngồi lên thăm đình, Bảo Lam âm thầm lấy điện thoại ra định nhắn tin kể lể ầm ỨC cho Ân Tá, thì thấy trong điện thoại có một tin nhắn của anh từ 10 phút trước: “Anh ở dưới lâu chờ em”.

Anh tới rồi?

Cô vui thầm trong lòng, chút ầm ỨC vừa nãy tan nhanh như khói, cô mong ngóng từng giây, chờ tiếng chuông vang lên báo hết giờ.

Dưới lầu...

- Là anh ta? – Jason tới đón Đàm Hiếu Phong tan học, nhìn thấy Ân Tá đang chờ ai đó trong đại sảnh ở tầng 1. Vốn dĩ hai lần trước chào hỏi Ân Tá nhưng đều bị anh làm mặt lạnh, nhưng lại thấy Quý Văn rất nhiệt tình với Ân Tá, Jason thăm dò biết anh là người có tiếng, chỉ cần Ân Tá chịu giúp đỡ, công việc năm sau của anh ta sẽ không có gì phải lo lắng cả.

Anh ta bèn mặt dày tới nói chuyện.

- Anh Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi, thế giới này nhỏ thật.

- Ừm, nơi này lắm ruồi thật. – Ân Tá đang ngồi trên chiếc salon ở đại sảnh đọc tạp chí, thong thả nói. – Trên đầu anh cũng có một con. – Jason tưởng anh nói thật, ngẩng đầu lên nhìn nhưng không thấy bóng dáng của con ruồi nào, lúc này mới hiểu hàm ý câu nói của Ân Tá, bèn ngồi xuống đầu bên kia chiếc ghế, tiện tay cầm một tờ báo lên xem nhưng chẳng vào được chữ nào.

Gần tới giờ tan học, trong các phòng học đều không duy trì được sự yên tĩnh như lúc đầu, không ít người đã âm thầm cất sách vở. Chỉ chờ tiếng chuông vang lên, cả đám người sẽ đổ xô ra cửa, tiếng nói “tan học” của thầy giáo đã bị chìm lấp trong một biển tiếng ồn. Bảo Lam thu dọn sách vở, Đàm Hải Phong đi qua người cô, hỏi dò:

- Nghe nói cô có bạn trai mới rồi?

- Ừm.

- Nhanh tay thật đấy. – Đàm Hiếu Phong nháy mắt. – Không phải là cô tìm một người đàn ông để chọc giận Jason đấy chứ? – Bảo Lam khựng người lại, nhìn ánh mắt phòng bị của Đàm Hiếu Phong, bỗng dưng bật cười.

- Cô cười cái gì? – Đàm Hiếu Phong bối rối. – Vừa nhìn là biết ngay tôi nói đúng rồi. – Người từng cướp bạn trai của người khác luôn lo lắng rằng bạn trai của mình sẽ bị người khác cướp.

Hai người cùng đi xuống lầu.

Trong biển người đông đúc, Đàm Hiếu Phong chỉ liếc qua đã nhìn thấy một chàng trai, trong lòng thầm khen ngợi “đúng là... hoàn mỹ”, thân

hình cao lớn, đẹp trai không nói, chỉ nhìn quần áo và cách ăn mặc đã biết là một người sang trọng hiếm có.

Đàm Hiếu Phong đang định liếc mắt đưa tình thì thấy anh chàng đẹp trai quay người lại, đi về phía mình, trên khuôn mặt là một nụ cười ngọt ngào. Cô ta bỗng cảm thấy người này thật quen, không biết là đã gặp ở đâu. Đúng lúc đó, cô ta nghe thấy từ miệng chàng trai thốt lên cái tên mà cả đời này cô ta không muốn nghe nhất...

- Bảo Lam.

Lâm Ân Tá bước lên ôm Bảo Lam vào lòng. Đàm Hiếu Phong tức tới phát run, đây chẳng phải anh chàng nhà giàu định mua nhẫn cho An Bảo Lam ở Cartier sao? Nếu so với bạn trai mới của An Bảo Lam, Jason đúng chỉ là hàng second hand đã được gia công lại!

Trước mặt Ân Tá, Jason không dám chào hỏi Bảo Lam.

Đoán rằng họ đã lên xe, anh ta lập tức nhắn tin cho Bảo Lam: Bảo Lam, chúng ta quen nhau lâu như thế rồi, lần này em phải giúp anh, Lâm Ân Tá rất thân với đạo diễn Trương, chỉ cần anh ta mở miệng giới thiệu anh, công việc của anh năm sau sẽ không cần phải lo nữa.

Bảo Lam cau mày, nhìn Ân Tá bên cạnh đang lái xe, nhanh chóng nhắn lại: Anh ấy không quen ai là đạo diễn Trương cả, anh hiểu lầm rồi.

Chúng ta đã thân nhau như thế, Bảo Lam, em đừng giả vờ trước mặt anh, sau khi thành công anh sẽ đền ơn em. Nếu anh ta không quen với đạo diễn Trương thì sao em có được một cơ hội tốt như vậy?

Cũng đúng, trong bao nhiêu người, tại sao chỉ có mình cô tốt số như thế, Bảo Lam quay đầu nhìn Ân Tá:

- Anh quen đạo diễn Trương hả?

- Ừ. – Anh trả lời rất nhanh gọn. – Chính anh đã giới thiệu tác phẩm của em. – Ân Tá vô cùng thông minh, chỉ cần nghe giọng nói của cô đã biết cô đoán được phần nào.

Cô rất thất vọng, dựa lưng ra đằng sau.

- Thì ra là vậy. – Đôi mắt cô thoáng phủ một làn sương. – Thì ra em cũng phải đi cửa sau... Vốn tưởng rằng mình là nữ anh hùng đã chiến thắng cả thiên binh vạn mã, hóa ra chỉ là một tiểu nhân dựa vào quan hệ mới có được chiến thắng.

Xe tới gần quán ăn, Ân Tá dừng xe lại bên đường, bước

- Có muốn xuống xe không?

Bảo Lam do dự, lòng tự trọng của cô đã bị rách một lỗ nhỏ. Anh cúi người xuống, dịu dàng hôn lên trán cô:

- Nhóc con, bây giờ em có thể lựa chọn từ bỏ, chẳng có gì cả. Chỉ có điều, làm bạn trai của em, đương nhiên anh sẽ muốn dùng sức của mình để giúp em thực hiện ước mơ.

Thấy sắc mặt Bảo Lam thoáng dao động, anh nói tiếp:

- Đạo diễn Trương là một người rất có chính kiến, không ai có thể thay đổi được quyết định của ông ấy, anh đương nhiên cũng không.

- Thật hả?

- Đương nhiên rồi, rất nhiều người đều có cơ hội được ăn cơm với đạo diễn Trương, nhưng không phải ai cũng có cơ hội hợp tác cùng ông ấy... Bảo Lam, sau này phải xem em thế nào.

- Em sẽ cố gắng! – Cô xuống xe nhanh như bay rồi trịnh trọng đặt tay lên vai anh. – Anh hãy chờ đấy. Chắc chắn em sẽ giành lấy cơ hội này,

tuyệt đối không làm mất mặt đại thiếu gia Lâm đầu! – Cô gái có khuôn mặt lạnh lợ và nhiệt tình ôm hồ sơ và tác phẩm của mình đi thẳng vào quán ăn.

Nhìn theo bóng cô khuất dần sau cánh cửa nhà hàng, Ân Tá dựa lưng vào xe, mỉm cười an ủi, nụ cười của anh có cả bóng tối của màn đêm, như một viên ngọc đen đang tỏa ra ánh sáng. Anh thích cô như vậy, đôi khi thoáng xù lông lên, cười một lát, khóc một lát nhưng vẫn vô cùng nhiệt tình. Đó chính là người con gái mà anh yêu.

Vừa bước chân vào nhà hàng, Bảo Lam đã đưa mắt nhìn xung quanh để tìm đạo diễn. Không có. Một khuôn mặt nhìn nghiêng hơi quen thuộc cũng không có... Cô hồi hộp tìm một vị trí có thể nhìn ra cửa ra vào và ngồi xuống, trước đó không lâu, cô nhân viên lễ tân ở tòa nhà mà cô từng tới tìm gọi điện thoại tới, báo rằng chủ nhân của hòm thư số 167 mà cô cần tìm đang tới lấy thư, hỏi cô có muốn tới không.

Bảo Lam giơ tay lên nhìn đồng hồ, chết thật, không có thời gian. Cô khẩn cầu:

- Chị có thể giúp em xin số điện thoại của người đó được không ạ? Cứ nói em là An Bảo Lam, người mà ông ấy từng giúp đỡ, muốn gặp mặt để nói cảm ơn.

- Cô muốn tôi bị đuổi việc sao? Chỗ chúng tôi không thể tùy tiện xin số điện thoại của khách hàng. – Phía bên kia bực mình nói. – Này, ông ta lấy thư xong rồi, ra cửa rồi... Chắc là đi lấy xe! – Lời nói của cô nhân viên khiến Bảo Lam sốt ruột, cô nói lớn trong điện thoại:

- Alô, chị xin điện thoại giúp em đi! Trông ông ấy là người như thế nào?

- Không kịp rồi, ông ta ra ngoài rồi. – Cô nhân viên tỏ ra rất có hứng thú. – Trông rất có khí chất, chắc chắn không phải nhân vật bình thường, áo khoác ngoài màu đen, mặt nhìn nghiêng rất đẹp...

Bảo Lam dựa vào lời miêu tả của cô ta, tưởng tượng ra hình dáng của Uncle Rain, chắc là rất gầy, thân hình cao lớn, mặt chiếc áo khoác ngoài màu đen lạnh lùng... Đúng lúc đó có người vỗ lên vai cô, gọi:

- Cô An.

- Dạ vâng, tôi đang chờ người, phiền anh lấy cho tôi một ly nước cam!
– Cô không quay đầu lại, vội vàng nói. Người kia trù trù một lát rồi bỏ đi, một phút sau, một ly nước cam đặt xuống trước mặt Bảo Lam.

Cô cúp điện thoại rồi ngẩng đầu lên định nói “cảm ơn” thì thấy trước mắt mình là khuôn mặt “ông KFC” của đạo diễn Trương. Cô vội vã đứng lên xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi, đạo diễn Trương, khi này cháu cứ tưởng là nhân viên phục vụ.

Chủ nhà hàng đích thân mang tới một tấm bình phong, tạo cho họ một không gian riêng để tiện nói chuyện. Đạo diễn Trương mời Bảo Lam ngồi xuống, thoải mái xua tay:

- Không sao đâu, cháu là An Bảo Lam phải không? Vợ chưa cưới của Ân Tá hả?

Phụt – Ngụm nước cam vừa uống vào miệng bị phun đầy ra bàn, Bảo Lam ngượng ngùng vừa xin lỗi vừa giải thích:

- Xin lỗi, xin lỗi. Cháu... chỉ là bạn gái của Ân Tá, không phải vợ chưa cưới.

- Không sao, không sao. – “Ông KFC” cười vui vẻ. – Người nhà cả mà.

- Người nhà? – Bảo Lam càng ngạc nhiên hơn, chỉ thấy đạo diễn Trương lộ vẻ ngạc nhiên như thế “tới chuyện này mà cháu cũng không biết sao? – Tôi là cậu của Ân Tá, chúng ta là người một nhà mà.

- Cậu? – Chả trách.

Ngay cả đạo diễn nổi tiếng cũng là cậu anh ấy, liên tưởng tới việc ngay sau khi về nước anh đã mở công ty thiết kế, rồi nhà hàng sô cô la toàn là dành cho các khách thượng lưu... Gia tộc nhà Ân Tá quả là lớn mạnh.

Quả nhiên như Ân Tá đoán, người nhà là người nhà, công việc là công việc. Sau khi đọc kịch bản, đạo diễn Trương nhấp một ngụm cà phê rồi thông thả nói rằng “đọc tới trang 11 là không thể nào đọc tiếp được nữa” rồi bắt đầu đưa ra một loạt những lời đánh giá cho cuốn kịch bản của Bảo Lam. Cô như một quả bóng bi xì hơi lăn lóc trên bãi cát, hai giây sau đã buồn rầu khẩn cầu đạo diễn Trương:

- Đạo diễn, chú cho cháu ý kiến, lần sau cháu lại viết kịch bản khác cho chú đọc.

Cô từng khẳng định chắc chắn trước mặt Ân Tá, hướng hồ An Bảo Lam vốn không phải là một cô gái vì chút thất bại mà sẵn sàng bỏ cuộc. Đạo diễn Trương cười:

- Ai nói là phải viết lại? Đọc tới trang 11 không thể đọc tiếp được nữa thì bỏ qua, phần sau của câu chuyện rất thú vị.

Ồ, thì ra là thế, trái tim treo lơ lửng từ nãy tới giờ của cô cũng dần dần trở về đúng chỗ.

- Tôi có hai biên kịch, hôm nào sẽ giới thiệu cho cháu sau, cháu đi theo họ học hỏi thêm kinh nghiệm.

Cô vui mừng nói cảm ơn luôn miệng, đúng lúc đó có một cô gái trang điểm rất đậm đi qua tấm bình phong rồi vui vẻ bước vào:

- Ôi, chú Trương, sao chú không ngồi trong phòng nào lịch sự hơn – Nói xong bèn ngồi xuống tay vịn của ghế salon, quay người sang hỏi thăm đạo diễn Trương, vô cùng thân mật. Lễ nào đây là quy định ngầm trong giới làm phim sao? Từ giây đầu tiên khi cô gái đó bước vào, Bảo Lam đã cảm thấy mình ngồi sai vị trí. Cô gái đó sau khi chào hỏi đạo diễn Trương mới quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Bảo Lam.

Kim đồng hồ tích tắc nhích từng giây rồi tới lúc này bỗng như ngừng lại.

Hai người đã từng gặp nhau vài lần nhưng lúc này chỉ nhìn nhau bằng con mắt của hai người xa lạ. Đôi mắt sáng của Quý Văn đảo qua đảo lại, hàng lông mày nhăn lại rồi rãi giãn ra, đánh giá Bảo Lam một hồi rồi vui vẻ nói:

- Ôi, cô chính là An Bảo Lam viết kịch bản phải không? Hân hạnh quá, hân hạnh quá!

Mùi nước hoa trên người cô thật nồng, lối trang điểm đậm và tỉ mỉ khiến cô càng trở nên xinh đẹp. Bảo Lam không ngừng ru ngủ mình trong thâm tâm: “Chị ta không nhận ra mình, chị ta không nhận ra mình”, đồng thời nắm tay cô, vui vẻ nói:

- Chào chị.

Quý Văn hình như thực sự không nhận ra Bảo Lam, nắm chặt tay cô rồi nói:

- Chú Trương cho tôi xem kịch bản của cô, thực sự là rất hay, sau đó tôi còn khóc cơ đấy. – Vẻ đẹp trong ánh mắt Quý Văn không ai sánh bằng, giây phút đó, hình ảnh Quý Văn và nhân vật chính của tác phẩm hiện lên

trong mắt Bảo Lam, dần dần hòa trộn vào nhau và nhập thành một người. Quý Văn quả thực rất giống cô gái ở trong truyện, xinh đẹp, cao quý. Bảo Lam không thích cô gái này, nhưng lại không thể không thừa nhận sự thực trước mắt.

Nhờ sự xuất hiện của Quý Văn và những câu nói của cô khiến không khí “học sinh và thầy giáo” ban nãy trở nên sôi nổi hơn. Cô gọi hai người bạn tới, cùng đạo diễn Trương thảo luận về các vấn đề trong ngành điện ảnh, tất cả đều là từ trong nghề nên Bảo Lam không biết phải nói gì. Quý Văn luôn có cách để tạo ra tiếng cười cho mọi người, thấy Bảo Lam ngây ngô ngòì nghe, không hiểu gì bèn hỏi:

- Ô, sao cô không cười? À, đúng rồi, cô không phải người trong nghề chúng tôi.

Một câu “cô không phải người trong nghề chúng tôi” đã hoàn toàn “đá” Bảo Lam ra khỏi cuộc trò chuyện ngày hôm nay. Uống được nửa ly cà phê, cô mượn cơ đi vệ sinh để ra người hít thở chút không khí, đang đứng rửa tay trước gương thì Quý Văn đẩy cửa bước vào, đôi mắt sắc sảo khác hoàn toàn với đôi mắt của người vừa nãy.

Cô nhận ra Bảo Lam, nhận ra ngay từ phút đầu tiên. Bảo Lam kinh ngạc. Quý Văn đi tới trước gương, lấy ra hộp phấn để trang điểm lại, giọng nói như dùng một chìa thìa khuấy mạnh vào nồi cháo đặc.

- Đạo diễn Trương có nhắc với cô chuyện chọn ai làm nhân vật nữ chính không? – Quý Văn nói thẳng vào vấn đề. – Tôi đọc kịch bản rồi, nhân vật đó rất giống tôi. Bảo Lam, trước mặt đạo diễn Trương cô phải nhắc tới tôi đây, ông ấy rất coi trọng ý kiến của biên kịch.

- Chú ấy không nói là sẽ dùng kịch bản của tôi. – Cô nhìn vào mắt Quý Văn qua tấm gương, hai người thông qua tấm gương để nhìn nhau.

Bảo Lam thấy Quý Văn hơi hếch cằm lên, nhìn cô bằng ánh mắt của một người ở trên đang tỏ ra thương hại kẻ dưới, giọng nói the thé:

- Đừng có giả vờ, chỉ dựa vào mối quan hệ giữa cô với Ân Tá...

Quả nhiên, cô ta biết, cô ta biết hết. Bảo Lam nghe giọng nói như rít lên của cô ta vang lên từng câu từng chữ bên tai:

- ... Chính Ân Tá đã giới thiệu cô cho đạo diễn Trương, đừng tưởng là tôi không biết. Còn một bí mật nữa mà tôi cũng biết...

- Bí mật gì?

Cô ta cười:

- Đương nhiên là bí mật mà cô không muốn người khác biết nhất.

Bảo Lam thầm kinh ngạc: “Lẽ nào chị ta biết chuyện về phản ứng phụ của thuốc?”. Nhưng đáng tiêng là hai con mắt của Quý Văn quá sâu, ngoài nụ cười nham hiểm, cô không thể đoán ra bất cứ điều gì.

- Cô thử nghĩ lại xem. – Quý Văn bước ra khỏi cửa, câu nói “không có gì phải suy nghĩ” vang lên sau lưng, khiến cô ta khựng lại.

- Cái gì? – Quý Văn đứng lại, cô không ngờ Bảo Lam lại từ chối.

Quay người lại, thứ cô nhìn thấy chính là ánh mắt thản nhiên và kiên định của cô gái nhỏ.

- Tôi nói, không có gì phải suy nghĩ cả. – Ánh mắt trong sáng của cô nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản. – Nếu đạo diễn cảm thấy chị hợp thì chị cứ diễn, tôi chỉ là một biên kịch nhỏ, đâu có tư cách để nói chuyện.

- Cô... – Quý Văn hạ thấp giọng. – Cô không sợ tôi nói bí mật của cô ra hả?

- Tùy chị thôi. – Cô cần môi, quả nhiên là nắm bí mật của người khác trong tay, cứ cho là lần này chịu khuất phục và may mắn thoát được, nhưng lần sau khó tránh được lại bị uy hiếp. – Tôi có thể có bí mật gì? Quý Vãn, vốn dĩ chị rất hợp với nhân vật này, không cần phải sử dụng thủ đoạn để giành lấy nó. – Cô rửa tay xong rồi đi nhanh ra cửa.

Quý Vãn cảm thấy mình đã quá coi thường cô nhóc này, chính vào giây phút họ lướt qua vai nhau, cô ta nói nhẹ:

- An Ninh đúng là em trai của cô hả? Tại sao ngay cả nốt ruồi trên cổ hai người cũng mọc cùng một vị trí như nhau?

Bảo Lam như chết trân tại chỗ. Thấy sắc mặt cô thay đổi, Quý Vãn càng đặc ý, mở túi ra lấy một điếu thuốc ra hút.

- Ồ, xem ra suy đoán của Jason không sai mà.

Trong phòng vệ sinh không có người nào khác, Bảo Lam hạ giọng hỏi:

- Chị còn biết cái gì nữa? – Cô bắt đầu căng thẳng. Nếu Quý Vãn tiết lộ cho người khác biết cô còn một thân phận khác nữa thì chắc chắn sẽ gây nhiều phiền phức cho cô và Liệt Nùng, thậm chí cô còn có thể bị đem đi làm đối tượng để thí nghiệm khoa học.

Thí nghiệm sống, giải phẫu phân tích, những cụm từ này xuất hiện nhanh chóng trong đầu Bảo Lam khiến cô không rét mà run.

- Tóm lại, nếu cô không giúp tôi giành được vai nữ chính, tôi biết bao nhiêu thì sẽ nói cho Ân Tá bấy nhiêu. – Quý Vãn đã nắm được điểm yếu của cô.

Lần này cô ta muốn cướp lại cả người yêu của cô.

- Nói với Ân Tá? – Bảo Lam vốn tưởng rằng cô ta sẽ tiết lộ tin tức cho các tờ báo hoặc là cơ quan điều trị quốc gia, cô ta nói với Ân Tá làm gì?

- Đương nhiên là phải nói với Ân Tá rồi. Thăng nhóc An Ninh đó không phải là em trai của cô! Jason với cô yêu nhau bao nhiêu năm, đâu có gặp đứa em trai nào của cô. – Cô ta phải ra một ngụm khói. – Cứ cho là em trai cũng không thể có nốt ruồi ở cùng một vị trí như nhau được.

Bảo Lam không lên tiếng.

Quý Văn bắt đầu suy đoán:

- Chắc chắn An Ninh là người tình nhỏ của cô, hai người cùng đi xăm ở cùng một vị trí, trông giống như một nốt ruồi nhỏ. Lúc trước thấy mối quan hệ giữa cậu ta với Ân Tá thật tốt, suýt nữa tôi còn tưởng hai người họ là một đôi, đúng là hoang đường! – Cô ta nhớ ra cảnh tượng trên đường hôm Giáng sinh, chết tiệt, rõ ràng Ân Tá đã có An Bảo Lam là bạn gái, vậy mà còn hợp tác với An Ninh để lừa cô và Jason.

- Xăm mình? – Bảo Lam mở lớn mắt.

- Ha ha, mặc dù các người cố ý che giấu thân phận là người tình của nhau, nhưng không thể nào thoát được đôi mắt của tôi và Jason đâu. Cô chờ đó đi, chờ tôi tới trước mặt Ân Tá lật tẩy hai người! – Quý Văn ném điều thuốc hút dở vào thùng rác, đang định đi ra thì Bảo Lam giữ cô ta lại:

- Chị tin lời Jason sao? An Ninh là em trai tôi, Ân Tá biết hết mọi chuyện, chị cứ tới “tổ giác” đi.

Nói xong, Bảo Lam như giải quyết được một gánh nặng lớn.

Vừa nãy còn tưởng rằng Quý Văn và Jason đoán được bí mật thân phận cô, bây giờ xem ra họ đã đánh giá quá cao trí tuệ của mình.

- Cô! – Quý Văn giận tới phát run, đang định mở miệng ra chửi thì một bà béo bước vào rửa tay, lúc đi ngang qua cô ta, bà béo dừng lại, nhìn chăm chăm vào mặt cô.

- Này, bà nhìn cái gì? – Quý Văn hỏi.

- Cô là Quý Văn? Là đại minh tinh? – Bà béo thận trọng hỏi.

- Đúng thế. – Chắc là muốn xin chữ ký đây mà. Quý Văn đang chuẩn bị đeo lên đôi kính râm đã trở thành biểu tượng của cô thì bà béo đó đã nhấc chiếc túi trong tay lên rồi đánh túi bụi vào mặt cô.

- Con đi! Mà chính là con đi họ Quý đó hả? – Bà béo đó rất khỏe, lúc đầu Quý Văn còn đỡ được mấy cái đánh, nhưng chỉ một lúc sau đã chịu thua, bị đánh cho đầu tóc rối bời, rũ rượi.

Cô che kín mặt.

- Bà là ai thế? Bảo vệ! Bảo vệ!

- Còn gọi hả? Mà còn dám gọi hả? – Bà béo lao lên giật dây chuyền và khuyên tai của cô ném mạnh xuống đất. – Những cái này đều là chồng tao tặng mà phải không? Lão già đó, dám lén tao đi ngả ngớn với con ngói sao mới nổi này! Hôm nay tao nhất định phải... – Bà ta đang định lao vào đánh Quý Văn một trận nữa thì Bảo Lam lao lên giữ chặt tay bà ta.

- Dừng tay!

- Cô là ai? – Bà béo liếc nhìn cô, Quý Văn vội vàng trốn vào sau lưng Bảo Lam. Bảo Lam hít một hơi thật sâu, cố nói bằng giọng lạnh lùng:

- Tôi là bạn cô ấy, bà mà còn ra tay nữa tôi sẽ báo cảnh sát đấy.

- Đừng báo cảnh sát... – Quý Văn sau lưng nói nhỏ nhắc nhở cô.

- Được thôi! Mà báo cảnh sát chứ gì? Cứ báo đi! – Bà béo thấy Quý Văn không dám báo cảnh sát bèn đắc ý nói. – Nếu báo cảnh sát thì phóng viên cũng sẽ biết, lúc đấy chỉ có con đĩ này là thấy nhục thôi. Ha ha ha!

Bảo Lam ấn ba số 110, mỉm cười với bà béo vẫn đang đắc ý:

- Đúng thế, khi chuyện này bị lộ ra ngoài, danh tiếng của Quý Văn bị hủy hoại, thể diện của chồng bà cũng mất hết. Tới lúc đó ông ấy về nhà, chắc chắn sẽ cãi nhau với bà một trận, vợ chồng cãi nhau nhiều thì ảnh hưởng tới tình cảm, nếu mà có ly hôn thì ông chồng mà bà khổ công đào tạo giờ tặng không cho người phụ nữ khác...

- Mà! Đừng có nói linh tinh. – Bà béo thu dọn túi xách, chỉnh lại quần áo rồi bước ra ngoài. Bà ta vừa đi, Bảo Lam và Quý Văn đều thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào tường nghỉ ngơi.

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Bảo Lam chưa bao giờ gặp người đàn bà nào đánh đá và ghê gớm như thế, mấy câu nói đuối khéo học được trên tivi không ngờ lúc này lại có chỗ dùng.

Quý Văn cầm hộp phấn lên định trang điểm lại, ai ngờ hộp phấn vừa bị rơi xuống đất, vỡ nát ra.

- Con mẹ nó! – Cô ta chửi thề một câu rồi âm ức bật khóc nức nở.

Bảo Lam đưa hộp phấn của mình cho cô ta.

- ... Cảm ơn. – Cô ta không dám nhìn vào mắt Bảo Lam. – Chuyện này đừng nói với đạo diễn Trương, được không?

- Đương nhiên là không rồi. – Bảo Lam dìu Quý Văn lên, giúp cô lau sạch mascara dính trên má. Quý Văn trang điểm lại, chải lại tóc, lại xinh

đẹp rạng ngời.

- Đi chưa? Đạo diễn chắc sốt ruột lắm rồi. – Bảo Lam nhìn đồng hồ.

- Này, chờ đã.

Quý Văn gọi Bảo Lam lại.

- Cô thật là đáng ghét. – Quý Văn xúc động nói. – Cô thật là người đáng ghét, sao lại đối xử với tôi tốt như thế... – Cô ta cúi thấp đầu đi lại gần Bảo Lam. Hai người về bàn của đạo diễn Trương, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bãi dừng xe không người giống như một bãi đất thí nghiệm tương lai của người máy trong các bộ phim giả tưởng. Ân Tá đang gục đầu trên vô lăng ngủ bỗng tỉnh dậy bởi tiếng điện thoại gấp gáp, anh mở đôi mắt nặng nề ra, nghe điện thoại.

- A lô?

- Lâm Ân Tá, tôi là bác sĩ điều trị chính của anh, bác sĩ Ngải. Mấy hôm trước anh tới đây thực hiện kiểm tra lần hai, đã có kết quả rồi... – Giọng nói của vị bác sĩ này nghe rất thận trọng, trái tim Ân Tá nặng nề hơn:

- Kết quả thế nào?

- Ừm... – Bác sĩ hơi do dự. – Nói thật, anh Lâm, không lạc quan lắm. Xin anh tới chỗ tôi ngay bây giờ, tôi muốn giải thích cụ thể cho anh về kết quả kiểm tra, chúng ta phải thảo luận với nhau về bước điều trị tiếp theo, không mất nhiều thời gian đâu.

- Bây giờ ư?

- Đúng thế, tới ngay bây giờ, tới sớm một tiếng thì nắm được thêm một tiếng cơ hội điều trị. – Bệnh nặng đang ở ngay trước mắt, bác sĩ luôn cố gắng làm giảm tâm trạng căng thẳng của bệnh nhân, lần này anh sốt ruột như vậy, xem ra kết quả kiểm tra rất không lạc quan.

Ân Tá nhìn đồng hồ đeo tay, đoán rằng chắc việc của Bảo Lam chưa thể xong nhanh như thế được, bèn vui vẻ đồng ý sẽ lập tức tới lấy kết quả. Ai ngờ vừa mới khởi động xe thì Bảo Lam gọi điện thoại tới hỏi “Anh đang ở đâu đó, em nói chuyện xong với đạo diễn Trương rồi”, nghe giọng nói ngọt ngào như một đứa trẻ của cô trong điện thoại, trái tim Ân Tá lập tức mềm ra, bèn xếp việc kết quả kiểm tra sức khỏe có liên quan tới tính mạng của mình xuống thứ hai, bảo cô chờ anh ở cửa, anh sẽ lập tức tới đón cô.

Anh gọi điện nói với bác sĩ là ngày mai anh mới tới lấy kết quả, bác sĩ nghe thấy vậy sốt ruột nói:

- Anh Lâm, bệnh tình của anh phát triển nhanh lắm, điều trị sớm một tiếng thì sẽ có thêm cơ hội, tốt nhất là anh...

- Dạ vâng, tôi biết rồi. – Ân Tá xin lỗi. – Nhưng bây giờ tôi có chuyện quan trọng hơn, ngày mai chắc chắn tôi sẽ tới.

Bác sĩ thở dài:

- Vậy được rồi, gần đây anh có bị nôn ra máu nữa không?

- Không có, chỉ có một lần thời gian trước thôi.

- Ừm, vậy còn tốt. – Bác sĩ yên tâm hơn một chút. – Nếu bị nôn ra máu lần nữa thì phải lập tức tới kiểm tra. – Anh nghĩ một lát rồi hỏi thêm. – Mạo muội hỏi thêm một câu, anh Lâm, có chuyện gì quan trọng hơn cả tính mạng của anh sao?

- ... Có. – Chữ này thoát ra khỏi miệng gần như lập tức. Anh lại hình dung ra khuôn mặt nhỏ bé, xinh xắn của Bảo Lam. Chỉ cần là những việc liên quan tới cô thì mọi việc đều quan trọng hơn tính mạng anh. Dập điện thoại rồi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, từng cơn gió mát mẻ chui vào trong xe, dịu dàng xoa lên hai gò má nóng bừng của anh, vô cùng dễ chịu.

Anh nhìn thấy Bảo Lam đang đứng bên đường chờ anh.

Khắp con đường người đi qua đi lại tấp nập, nhưng anh lập tức nhìn thấy cô. Khuôn mặt tất cả mọi người đều mờ mờ ảo ảo, duy chỉ có cô là điểm sáng duy nhất, như một bó đuốc nồng ấm, đốt cháy trái tim khô cứng của anh.

Ngài Liệt Nùng vừa đặt điện thoại xuống, lập tức lật hồ sơ bệnh án đặt trên bàn làm việc ra xem. Rõ ràng là liên quan tới tính mạng, vậy mà Lâm Ân Tá vẫn không quan tâm. Đối với Lâm Ân Tá mà nói, việc gì còn quan trọng hơn cả tính mạng mình? Anh không hiểu. Nhưng đối với Liệt Nùng mà nói, việc quan trọng nhất chính là An Bảo Lam.

Một túi hạt dẻ nóng khiến đôi tay ấm áp hẳn lên. Bảo Lam không biết anh dừng xe ở đâu bèn ngoác quanh tìm kiếm, cho tới khi chiếc xe màu xám của Ân Tá xuất hiện trong mắt cô. Nụ cười của hai kẻ yêu nhau không hẹn mà cùng nở. Vội vã nhảy lên xe, Bảo Lam nhét túi hạt dẻ vào lòng Ân Tá:

- Em mua lúc chờ anh, thơm lắm.

- Em thích ăn cái này hả? – Ân Tá cười.

- Đương nhiên rồi! – Bảo Lam lấy ra một hạt dẻ rất to, cẩn thận tách vỏ, lấy nhân trong đó ra rồi đưa cho anh. – Anh ăn thử xem.

Một mùi hương ấm áp và thơm ngon xộc vào mũi anh, đánh thức vị giác của anh. Cắn một miếng, vị bùi bùi khiến người ta cảm thấy thật hạnh phúc. Anh đang định nói là ngon thì bỗng một dòng khí nóng từ dạ dày trào

lên tới cổ họng! Ân Tá vội vàng quay lưng lại, giữ chặt miệng, cuối cùng cũng dồn được dòng máu xuống.

Trong miệng anh toàn là vị tanh nồng đáng sợ của máu, vừa nén được một lần, lần sau lại trào lên mạnh mẽ hơn, tích thành từng cục máu trong miệng anh.

- Anh làm sao thế? – Bảo Lam vỗ vỗ lên vai anh. – Hạt dẻ đó bị hỏng hả.

Chỉ thấy sắc mặt Ân Tá tái nhợt, tay vẫn bịt chặt miệng, một tay tìm túi khăn giấy trong xe, quay người sang nhổ vào tờ giấy, cho tới khi gân xanh trên trán đã nổi đầy rồi mới dừng lại, ngay sau đó anh nhét tờ giấy vào trong túi.

- Ân Tá... anh không khỏe hả? Sao em nghĩ thấy có mùi máu? – Cô chưa bao giờ thấy sắc mặt của anh lại nhợt nhạt như vậy, giống như một tờ giấy trắng bị gió thổi rách. Bỗng dưng Bảo Lam cảm thấy có một nỗi sợ hãi dâng lên, như một bóng ma núp trong lòng, chờ có cơ hội là ra tay. Một hồi lâu sau, Ân Tá vẫn không trả lời, bàn tay anh lạnh buốt, những hạt mồ hôi túa ra đầm đìa trên trán. Những chiếc xe đằng sau bấm còi tin tin giục họ đi mau, Ân Tá nói nhỏ với Bảo Lam:

- Đâu có mùi máu? Ngốc quá, anh không sao, không sao. – Anh khởi động xe rồi lái đi.

Đi được không lâu thì nhìn thấy một đoàn xe đón dâu đi ngược lại, tất cả các xe trên đường đều tránh ra. Mười mấy chiếc xe đám cưới đi qua, để lại mùi hương hoa hoảng thoang thoảng khắp con đường, Bảo Lam ngồi sát ra cửa sổ, nhìn theo lẩm bẫm:

-... Họ hạnh phúc thật, Ân Tá, chúng ta cũng sẽ cưới nhau phải không?

Lại một dòng máu nóng từ dạ dày trào lên, chiếc khăn giấy trong tay anh ướt đẫm máu tanh, một tay giữ chặt vô lăng, không lên tiếng, một bên kính gần đó có mấy giọt máu nhỏ dính lên. Mắt nhìn đoàn xe cưới đã đi qua, Bảo Lam không để ý tới Ân Tá bên cạnh, vẫn dán mắt nhìn vào cửa sổ, ánh mắt mơ màng. Ân Tá nhìn cô từ sau lưng, ánh mắt sâu thẳm. Anh đưa tay lên định vuốt tóc cô, những ngón tay còn cách mái đầu cô khoảng 1cm bèn dừng lại. Có người gần ngay trước mắt mà dường như xa xôi vạn dặm, anh cũng muốn dành cho cô một lời hứa, nhưng...

Nhưng, chỉ sợ không chờ được tới ngày đó.

Anh làm như không nghe thấy câu hỏi của Bảo Lam, lái xe vào một con phố đông đúc, tấp nập, nhưng Bảo Lam vẫn rất chú ý tới việc này, chỉ vì thể diện của con gái nên không nhắc lại, nhưng trong lòng vẫn bị ám ảnh. Khi thực sự thích một người, khó tránh sẽ nghĩ tới việc ở lâu dài cùng nhau. Lẽ nào anh không định ở bên cô mãi mãi sao?

Bảo Lam thoáng cau mày.

Chiếc xe của họ đi lướt qua xe của Quý Văn. Quý Văn lập tức nhận ra xe của Ân Tá, nhìn kỹ lại, thấy người ngồi cạnh anh là Bảo Lam, tất cả đều không có gì lạ. Cô nheo nheo mắt, một làn sương mỏng lại xuất hiện trong ánh mắt cô.

- Không trả lời hả?

- Ừ, chắc là anh ấy có nghe thấy, xe đâu có lớn. – Bảo Lam và Ngải Linh Linh đi dạo phố xong bèn vào một cửa hàng KFC gần trường nghỉ ngơi, Bảo Lam cầm cốc Coca trong tay, khuôn mặt không vui.

Từ lần trước hẹn hò với Ân Tá xong, suốt ba ngày nay tâm trạng cô thấp thỏm không yên, cứ đoán xem sự do dự của anh lúc đó có nghĩa là gì. Linh Linh lần này không mắng cô là vô dụng, ngược lại cũng buồn bã chống cằm thờ dài.

- Đừng nói tới cậu nữa, tớ cũng đang buồn đây. Bạn trai tớ tốt nghiệp rồi, sắp tới Bắc Kinh làm việc. – Linh Linh xoa xoa má. – Chắc tớ cũng phải đi theo...

- Hà? – Bảo Lam bỏ cốc Coca xuống, nắm chặt tay bạn. – Cậu đừng có đi! Cậu đi rồi thì tớ làm thế nào?

- Làm thế nào? Mang mà phơi khô! – Ánh mắt của Linh Linh mỉm cười. – Cậu không yếu đuối như cậu tưởng đâu, Bảo Lam, nhớ khi đó Jason bỏ rơi cậu, cậu khóc lóc, đau lòng, tuyệt vọng, vậy mà cuối cùng vẫn qua đây thôi. Tất cả lại còn tốt hơn trước.

Hai cô gái nắm chặt tay nhau, dường như lại trở về hồi học cấp ba cùng nhau tan học, đứng ở sân bóng rổ nhìn bọn con trai chơi bóng rổ rồi lưu luyến chia tay nhau trước cổng trường. Bảo Lam chợt phát hiện ra mọi thứ đã không thể quay về, người bạn thân thiết nhất của mình giờ cũng phải đuổi theo hạnh phúc, trong nhất thời tâm trạng vô cùng phức tạp, vừa vui thay cho bạn, lại vừa không muốn bạn bỏ mình đi.

- Chàng trai đó như thế nào? – Bảo Lam chưa bao giờ gặp bạn trai của Ngải Linh Linh. Linh Linh xem giờ trong màn hình điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ. – Chắc là sắp tới rồi, anh ấy nói sẽ tới đón tớ.

- Đúng là ngọt ngào thật, nhóc con, khó khăn lắm mới hẹn cậu đi chơi, hóa ra chỉ cho tớ có hai tiếng đồng hồ. – Bảo Lam giả vờ giận dỗi. Một lúc sau, bạn trai của Ngải Linh Linh tới, Bảo Lam thầm kinh ngạc, đúng là một người hoàn hảo, nói năng nho nhã, lịch sử, dáng người cũng cao lớn, sáng sủa, thảo nào mà chinh phục được cô nàng Ngải Linh Linh vốn kiêu ngạo.

- Em chính là Bảo Lam mà Linh Linh thường nhắc tới hả. – Chàng trai tự giới thiệu. – Anh là Từ Thông, rất hân hạnh được gặp em.

- Lại còn hân hạnh nữa? Anh nói chuyện trang trọng quá đi. – Linh Linh nũng nịu nói chen vào, ôm chặt cánh tay anh, hai người đấu khẩu với

nhau vài câu, đúng là một đôi hạnh phúc. Bảo Lam hút Coca trong cốc, không nói chen được vào câu nào.

Bỗng dưng cô cảm thấy thật cô đơn. Thì ra con người luôn luôn cần có một nửa bên cạnh, người bạn thân thiết nhất cũng đã tìm được một nửa của mình, từ đó mọi nhịp tim, mọi hô hấp của Linh Linh đều xoay quanh người chồng tương lai này, đâu còn chỗ để dành cho cô? Đang suy nghĩ thì trong họng Bảo Lam bỗng có một cảm giác gâ gây khó chịu, cô cúi đầu muốn nôn nhưng chỉ ho khan vài tiếng, không nôn ra được.

- Sao thế Bảo Lam? – Linh Linh thấy cô có vẻ nôn khan, bỗng đứng lên tiếng. – Không phải là cậu có rồi chứ?

- Cậu có thì có? Linh tinh. – Bảo Lam lườm cô. Bạn trai vừa tới, trái tim Linh Linh đã không thể yên ổn được, Bảo Lam đành “tha” cho họ đi hẹn hò với nhau, còn mình thì cầm cốc Coca đi về phòng.

Mới đi được mấy bước, một cảm giác khó chịu lại dâng lên. “Không phải là cậu có rồi chứ?”. Câu nói đùa của Linh Linh nhanh như chớp lướt qua đầu Bảo Lam.

Chẳng nhẽ là có thật?

- Không, không như thế... Bảo Lam nghĩ kỹ lại. Lẽ ra mồng 10 phải bị nhưng tới hôm nay vẫn chưa thấy gì... Nỗi lo lắng dâng lên trong lòng cô. Hiệu thuốc cạnh cổng trường chắc là có bán que thử thai, nhưng bao nhiêu người quen, Bảo Lam không dám đi, bèn bắt xe buýt đi qua mấy con phố, tìm tới một hiệu thuốc nằm ở góc khá khuất rồi cố vút bỏ sĩ diện, vào tiệm mua que thử thai.

Về tới phòng, không có ai trong phòng, Bảo Lam lén vào phòng vệ sinh để thử thai, đang lúc lo lắng chờ đợi kết quả thì tiếng gõ cửa dồn dập khiến cô toát mồ hôi lạnh. Chết rồi, chắc chắn là bạn cùng phòng đã về tới.

- Đây rồi, đây rồi. – Cô vội vàng cất que thử thai đi rồi chạy ra mở cửa. Điều kỳ lạ là bên ngoài không có ai, lẽ nào vừa nãy là ma?

Cảm giác lạnh lẽo vang lên. Cô chạy ra ngoài nhìn, hành lang vắng tanh, không có lấy nửa bóng người.

Có thể là mình nghe nhầm.

Bảo Lam tự an ủi bản thân. Đúng vào lúc cô vừa quay vào phòng thì ánh mắt cô bị trói lại bởi bức ảnh dán trên cánh cửa.

Ảnh khóa thân, lại là những bức ảnh khóa thân đáng ghê tởm.

Những bức ảnh như những cánh tay vô hình bám đầy trên cửa, trong những bức ảnh là khuôn mặt mê man của cô. Thân hình vô tội trong bóng đêm hiện lên như một bông hoa trắng muốt, nhắc nhở cô hai chữ “nhục nhã” viết như thế nào.

Bảo Lam điên cuồng xé rách các bức ảnh.

Những bức ảnh được dán dày đặc trên cửa, phải có tới hai, ba chục bức! Vừa xé xong thì cửa phòng đối diện mở ra, Đàm Hiếu Phong và bạn cùng phòng cô ta ôm sách vở bước ra. Vừa thấy dáng vẻ thất thần của Bảo Lam, Đàm Hiếu Phong chọc tức:

- Ô, sao mà mặt trắng thế kia? Cô đang định diễn Bạch Nương Tử hay Bạch Cốt Tinh vậy? Làm việc gì đáng xấu hổ hả?

Bảo Lam không thèm quan tâm tới bọn họ, đóng sầm cửa lại. Đàm Hiếu Phong thấy vậy chép miệng:

- Để tôi xem cô còn kiêu ngạo được bao lâu! – Nói rồi lắc mông bước đi.

Cũng may, que thử thai không có hai vạch đỏ như người ta vẫn nói, Bảo Lam chưa có thai. Cô thần thờ đứng trong phòng vệ sinh suốt 15 phút, cho tới khi ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa của người bạn cùng phòng, cô mới giật mình bẻ gãy que thử thai, dùng giấy vệ sinh gói cẩn thận rồi nhét vào thùng rác.

- Bảo Lam, sao sắc mặt cậu xấu vậy. – Người bạn vừa học xong tiết tự chọn, thấy Bảo Lam như một bóng ma bước ra từ nhà vệ sinh, giật nảy mình. Bảo Lam như không nghe thấy tiếng gọi của bạn, nắm chặt những mảnh vụn của bức ảnh khóa thân trong tay.

Làm thế nào đây?

Làm thế nào? Thì ra không phải cứ “ngoan ngoãn” là có thể quên đi được chuyện này.

Cái người bí mật đứng đằng sau đó chắc chắn sẽ không tha cho cô. Nhưng rốt cuộc người này là ai? Tại sao lại xuất hiện như một bóng ma thế? Cô không thể nào hiểu được.

Anh yêu, em có việc gấp muốn bàn với anh! Tối nay gặp ở chỗ cũ nhé. (Bảo Lam). Ân Tá đọc tin nhắn trong điện thoại, nhanh chóng nhắn lại một chữ OK rồi đặt điện thoại lên bàn. Người ngồi bên kia bàn là mẹ của Bảo Lam. Mười phút trước, thư ký báo với anh có một phụ nữ tên là Âu Dương Tú tới tìm anh, bảo là có chuyện quan trọng cần nói.

Nhìn thấy Âu Dương Tú là Ân Tá thấy trong lòng nặng trĩu, nhưng vẻ mặt lập tức tỏ ra cung kính, lễ phép chào bà rồi mời bà ngồi xuống chiếc salon đối diện.

- Mang cho tôi một ly cà phê. – Anh dặn thư ký.

- Không cần đâu, cậu Lâm. – Thấy bà Âu Dương Tú nhìn sang cô thư ký bên cạnh, Ân Tá vội vàng bảo cô ra ngoài rồi cẩn thận đóng cửa lại,

phòng làm việc chỉ còn lại hai người. Chiếc đồng hồ trên tường thong thả gõ từng nhịp. Ân Tá đang chờ bà mở miệng, nhưng bà vẫn còn chần chừ chưa biết nói gì khiến thời gian trong phòng dường như ngưng đọng.

Một hồi lâu sau, Âu Dương Tú mới thở dài:

- Cậu Lâm, cậu với Bảo Lam không hợp nhau, hay là chia tay đi.

Trái tim anh nặng trĩu, hai chữ “chia tay” khiến nó đau nhói lên từng cơn. Anh cố gắng hạ thấp giọng:

- Tại sao? Bác gái, cháu nói rồi, tai nạn năm đó đã qua đi...

- Một nửa là vì tai nạn đó, một nửa là vì... – Bà Âu Dương Tú cắn môi, bà già rồi, thực sự đã già rồi, cho dù chăm sóc cẩn thận thế nào đi nữa thì bà cũng không che được những sợi tóc ngày càng bạc đi. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ân Tá, bà dường như nhìn thấy hình dáng một người khác khi còn trẻ, người đó và bà có tình cảm biết bao nhiêu năm, chính vì tình cảm năm ngoài khuôn phép đạo đức đó mà bà mất chồng, mất một gia đình hoàn chỉnh.

Đúng là thật khó để cất lời, nếu không phải tới mức vạn bất đắc dĩ, bà thực sự không muốn năm lần bảy lượt cúi đầu trước hậu bối như Lâm Ân Tá, hưởng hồ... Chính anh đã đâm chết chồng bà, bà phải hận anh, phải hận anh mới đúng!

Nhưng Âu Dương Tú không thể nào hận anh, bởi vì sự việc xảy ra ngày hôm đó có một nửa trách nhiệm thuộc về bà. Lúc này, nhìn ánh mắt phức tạp của Ân Tá, bà thực sự muốn bỏ đi, nhưng nghĩ tới hạnh phúc tương lai của con gái, Âu Dương Tú lại hạ quyết tâm, đứng lên rồi cúi lưng trước mặt Ân Tá.

- Tôi xin cậu, xin cậu hãy tha cho Bảo Lam.

Bình thường hậu bối mà thấy tiền bối hành lễ như thế này chắc chắn sẽ vội vàng đứng lên và nói “Bác làm gì vậy?”, sau đó mời tiền bối ngồi về chỗ của mình. Nhưng Ân Tá không làm như vậy.

Anh vẫn ngồi yên trên ghế, giây phút đó, trong mắt anh thoáng qua một sự ngạc nhiên tột độ, nhưng ánh mắt đó chỉ kéo dài một giây rồi lập tức chìm lấp trong đáy mắt sâu thẳm.

Âu Dương Tú thấy Ân Tá không tỏ thái độ gì, càng sốt ruột hơn.

- Ân Tá... – Bà gọi thân mật hơn. – Năm xưa là tôi không đúng, không nên ở cùng với bố cậu. Haiz... Đây đúng là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi, chúng tôi người lớn đều phạm tội, làm liên lụy tới trẻ con các cậu. Bảo Lam vào cấp ba đã mất bố, những đứa trẻ khác nghỉ hè đều được ở nhà ngủ nướng, nó sáng ốm đã tới siêu thị làm thuê để kiếm thêm chút tiền...

- Tại sao cô ấy lại phải đi làm thuê? – Ân Tá hỏi. – Lễ nào bố cháu không cho bác tiền sao? Theo như cháu được biết thì bố cháu rất rộng tay với những người đàn bà bên ngoài.

Anh không nhắm mắt lại nhưng trước mắt đã hiện lên hình ảnh mẹ hàng đêm ngồi lau nước mắt trong căn phòng khách rộng lớn. Khi đó anh ở Mỹ về nhà nghỉ hè, ngày nào cũng đi chơi với bạn tới gần sáng mới về. Hôm đó, khi anh về nhà mẹ vẫn chưa ngủ, một mình ngồi trong phòng khách thần thờ. Sự trở về đột ngột của anh khiến mẹ không kịp trở tay, bà không thể tránh được, bộc lộ hết nỗi đau khổ và yếu đuối của mình ra trước mặt con trai.

- Mẹ, mẹ không vui hả? – Anh lại gần rồi ôm vai mẹ như hồi còn nhỏ, hai mẹ con bao nhiêu năm nay không có nhiều cơ hội để gần gũi nhau.

- Không có gì. – Rõ ràng trong mắt mẹ vẫn còn mấy giọt nước mắt lau chưa khô, sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Anh hiểu chắc chắn là vì tối nay bố

anh không về nhà. Thấy mâm cơm vẫn còn đậy lồng bàn, cơm trong bát mẹ đã nguội từ lâu, anh đau lòng hỏi:

- Mẹ, bố không về nhà thì mẹ ăn trước đi, ngủ trước đi.

- Không sao, mẹ đang giảm cân mà.

- Giảm cân? Mẹ mà cũng phải giảm cân?

- Đương nhiên là phải giảm rồi, sau khi sinh con và A Triệt, bố con lúc nào cũng bảo là mẹ béo, không lâu sau thì có người khác... – Người mẹ vốn dĩ lạc quan giờ trong ánh mắt lộ vẻ đau khổ tột cùng. – Thôi bỏ đi... Con xem mẹ, sao lại nhắc tới chuyện không vui này chứ?- Bà đứng lên vào phòng trải chăn giúp Ân Tá. Nhìn cái lưng ngày càng còng theo thời gian của mẹ, Ân Tá đứng bất động, rất lâu, rất lâu. Một ngọn lửa hận dâng lên đốt cháy lồng ngực anh, càng lúc càng lớn, đến nỗi hai ngày sau khi anh đi trên đường tình cờ gặp chiếc xe của nhà Bảo Lam, không thể khống chế được mình, cố tình vượt qua, muốn nhìn xem người đàn bà phá hoại hạnh phúc của gia đình anh như thế nào.

Chính vì sự hận thù trong giây phút đó, đã gây nên cả một bi kịch.

- Tôi không lấy tiền của ông ấy, chưa bao giờ lấy cả. – Bà Âu Dương Tú khẳng định chắc chắn. – Lúc đầu khi tới với bố cậu, tôi chỉ đơn thuần là thích thôi chứ không bán thiu như nhiều người vẫn nghĩ. Ân Tá, tôi biết cậu rất hận tôi, nhưng xin cậu đừng báo thù lên con gái tôi!

- Sao bác biết là cháu tới với Bảo Lam vì muốn báo thù? – Ân Tá hỏi ngược lại.

- Trên đời này có bao nhiêu con gái, điều kiện của cậu lại tốt, tại sao cậu lại cứ tìm con gái tôi? Sai lầm năm xưa của tôi làm liên lụy tới nó, cậu Lâm, cậu đừng... – Âu Dương Tú khẩn cầu. – Nếu cậu muốn báo thù thì cứ tìm tôi, chỉ cần con gái tôi bình an, hạnh phúc là được...

- Đúng. – Ân Tá nói chắc như đinh đóng cột. – Cháu cũng hy vọng cô ấy bình an, hạnh phúc, cháu cũng hy vọng mình chưa bao giờ gặp cô ấy.

- Cậu? – Bà Âu Dương Tú nhìn anh nghi ngờ. Sự phẫn nộ và thù địch trong mắt anh dần dần biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng vô bờ. Cuối cùng Ân Tá đứng lên, dìu bà ngồi xuống.

- Bác gái... – Anh nói. – Xin bác hãy tin cháu, tâm trạng của cháu cũng giống như bác, cháu cũng hy vọng mình chưa bao giờ gặp cô ấy. So với bác... cháu còn yêu thương Bảo Lam hơn...

Bà kinh ngạc nhìn chàng trai khó hiểu trước mặt, khi bước chân vào cửa công ty thiết kế này với tâm trạng tội lỗi và nhục nhã, bà không ngờ rằng mình có thể nhìn thấy tình yêu trong mắt anh.

Đó là tình yêu và sự thương xót thực sự dành cho Bảo Lam, không hề thua một người làm mẹ như bà.

- Cậu yêu nó thì có tác dụng gì? Nếu hai người là anh em thì sao? – Âu Dương Tú nói với giọng vừa căng thẳng, vừa xấu hổ. – Tôi với bố cậu tới với nhau từ trước khi Bảo Lam ra đời. Ân Tá, hai người có thể là anh em của nhau!

- Cái gì? Anh em? – Ân Tá không dám tin vào tai mình. Lúc này điện thoại của anh vang lên.

Là Bảo Lam gọi tới.

Âu Dương Tú nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của Ân Tá cũng có thể thầm đoán được người gọi tới là ai. Ân Tá nhìn khuôn mặt căng thẳng của bà, bình tĩnh nhắc điện thoại.

- Alô? Chuyện gì thế?

- Anh yêu, sao giờ anh mới nghe điện thoại? – Bảo Lam ở trong phòng mà cứ như nằm trên thảm đĩnh nên đã ra ngoài đường đi dạo. – Bao giờ anh tan ca?

- Bây giờ anh đang có chuyện gấp, Bảo Lam. – Ân Tá nhìn khuôn mặt căng thẳng của Âu Dương Tú, nói nhỏ vào điện thoại. – Ngoan, anh tan ca sẽ gọi điện cho em được không?

- Ồ... – Bảo Lam có vẻ thất vọng. – Vậy được rồi.

Xe buýt dừng lại bên đường, ánh mặt trời chiếu qua các kẽ lá để lại trên đường mấy đốm sáng đang nhảy múa. Cô tắt điện thoại, phát hiện ra mình đang đi trên con đường tới trước tòa nhà mà lần trước cô từng tới để tìm Uncle Rain.

Cô dừng trước cửa tòa nhà thần thờ một lúc, người tốt bụng giúp cô bao nhiêu năm nay ruốt cuộc là ai nhỉ, trông như thế nào? Nghe miêu tả của cô nhân viên lễ tân tòa nhà này lần trước thì ông khoảng hơn 40 tuổi, mặc chiếc áo khoác màu đen, nho nhã, lịch sự. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Bảo Lam hy vọng có ngày nào đó được gặp ân nhân. Giây phút nhắc chân lên, cô bỗng nhiên nhìn thấy một người xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Là ông ấy?

Bạn trai của mẹ?

Bảo Lam day day hai mắt, đúng là ông ấy. Lần trước về nhà tình cờ gặp người đàn ông trung niên đó, mắt sáng, lông mày lười kiếm, thần thái cử chỉ đều rất lịch sự. Ông vừa bước xuống khỏi một chiếc xe màu đen, đi vào trong tòa nhà. Mẹ mình ở cùng với ông mà không có danh phận gì, chắc chắn không phải việc gì hay ho nên Bảo Lam không muốn có thêm người “họ hàng” này, chỉ sợ ông sẽ nhận ra mình, đang định nhắc chân bỏ đi thì... bỗng dừng, đôi chân cô dính chặt trên đường.

Không thể đi được nữa.

Từng thứ lọt vào mắt cô đều rất rõ ràng, người đàn ông đó đi thẳng tới chỗ để các hòm thư. Ông đứng trước mặt một dãy hòm thư cá nhân, lấy ra một chiếc chìa khóa từ cái cặp mang theo rồi tra vào ổ khóa ở hòm thư số 167. Ánh mắt của cô từ giây phút đó dán chặt vào chiếc chìa khóa hòm thư, rồi từ từ chuyển lên khuôn mặt ông.

Là ông ấy? Sao có thể là ông ấy?

Bảo Lam không kìm chế được, nhích dần lên từng bước chân, đứng sát vào cửa sổ quan sát khuôn mặt ân nhân mà mình ngày đêm mong muốn được gặp mặt: Ít nhất cũng khoảng 45 tuổi, khuôn mặt vẫn vô cùng anh tuấn, mấy sợi tóc bạc báo hiệu rằng tuổi tác đã ảnh hưởng tới ông. Một người đàn ông phong độ ngời ngời, chẳng trách mẹ lại yêu ông như vậy. Giấu giếm thân phận tài trợ cho cô đi học, chắc chắn là vì ông muốn bồi thường cho mẹ cô bằng hình thức khác. Nghĩ tới đây, một cảm giác như bị sỉ nhục dâng lên trong lòng, Bảo Lam nghiến răng quay người đi nhưng đã bị ông nhìn thấy. Ông cau mày, số thư trong tay rơi lả tả xuống đất.

- Bảo Lam? – Ông thấy cô định đi bèn gọi lớn, đuổi theo ra ngoài. Bảo Lam rảo nhanh bước chân sang bên kia đường rồi vẫy một chiếc taxi, chỉ còn một bước nữa là vào tới trong xe thì bị ông kéo lại.

- Bảo Lam, Bảo Lam, cháu nghe bác giải thích. – Ông nói thấp giọng.
– Cháu nhất định phải nghe bác giải thích.

- Thưa cô, rốt cuộc cô có đi hay không? – Tài xế taxi bực mình giục, anh chỉ có thể dừng lại trên đoạn đường này 5 phút. Người đàn ông giữ chặt cánh tay Bảo Lam bèn thò tay vào túi lấy ra hai tờ 100 tệ rồi nhét vào tay người lái xe, nói:

- Không cần nữa, cảm ơn. – Người lái xe lập tức im lặng, vui vẻ lái xe đi.

Bên đường chỉ còn lại ông và Bảo Lam. Bảo Lam nhìn thấy cảnh tượng ông ném tiền cho người lái xe, nhất thời nhớ tới mẹ mình – Khi ông tới với mẹ cô, có phải ông cũng ném tiền cho mẹ như một người ở trên bố thí cho kẻ dưới hay không?

Khi ông đi nộp học phí cho cô, khi ông mở những bức thư mà cô gửi tới, khi ông thấy cô thân mật gọi ông là Uncle Rain... Có phải trong lòng ông thầm cười cô là một con ngốc, có phải ông cảm thấy coi thường cô phải không?

Đúng vậy.

Chắc chắn là như thế. Đã chịu ơn người khác thì không có tư cách tỏ ra lạnh lùng với người ta, nhưng giây phút này, cô dường như đã nhận ra ân huệ mà cô vốn tưởng rằng là “lòng tốt” đó là do mẹ cô dùng xác thịt để đổi lấy, bởi vậy cô nở một “nụ cười” rất lễ phép nhưng cũng rất xa cách, đẩy tay ông ra.

- ... Bác Thần? Bác có chuyện gì muốn nói?

- Trong lòng cháu biết rõ. – Ông thả lòng bàn tay đang nắm tay Bảo Lam ra, nhún vai. – Xin lỗi, vừa nãy bác sợ cháu hiểu lầm, bởi vậy mới... – Bảo Lam lùi về sau hai bước, ngắt lời ông:

- Sao lại hiểu lầm được? Cảm ơn bác luôn giúp đỡ cháu, cháu sẽ tiết kiệm tiền và trả cho bác. – Cô chần chừ một lát rồi vẫn cúi lưng trước người “ân nhân” trước mặt. – Cảm ơn chú...

- Chờ chút đã! Bảo Lam! – Thấy Bảo Lam lại định đi, ông vội giữ cô lại, bỗng dừng điện thoại của ông vang lên, ông vội vàng nhắc lên. – Alô? Ân Tá?

Bảo Lam kiên quyết đòi bỏ đi, nhưng vừa nghe thấy hai tiếng “Ân Tá” lập tức khựng lại.

- ... Con nghe ai nói vậy? Đừng có tin mấy tin đồn vớ vẩn. – Khuôn mặt ông Thần tỏ ra căng thẳng. Khi nghe nói Âu Dương Tú chính miệng nói với Ân Tá sự thực, khóe miệng ông Thần thoáng nét lo âu mà người khác khó nhận ra được, ánh mắt ông dường như trở nên sâu hơn.

- Ừm, vậy được rồi, lát gặp lại. – Ông gật đầu rồi tắt điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt nghi ngờ của Bảo Lam, cô không nhận được, cất tiếng hỏi:

- Sao bác lại quen Ân Tá?

Người đàn ông xoa tay:

- Xin lỗi, bác chưa giới thiệu với cháu, bác tên là Lâm Minh Thần, là bố của Lâm Ân Tá.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mưa Rào

Kim đồng hồ lại nhích thêm một chút, không khí trong phòng làm việc vô cùng căng thẳng, Ân Tá khó nhọc ngồi trên salon, dường như phải dùng toàn bộ sức lực của mình mới có thể tin được sự thực mà Âu Dương Tú vừa nói ra. - Ý của bác là... Bảo Lam có thể là con của bác và bố cháu? – Anh cố gắng kìm nén sự phẫn nộ trong phòng lòng. – Bảo Lam và chồng bác có biết không?

- Không, không, họ đều không biết. – Âu Dương Tú tự biết mình có lỗi với người nhà, nhất là với Bảo Lam. – Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, nếu xét ngày tháng thì khả năng rất cao. Nếu Bảo Lam thực sự là em gái của cậu, Ân Tá...

- Bác đừng nói nữa! – Ân Tá chỉ cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung. Anh tới bên cửa sổ, mở rèm ra, cảnh biển rộng lớn bên ngoài ủa vào mắt anh. Anh đứng ở đó rất lâu, không nói lời nào. Âu Dương Tú căng thẳng nhìn lưng anh, chỉ sợ ngay cả hơi thở của bà cũng làm phiền tới anh.

Một lúc lâu sau, Ân Tá gọi điện thoại cho bố, hẹn ông chiều cùng đi uống trà, bàn về biện pháp giải quyết. Ân Tá lúc đó không biết là bố mình sẽ đưa Bảo Lam tới, Bảo Lam cũng không biết Ân Tá sẽ đưa mẹ mình tới. Mẹ và con gái, bố và con trai, một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm, một cặp tình nhân đã lén lút qua lại nhiều năm, người gây ra tai nạn xe hơi và gia đình người bị hại, người làm từ thiện và người nhận giúp đỡ... Mỗi quan hệ phức tạp trùm lên bốn người, khiến họ đều cảm thấy khó xử.

Nếu biết rằng đi uống trà với ông Lâm Thần không những gặp Ân Tá mà còn gặp mẹ mình, chắc hẳn Bảo Lam đã không đi. Trong quán trà yên tĩnh, ngồi chưa được bao lâu thì cảm giác khó chịu trong cổ họng lại dâng lên. Cô chạy vội vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, mãi mới trở về chỗ ngồi, lúc đó thấy Ân Tá đã tới.

Điều đáng sợ hơn là, sau lưng anh là mẹ cô.

Mẹ tới đây làm gì?

Cùng người tình cũ gặp mặt con cái hai bên sao? Hay là họ sắp kết hôn với nhau, muốn được con cái đồng ý? Hay là Ân Tá phát hiện ra tư tình giữa bố anh và mẹ cô nên ép họ phải chia tay nhau?

Giây phút đó, hàng ngàn ý nghĩ, hàng ngàn giả thuyết lướt qua đầu Bảo Lam, cô muốn tránh xa khỏi cảnh tượng ngượng ngập này nhưng ánh mắt tìm kiếm của Ân Tá lại dừng lại trên người cô.

Không thể trốn được nữa.

Cô tuyệt vọng nhắm chặt mắt.

- Các vị muốn dùng trà gì? Tiền chỗ ngồi 8 tệ một người, chỗ chúng tôi có trà hoa cúc, trà Thiết Quan Âm, trà Long Tỉnh... – Cô nhân viên giới thiệu.

- Uống Thiết Quan Âm đi, được không? – Ân Tá hỏi mọi người, bên cạnh anh là người bố Lâm Thần, ngồi đối diện là Bảo Lam, bên phải cô là mẹ của Bảo Lam, Âu Dương Tú. Từ lúc ngồi xuống chỗ này, Bảo Lam luôn giữ một khuôn mặt không biểu cảm và thái độ lạnh lùng, vừa nãy nghe mẹ giải thích, cô đã hiểu rằng mẹ “tình cờ” gặp Ân Tá, sau đó cùng tới quán trà. Cô tin vào lời giải thích của mẹ mình, cũng không biết nên đối diện với tình cảnh khó xử này như thế nào. Nhân viên phục vụ mang ấm tách lên,

rót trà đầy các chén, Bảo Lam trong lòng rối bời, không để ý gì vội vàng nâng chén trà lên miệng.

- Cần thận nóng! – Ân Tá và mẹ cô đồng thời hét lên, nhưng tiếc là đã muộn.

Cô không biết rằng nước trà lại nóng như thế, thế là bị bỏng, không biết phải làm thế nào. Bà Âu Dương Tú vội vàng lấy giấy ăn trong túi, đang định đưa cho con gái thì phát hiện ra mình đã muộn một bước. Ân Tá đang lau mấy giọt nước dính trên tay Bảo Lam.

- Đau không? – Anh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt tràn đầy sự yêu thương.

Bảo Lam thoáng cau mày rồi yếu ớt gật đầu. Ánh mắt đó khiến Âu Dương Tú như quay trở lại mười mấy năm trước, khi con gái còn nhỏ, bị bạn bè ở lớp bắt nạt, về tới nhà hai đầy gối đầy máu, bà dùng bông thấm cồn khử trùng cho con gái, khi đó ánh mắt của con gái cũng tràn đầy sự ỷ lại. Khi đó Bảo Lam là một đứa trẻ đáng thương, trong mắt cô bé, mẹ chính là bến bờ để cô nương tựa, nhưng hôm nay, người mà Bảo Lam ỷ lại chính là Lâm Ân Tá, rõ ràng giữa bà và con gái đã có một bức tường vô hình mà bà không biết phải vượt qua như thế nào.

Thôi bỏ đi, con gái lớn rồi không cần mẹ nữa. Âu Dương Tú dường như nghĩ thông tất cả, nâng chén trà của mình lên. Bà ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt ấm áp của ông Lâm Thần ở đối diện. Âu Dương Tú khi còn trẻ rất xinh đẹp, những người theo đuổi bà có thể xếp hàng dài từ cổng trường tới cổng nhà, nhưng trong mắt bà chỉ có anh chàng Lâm Thần học trên khóa mà thôi, hai người yêu nhau từ khi học lớp 10 cho tới khi tốt nghiệp đại học, sau khi tốt nghiệp, Lâm Thần được phân công tới một doanh nghiệp nhà nước ở phương Bắc làm việc, hai người yêu nhau phải chia tay nhau trong túi hờn, mãi tới mấy năm sau, khi cả hai đã lập gia đình, họ lại gặp nhau trong thành phố này.

Những đứa con còn trẻ luôn cho rằng bố mẹ quá thực dụng và độc ác, nhưng chúng không biết rằng sở dĩ họ trở thành những người cả ngày chỉ biết quan tâm tới việc ăn, việc mặc là vì trong nhà họ trên có bố mẹ già, dưới có các con nhỏ. Để có đủ tiền lo lắng cho con cái, từ khi con ra đời họ đã phải tìm đủ mọi công việc để kiếm sống, ngày trước đã học piano tới cấp 10, nhưng Âu Dương Tú không bao giờ còn động tới cây đàn nữa, bà sống không phải vì mình, bà chỉ như một con quay quên mất bản thân, quay cuồng giữa dòng đời trôi nổi.

Con gái cuối cùng cũng lớn, cô bé nhỏ cả ngày chỉ biết quấn lấy mẹ ngày xưa giờ đã trở thành bạn gái của người khác. Tới lúc đã có thể nghỉ ngơi thì Âu Dương Tú hoảng hốt nhận ra mình đã già, mái tóc đã ngả màu, đứa trẻ mà bà tình cờ gặp dưới nhà đã gọi bà là “bà”.

Cô nữ sinh nhỏ bé được mọi người chiều chuộng ngày xưa giờ đã thành bà. Bà thờ dài, số phận thật tàn nhẫn và vô thường. Tàn nhẫn hơn là, chớp mắt 20 năm đã qua đi, ánh mắt của Lâm Thần sao vẫn nồng nàn như thế? Đường như 20 năm chỉ là một con số không có thực, chỉ cần một cơn gió thổi qua là đã tan ra như một đám mây, không để lại bất cứ dấu vết gì trong trái tim ông.

Lâm Thần là một người đàn ông chung tình hiếm có, cũng là một người đàn ông tàn nhẫn hiếm có. Từ khi học cấp ba, ông có thể chỉ yêu một người, mười mấy năm sau vẫn như thế; nhưng ông có thể vì làm vừa lòng người khác, tùy tiện lấy một người phụ nữ khác để sinh ra ba anh em Ân Tá, làm người nối dõi tông đường.

Tình yêu và gia đình, ông phân biệt rất rạch ròi.

Đoạn mở đầu kinh điển trong tác phẩm “Người tình” của Duras được coi là miêu tả lại tình yêu giữa Duras và người yêu của bà là Andrew. Andrew nói với Duras khi đó đã già:

- Khi em còn trẻ, mọi người đều khen em đẹp, bây giờ anh tới đây để nói với em, so sánh với sắc đẹp của em khi đó, anh yêu dung nhan tuổi già của em lúc này hơn.

Tình yêu sâu sắc mà ông dành cho bà đọng lại chỉ trong một câu nói ngắn ngủi. Cho dù là khi hồng nhan hay lúc đầu đã bạc, trong lòng Lâm Thần, Âu Dương Tú vẫn là người phụ nữ đẹp nhất. Ngày trước Ân Tá, A Triệt và Bích Kỳ vẫn còn nhỏ, ông không muốn ba đứa con của mình không có cha, nay con cái đều đã trưởng thành, Lâm Thần quyết định phải sống vì mình một lần, ly hôn với người vợ hiện tại và kết hôn với Âu Dương Tú, người tình mà mình thương yêu bấy lâu nay.

- Bởi vậy, Ân Tá, Bảo Lam, chỉ cần hai con gật đầu, bố mẹ sẽ kết hôn.
- Lâm Thần nói, nhìn vào ánh mắt trong sáng của Bảo Lam. Bảo Lam tránh ánh mắt ông, chỉ cảm thấy thật buồn cười.

Kết hôn? Vậy còn người vợ hiện tại của ông thì sao? Ông coi bà chỉ như một vị khách ở trọ, lúc thích thì mời tới, không thích thì đuổi đi sao? Bảo Lam lạnh lùng nhìn người đàn ông luôn miệng nói là sẽ lấy mẹ mình, chỉ cảm thấy đằng sau cái mặt nạ si tình của ông là một sự bạc bẽo đến lạnh lùng. Có lẽ Ân Tá cũng không vui trước ý định này của bố mình, khi nghe tới câu “Chỉ cần hai con gật đầu, bố mẹ sẽ kết hôn”, anh nhếch mép cười, có điều vì là con nên anh không tiện phản đối ra mặt, chỉ thấp giọng hỏi lại:

- Nếu con không đồng ý thì sao? Chẳng phải hai người vẫn lén lút qua lại với nhau 20 năm nay đó sao? Bây giờ mới nói những chuyện này, có phải là giả dối quá không?

- Giả dối? – Lâm Thần sa sầm nét mặt. – Con nói bố giả dối? Ân Tá, ít nhất bố cũng là bố của con! Con... – Ông đập tay xuống bàn.

- Được rồi, được rồi. – Âu Dương Tú vội vàng ngăn ông lại. – A Thần, đừng có nổi giận, gan của anh không tốt. Ân Tá này. Bố cậu hơi nóng tính,

việc này chúng tôi cũng không vội, cứ từ từ bàn bạc.

- Còn từ từ bàn bạc? – Lâm Thần trừng mắt, đánh mất hết vẻ nho nhã lịch sự của mình. – Còn phải chờ bao lâu? 20 năm trước chúng ta đã phải ở bên nhau rồi mới đúng, khi đó nếu không phải chúng ta đều đã kết hôn rồi... Haizz, thực ra khi chồng em chết, chúng ta đã có thể ở với nhau, Tú, em đừng có do dự nữa, không thành được việc gì đâu.

Khi ông nói câu cuối cùng, rõ ràng ý nói rằng bố Bảo Lam là một viên đá ngáng đường trong chuyện tình yêu của họ. Bảo Lam nghi ngờ, nếu năm đó tai nạn không xảy ra, nói không chừng Lâm Thần cũng sẽ nghĩ cách để loại bỏ bố cô. Liệu mấy năm trước khi xảy ra tai nạn, ông có đang âm thầm lên kế hoạch mưu sát bố cô không?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Bảo Lam khiến sống lưng cô ớn lạnh.

Nếu đó là mưu sát thì chẳng phải người chấp hành chính là Ân Tá, người mà cô yêu nhất sao? Không, không, không! Không phải đâu! Bảo Lam lắc đầu, ra sức phủ nhận suy đoán này. Không đâu! Ở cùng nhau lâu như vậy rồi, nhân phẩm của Ân Tá tuyệt đối đáng tin tưởng. Thấy sắc mặt Bảo Lam tái xanh, Âu Dương Tú biết chắc chắn con gái mình lại đang nhớ tới vụ tai nạn khiến cô phải mất bố, càng thêm đau lòng, thế là bà nói với Lâm Thần:

- A Thần, chuyện của chúng ta tạm thời không nhắc tới. Anh nói với bọn trẻ chuyện đó trước đi.

Nói xong, bà nhìn Bảo Lam, muốn nắm tay con gái, nhưng lại không dám. Vẫn có những lời bà không thể nói ra khỏi miệng.

- Ừm, cũng được. – Lâm Thần gật đầu, uống một ngụm trà, lấy giọng rồi cất tiếng. – Ân Tá, Bảo Lam, bây giờ hai con đang yêu nhau phải không?

- Đúng. – Ân Tá nắm tay Bảo Lam, hai người nắm chặt tay nhau, chứng tỏ lòng quyết tâm của họ. Lâm Thần gật đầu, hiểu tâm lý của con trai. Thích con người ta là việc tốt, ông chưa bao giờ thấy con trai đưa người con gái nào về nhà ăn cơm, lại nghe Bích Kỳ nói anh trai mình mắc bệnh đồng tính, ông rất hoảng sợ. Ân Tá yêu Bảo Lam, vốn dĩ ông cũng yên tâm trong lòng, nhưng... nhưng họ rất có thể là anh em của nhau!

Lâm Thần thở dài, đúng là oan nghiệt do ông tạo ra mà.

- Các con mau chóng đi làm xét nghiệm ADN để xác minh huyết thống, nếu không phải anh em, bố không phản đối hai con yêu nhau. – Ông tỏ thái độ. Bảo Lam như vừa từ trên trời rơi xuống, một lúc quay nhìn Lâm Thần, một lúc lại quay nhìn Ân Tá:

- Ân Tá, tại sao lại phải xét nghiệm ADN? – Chuyện mẹ cô có tư tình với bố của Ân Tá, rồi ông lại giục hai người đi xét nghiệm... Những chuyện này liên hệ lại khiến cô cũng âm thầm đoán được cái gì đó, nhưng cô vẫn cố nín giữ tia hy vọng cuối cùng, muốn nghe đáp án từ chính miệng Ân Tá.

Nhưng thật tàn nhẫn, Ân Tá lại gật đầu:

- ... Bảo Lam, chúng ta... chúng ta có thể là anh em.

Đúng là một bộ phim rẻ tiền...

Đây rõ ràng là một bộ phim rẻ tiền!

Bảo Lam thần thờ như hóa đá, khuôn mặt càng trở nên nhợt nhạt như một tờ giấy, một hồi lâu sau, cô mới run rẩy nhắc lại:

- Anh, anh nói cái gì?

Cho dù không hẳn tâm nhưng trong lòng Ân Tá biết rõ sớm muộn cũng sẽ tới lúc này, bởi vậy anh cần rằng nói thêm lần nữa. Lần này cô nghe rất rõ, từng câu từng chữ. Thời gian quay ngược lại, giây phút đó cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh trong tiệm tạp hóa, một ngày mùa xuân lạnh lẽo và xấu trời. Từ sau buổi chiều gặp anh, cô mất đi người yêu đầu tiên. Sự xuất hiện của anh luôn kéo theo nhiều cái mất của cô.

Hồi lâu sau, cô nghe thấy mình gọi khẽ:

- Anh? – Giọng nói của cô nghe như một hạt cát đang cố ngoi lên khỏi đồng cát lớn, khàn khàn, thô ráp và đau đớn.

Cô không cam tâm, đúng, cô không cam tâm.

Sao anh có thể là anh trai của cô được? Sao anh có thể là anh trai của cô được? Những tình tiết của một bộ phim rẻ tiền sao lại có thể xảy ra đối với cô? Cô đang định nói với Ân Tá về những bức ảnh khóa thân, ai ngờ một đòn đau đớn hơn lại giáng xuống. Bảo Lam thấy ngực mình đau xé, dường như những dòng thuốc độc đang chảy vào trong tim, thấm vào từng thớ thịt rồi lan ra khắp cơ thể. Cô quay đầu lại nhìn mẹ, sắc mặt mẹ cũng tái nhợt, hơi thở gấp gáp, định mở miệng nói gì đó rồi lại không nói.

Âu Dương Tú muốn khuyên con gái không cần quá lo lắng, “anh em ruột” chỉ là suy đoán của bà và Lâm Thần, nhiều năm trước họ đã muốn đưa Bảo Lam đi xét nghiệm, nhưng nghĩ lại, trái tim của trẻ con vô cùng yếu ớt và nhạy cảm, việc gì cần phải làm rõ việc này, bởi việc này có thể tạo thành một ám ảnh lớn trong cuộc đời con.

Thế là chuyện này đành phải gác lại, cho tới ngày hôm nay thì không thể né tránh được nữa. Âu Dương Tú và Lâm Thần hiểu rõ tỷ lệ Ân Tá và Bảo Lam là anh em cùng cha khác mẹ lên tới trên 80%, bà không thể để con gái mình đi vào con đường không có đường lùi, bởi vậy bà mới muỗm mặt tới gặp Ân Tá, hy vọng anh chịu rời xa Bảo Lam.

Ánh mắt của ba người đều đổ dồn lên Bảo Lam.

- Con...

Lòng cô rối như tơ vò, chỉ nói vội một câu “xin lỗi” rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh rửa mặt. Thần thờ đi ra ngoài, cô bước hụt chân rồi ngã xuống khỏi cầu thang, một cô gái đang đi gần đó vội vàng đỡ cô, luôn miệng nói:

- Cẩn thận, cẩn thận!

- Cảm ơn.

Bảo Lam xoa tay rồi lại chạy vào nhà vệ sinh, đi được hai bước, bỗng nhớ ra cái gì đó, quay lại nhìn cô gái vừa mới đỡ mình. Bích Kỳ? Sao cô ấy lại ở đây?

Bích Kỳ cũng đang cảm thấy cô gái này thật quen mắt.

Cô gái trước mặt có đôi mắt long lanh ướt, làn da trắng trẻo và mịn màng như quả vải đã được bóc vỏ, lông mày và sắc mặt cũng có vẻ gì đó vô cùng quen thuộc, nhưng lại như chưa từng gặp mặt. Bích Kỳ vừa nhìn thấy Bảo Lam đã vô cùng thích thú.

- Chị là... An Bảo Lam?

- Em từng nhìn thấy ảnh chị trong phòng anh trai! – Bích Kỳ vui vẻ nói. – Chẳng mấy khi đi uống trà mà gặp chị, trùng hợp quá. Anh em đâu, anh ấy cũng ở đây hả?

Thấy cô nhìn ra xung quanh, trong lòng Bảo Lam kêu khổ một tiếng “chết rồi”, không thể để Bích Kỳ phát hiện ra chuyện xấu mà người lớn đã làm được. Bảo Lam giữ cô lại, kéo cô vào khu có từng phòng riêng:

- Bên này, Bích Kỳ, đã có duyên như vậy thì hôm nay chị phải mời em uống trà.

- Hi, không cần chị mời, chắc chắn là anh trai em cũng ở đây phải không? – Bích kỳ nghịch ngợm nháy mắt. – Hãy xem em tìm anh ấy tới đây.

- Không có ở đây đâu, thực sự là không có. Chị mời em uống trà.

- Anh ấy không ở đây hả? Lẽ nào chị tới đây uống trà một mình sao? – Cô không tin, nhìn đồng hồ trong điện thoại, vẫn còn sớm, người bạn mà cô hẹn vẫn chưa tới. Bích Kỳ kéo Bảo Lam vào ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

- Tới chỗ đó, em thích bàn cạnh cửa sổ... – Lời nói còn chưa dứt, Bích Kỳ đã nhìn thấy Ân Tá ngồi ở chiếc bàn gần đó, vui vẻ gọi. – Hi, anh Ân Tá!

Cùng lúc Ân Tá quay đầu lại, Lâm Thần và Âu Dương Tú cũng nhìn theo.

Ba người nhất tề quay lại, chỉ thấy Bích Kỳ đi thật nhanh, Bảo Lam buồn bã theo sau. Sắc mặt Ân Tá thoáng chốc chuyển sang màu đen. Bích Kỳ chạy tới bên bàn, lúc này mới phát hiện người ngồi sau tấm bình phong còn có bố mình và Âu Dương Tú.

- Bố...

Sự nghịch ngợm trên khuôn mặt Bích Kỳ lập tức tan biến, cả người cứng lại, đứng đờ như khúc gỗ, ánh mắt cô chuyển từ Ân Tá sang bố mình, rồi cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Âu Dương Tú.

Cô biết người đàn bà xấu xa này.

Từ nhỏ bố mẹ đã cãi nhau chỉ vì người đàn bà này, bố đi cả đêm không về cũng là vì bà ta. Bích Kỳ vừa nhìn thấy bà, đã cảm thấy ghê tởm như vừa phải nuốt một con ruồi, lửa giận bốc lên, cô chỉ mặt Âu Dương Tú, hỏi:

- Sao bà lại ở đây?

Âu Dương Tú ngượng ngùng nói:

- Cũng xong rồi, tôi về trước đây.

- Bà đừng có đi! – Bích Kỳ muốn giữ bà lại, nhưng Bảo Lam lại chạy lên bảo vệ bà.

- Làm cái gì hả? – Bích Kỳ thấy Bảo Lam ngăn mình, càng nổi giận hơn. – Bảo Lam, chị đừng làm lỡ việc của em! Tránh ra, tránh ra! – Cô định gạt Bảo Lam ra. – Này! An Bảo Lam! Rốt cuộc chị đứng về bên nào! Đây là người đàn bà mà cả nhà em căm hận nhất!

- Đó là mẹ chị!

- Cái gì? Chị nói cái gì?

- Đó là mẹ chị!

Lúc này, một nhân viên quét dọn đang vùi đầu vào lau nhà không cẩn thận đụng vào lưng của Bảo Lam. Bảo Lam mất trọng tâm, còn chưa kịp bám vào cái gì đã ngã thẳng về phía sau.

Cảnh tượng cuối cùng mà cô ý thức được chính là ánh mắt căm ghét của Bích Kỳ.

Khi tỉnh lại, trời đã gần sáng, cô thấy mình đang nằm trong phòng.

Bảo Lam mệt mỏi mở mắt, vừa định ngồi dậy thì một cảm giác mệt mỏi từ trong xương cốt dâng lên, tay cô mềm nhũn, lại nặng nề nằm xuống.

Cửa phòng bị ai đó đẩy ra, Âu Dương Tú bê một chậu nước rửa mặt còn nóng đặt ở chiếc tủ đầu giường cô, vắt nhẹ một chiếc khăn rồi rửa mặt cho cô con gái đang ốm. Bảo Lam muốn an ủi bà vài câu nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Những người lạ mặt tình cờ gặp nhau rất dễ thân mật với nhau một cách giả tạo, nhưng những người thân thiết nhất trong gia đình đôi khi lại không thể nói những lời quan tâm nhau một cách thoải mái.

Cô sững sờ phát hiện ra trên má mẹ mình có dấu của năm ngón tay đỏ hồng.

- Anh đánh mẹ vậy?

- Không, không có ai. – Mẹ cô vội vàng quay mặt đi.

Bảo Lam ngồi dậy, đặt tay lên vai mẹ:

- Rốt cuộc là ai đánh mẹ vậy? Lâm Thần?

- Sao chú ấy lại? – Âu Dương Tú ngồi thẳng người lên. – Chú ấy đối với mẹ rất tốt... là con gái của chú ấy, con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.

- Bích Kỳ? – Bảo Lam phẫn nộ gạt chăn xuống giường. – Dựa vào cái gì mà cô ta dám làm vậy?

- Đây, Bảo Lam, con làm gì vậy?

Bảo Lam vừa mặc quần áo vừa nói:

- Đi hỏi Lâm Bích Kỳ, cô ta có tư cách gì mà đánh mẹ của con? – Âu Dương Tú lo lắng, vội vàng giữ cô lại, bảo là không cần:

- Thôi bỏ đi, là nhà mình nợ nhà người ta.

- Nhưng... – Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

- Bác gái, bác mở cửa đi, là cháu. – Ân Tá nhẹ nhàng nói. Bà Âu Dương Tú vừa nghe thấy giọng anh, vội vàng bảo Bảo Lam ngồi xuống, giữ chặt vai cô.

- Chuyện của mẹ con không cần phải lo, chỉ cần con tìm được một nơi chốn tốt, cái gì mẹ cũng chịu. – Bà dặn cô. – Đừng nổi giận với Ân Tá, cậu ấy thực sự đối với con rất tốt.

- Bác gái? Bác có nhà không? – Ân Tá đi đi lại lại trên hành lang, thấy cửa nhà mở ra, mắt sáng lên. Bà Âu Dương Tú cười ngượng ngập:

- Ồ, Ân Tá à. – Bà quay đầu lại chớp mắt với cô con gái còn đang chu miệng giận dỗi. – Bảo Lam, con nói chuyện với Ân Tá nhé, mẹ phải ra ngoài có chút việc.

Ân Tá lễ phép nhường đường cho bà:

- Bác đi cẩn thận nhé!

- Ừ, ừ. – Lúc đi qua anh, bà dặn dò. – Con bé đang nổi giận, cháu chịu khó nịnh nó một chút. – Giọng nói của bà như đang gửi gắm cô con gái yêu quý cho anh.

Chờ Âu Dương Tú đi đã xa, Ân Tá quay vào rồi chốt cửa lại, đi tới bên giường Bảo Lam, quỳ xuống, định nắm tay cô, nhưng lại bị cô rút ra.

- Giận anh hả?

Thấy Bảo Lam quay đầu đi không muốn trả lời, Ân Tá kéo tay cô lại, lần này không cho cô rụt tay về nữa, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình.

- Này! Anh làm đau em! – Cô hờn dỗi quay đầu lại nhìn anh. Ân Tá vốn luôn thương yêu cô lúc này lại không thềm quan tâm tới sự “giận dữ” của cô, cho tay phải vào túi áo khoác, lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn màu xanh lam rất tinh xảo.

Anh trang trọng đặt chiếc hộp lên giường.

- Mở ra đi, xem có thích không? – Anh nhìn cô, trong ánh mắt có vẻ gì đó thật đau đớn. Bảo Lam âm thầm đoán được đó là cái gì, bèn mở hộp ra, trong đó là một chiếc nhẫn bạch kim có đính một viên kim cương tỏa sáng lấp lánh.

- Quen em không lâu thì anh mua chiếc nhẫn này. – Ân Tá vuốt ve bàn tay cô, dịu dàng giúp cô đeo nó. – Bảo Lam, trong lòng anh mặc dù em giống như một đứa trẻ, nhưng em lại xứng đáng với tất cả những gì cao quý nhất.

Chiếc nhẫn kim cương sáu cạnh cổ điển. Ánh sáng của viên kim cương trong vắt như những giọt lệ vừa rơi xuống, đẹp tới mức khiến cô như ngừng thở. Có người con gái này không mơ ước được có giây phút này? Người mình yêu đích thân đeo cho mình chiếc nhẫn đại diện cho lời hứa suốt đời, một perfect moment hạnh phúc tới mức muốn rơi nước mắt. Cô cố gắng bị chặt miệng, quay người đi để che giấu tâm trạng kích động của mình, nhưng vẫn không nén được những giọt nước mắt hạnh phúc đang trào ra.

Sự giận hờn vừa nãy tan nhanh như mây khói. Mặc dù hàm nghĩa của chiếc nhẫn này không ai không ai biết, nhưng Bảo Lam vẫn muốn đích thân nghe Ân Tá nói ra câu nói đó.

- Có thể gặp được em, là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời anh... – Ân Tá ngập ngừng. Trái tim Bảo Lam như đang treo lơ lửng trong không trung, dường như đã ngừng đập, thời gian tí tách trôi qua, ánh mặt trời buổi

chiều lọt qua tấm rèm cửa sổ, để lại một đường sáng tuyệt đẹp trên khuôn mặt khô ngô, anh tuấn của Ân Tá.

Cô vốn muốn anh dỗ dành cô một chút nữa, chuyện kết hôn để vài năm nữa cũng không muộn, nhưng bây giờ Ân Tá đã đeo nhẫn lên tay cô rồi, vậy thì chắc chắn... Bảo Lam đỏ mặt, khuôn mặt đỏ bừng hạnh phúc như cánh hoa đào của mùa xuân, Ân Tá đều nhìn thấy hết, nhẹ nhàng hỏi:

- Em thích không?

- Ừm, cũng được. – Cô giả vờ, nhưng vẫn không che dấu được nụ cười trong ánh mắt.

- ... Vậy coi như là quà anh tặng cho em. – Ân Tá nói. – Bảo Lam, chúng ta chia tay đi.

Cái gì?

Cô nhìn anh, thảng thốt như mình vừa từ thiên đàng rơi xuống địa ngục, không thể hiểu được con người trước mắt. Ân Tá cúi thấp đầu sờ chiếc nhẫn cô đang đeo trên tay, giọng nói của anh không rõ là buồn đau hay bất lực:

- Thực ra từ lâu anh đã tự đi làm xét nghiệm ADN, chúng ta đúng là anh em...

- Anh từng xét nghiệm? Bao giờ?

- Tất nhiên là vào lúc mà em không biết? – Dáng vẻ nghiêm túc của anh không giống như người đang nói dối.

Trong phút chốc, sự kinh ngạc, đau thương và bất lực dồn dập ập đến, cô như một chú mèo nhỏ nín vạt áo anh, nghẹn ngào hỏi:

- Có thể, có thể kết quả không chính xác, chúng ta đi làm lại một lần nữa?

Ân Tá đứng lên.

- Bỏ đi, Bảo Lam, chúng ta không hợp nhau.

Sự kiên trì của anh làm tổn thương tới lòng tự trọng của cô. Bảo Lam nghĩ, ADN mà anh nói có thể chỉ là một cái cớ, nguyên nhân thực sự là anh đã rút lui khi phải đối diện với tương lai của hai người, anh đã chán rồi sao? Nghĩ như vậy, Bảo Lam hờn dỗi không nói gì nữa, không muốn nhìn anh thêm một chút nào nữa, nhưng trái tim cô lại vẫn ở bên cạnh.

- Cái này em cứ giữ lại đi. – Ân Tá đặt chiếc hộp nhẫn màu xanh lam vào tay Bảo Lam rồi mở cửa đi ra ngoài. Bảo Lam không nghe thấy tiếng bước chân của anh, biết rằng anh vẫn còn đứng ở cửa.

Chỉ cần anh chưa đi, trong lòng cô vẫn còn chút hy vọng.

Một người bất lực, một người bướng bỉnh, hai người cứ như thế đứng ở hai bên cánh cửa. Mãi sau này, khi Bảo Lam nghĩ lại giây phút này, nếu lúc đầu không phải vì cô giận dữ và thất vọng, không chịu kéo Ân Tá quay lại, có thể mọi thứ sau này đều đã không xảy ra. Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi giây mỗi phút đều dài như một năm. Ân Tá do dự giây lát rồi cuối cùng cũng bỏ đi. Nghe tiếng bước chân anh đã đi xa, Bảo Lam tháo chiếc nhẫn xuống ném về phía cửa phòng, chiếc nhẫn đập vào cánh cửa, để lại một vết lõm nhỏ xíu, kêu “keng keng” rồi rơi xuống.

Cô bật khóc khi chiếc nhẫn xoay tròn rồi cuối cùng là dừng lại trên mặt đất, bỗng dừng đứng bật dậy rồi đuổi theo ra ngoài.

- Lâm Ân Tá! Ân Tá! – Cô đi cả dép lê xuống lầu, điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Ân Tá trong biển người.

- Ân Tá! Ân Tá!

- Ân Tá? – Tìm suốt dọc đường vẫn không thấy Ân Tá đâu, cô lo lắng, vầng trán nóng bừng lên. Cứ cho là phải chia tay thì cũng phải rõ ràng, người tình là người tình! Anh em là anh em!

Việc gì cũng phải nói rõ.

Cô gục đầu khóc nức nở, trong giây phút đó, một đôi tay ấm áp ôm cô vào lòng.

Vòm ngực thật ấm áp.

- Ân Tá? – Cô vui mừng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Liệt Nùng.

- Sao lúc nào em cũng chỉ nghĩ tới anh ta? – Anh hỏi.

Bảo Lam vuốt lại mái tóc rối bù, chỉnh lại quần áo, tránh ánh mắt anh:

- Xin lỗi, em bây giờ... tâm trạng rất tệ, chỉ muốn chết đi.

- Anh sẵn sàng chết cùng em. – Liệt Nùng tưởng lời nói lúc giận dữ của Bảo Lam là thật.

- Cái gì?

Anh trang trọng nhắc lại:

- Giả sử em sống trên thế giới này không vui vẻ, anh sẵn sàng, sẵn sàng cùng em đi chết. – Sự nồng nàn và cố chấp hiện lên trong ánh mắt của Liệt Nùng. Nếu bây giờ Bảo Lam tự sát, Liệt Nùng chắc chắn sẽ cùng cô nhảy từ trên lầu cao xuống.

Một tình yêu cố chấp và mãnh liệt có thể trở thành một vũ khí sắc bén để làm thương người khác.

Bảo Lam thấy sợ hãi.

Cô cười gượng gạo:

- Anh đừng đùa nữa.

- Ai nói anh đùa? – Liệt Nùng vội vàng giải thích. – Thực ra từ lâu anh đã...

Bảo Lam ngắt lời anh:

- Em mệt rồi, Liệt Nùng, có chuyện gì sau này hãy nói.

Cô đi thẳng lên lầu, không quan tâm tới Liệt Nùng đứng đằng sau. Anh thần thờ đứng ở nơi đó với cảm giác thất bại vì ngay cả cơ hội để tỏ tình cũng không có, như một bức tượng điêu khắc đã mất đi sinh mệnh, suốt mười phút đồng hồ. Sau đó, sự đổ kỵ và phẫn nộ dường như đã nuốt chửng cả anh.

Ân Tá, tất cả đều tại Lâm Ân Tá.

Đều là vì anh ta!

Hai mươi năm nay, trái tim không bao giờ nổi sóng của Liệt Nùng lại một lần nữa bị đốt cháy bởi sự đổ kỵ.

Thang máy dừng lại ở tầng hầm thứ nhất, vừa bước ra khỏi thang máy đã cảm thấy một dòng máu tanh từ dạ dày trào lên, Ân Tá dùng giấy ăn bịt chặt mũi rồi chui vào trong xe, lúc lấy giấy ăn ra, trong đó là những cục máu đã ngả màu đen.

Bệnh nhân giai đoạn đầu mà ít bị nôn ra máu, coi như anh cũng may mắn.

Sáng hôm kia bác sĩ đã nói với anh như vậy, ánh mắt một nửa như thù địch, một nửa như đồng cảm.

- Rất nhiều bệnh nhân không có triệu chứng gì cả, tới khi đưa tới bệnh viện thì đã tới giai đoạn cuối, chỉ có thể chờ chết.

- Cơ hội sống của tôi là bao nhiêu? – Anh hỏi Ngải Liệt Nùng.

- Trong giai đoạn ung thư dạ dày tiến triển, cứ để mặc nó phát triển, từ lúc xuất hiện triệu chứng tới khi chết, có lẽ khoảng một năm. Ung thư dạ dày giai đoạn đầu nếu chỉ xâm nhập vào tới tầng niêm mạc và tầng dưới niêm mạc thì cơ hội sống sẽ cao hơn... Nói thẳng, tôi hy vọng anh có sự chuẩn bị về tâm lý, sau khi lên bàn mổ, chuyện gì cũng khó nói.

Anh hạ kính xe xuống, vứt tờ giấy dính đầy máu vào thùng rác bên đường, về nhà. Vừa vào tới cửa đã nghe thấy tiếng cãi nhau rất gay gắt trong phòng khách.

- Được, cô không ly hôn cũng được, vậy thì ngày mai tôi sẽ dọn ra, được rồi chứ gì? – Bố móc chùm chìa khóa trong túi áo ra, ném lên mặt bàn, mẹ Ân Tá đang ngồi trên salon lạnh lùng nhìn ông, không nói tiếng nào.

Bố anh tiếp tục:

- Cô việc gì phải như thế? Chúng ta không còn tình cảm nữa, cứ lãng phí thời gian bên nhau để làm gì?

- Không còn tình cảm? Vậy tại sao anh lại kết hôn với tôi? Gần 30 năm rồi, bây giờ anh mới nói là không còn tình cảm? – Bà mẹ vốn dĩ luôn nhiệt tình, lúc này mọi lời nói đều vô cùng lạnh lùng, bình tĩnh.

- Năm xưa là năm xưa, bây giờ là bây giờ, cô không thể gộp chung vào để nói được. – Lâm Thần thấy con trai đẩy cửa bước, giọng nói bớt gay gắt hơn, nói nhỏ. – Đừng làm trò hề trước mặt con, hôm khác chúng ta nói tiếp.

Bỗng dừng mẹ anh đứng bật dậy, ngọn đèn sáng trong phòng khách khiến mái tóc bạc của bà càng trở nên chói mắt.

- Hôm khác nói cái gì? Hôm khác tôi không có thời gian để nói với anh chuyện vợ vấn này, nếu muốn ly hôn thì ngay hôm nay.

Lâm Thần đang chuẩn bị ra khỏi nhà quay đầu lại nhìn người vợ hơn mười năm nay không mấy khi chịu nói chuyện với ông, trong ánh mắt ông lướt qua một cảm giác hài lòng vì được giải thoát.

- Cô đồng ý rồi hả?

Niềm vui trong mắt chồng khiến trái tim bà đau nhói.

Bà nói chậm lại:

- Đã bao nhiêu tuổi rồi, có một ông chồng về nhà chỉ khiến mình thêm bực bội thì thà ở một mình cho yên tĩnh còn hơn.

Sắc mặt Lâm Thần nhăn nhúm lại thật khó coi, đang định nổi cáu thì Ân Tá tới gần đặt tay lên vai ông, bảo ông mọi việc ở đây cứ để anh lo. Con trai đã nói, Lâm Thần cũng không muốn mất mặt trước mặt con, bởi vậy lấy ra một chiếc chìa khóa nhỏ màu đồng ở trong túi áo khoác, đưa cho Ân Tá:

- Đây là chìa khóa ở hòm thư 167, sau này con tự đi lấy thư, bố không muốn quan tâm nữa. – Nói xong ông quay người bỏ đi.

Ân Tá nắm chặt chiếc chìa khóa nhỏ trong lòng bàn tay. Chiếc chìa khóa nhỏ lạnh lẽo này từng là sợi dây duy nhất liên hệ giữa anh và Bảo Lam. Cô gái trong bức thư luôn gọi anh là Uncle Rain, khiến trái tim anh ấm áp hơn nhiều.

Bảo Lam không biết rằng, anh luôn đứng từ xa quan tâm và bảo vệ cô từ rất lâu rồi.

Cô cũng không bao giờ biết rằng, trước đêm mùa xuân mà anh gặp cô trong tiệm tạp hóa, anh đã yêu cô từ rất lâu, rất lâu rồi.

Bích Kỳ bị tiếng cãi nhau đánh thức, bèn vịn lan can đi xuống lầu.

- Có chuyện gì thế mẹ? – Con gái thương mẹ, ngồi tới gần rồi vuốt tay lên má mẹ. Ân Tá và Bích Kỳ ngồi hai bên ôm mẹ, người mẹ cảm thấy chỉ cần có con cái bên cạnh là đủ, đời người chỉ vậy mà thôi, bất giác thở dài.

- Thôi bỏ đi. Bích Kỳ, Ân Tá, mẹ định ly hôn với bố các con.

Bích Kỳ vừa nghe thấy vậy đã lo lắng:

- Ly hôn? Mẹ, mẹ đừng ly hôn, mẹ mà ly hôn thì chắc chắn mẹ con con tiện nhân đó sẽ vui vẻ lắm, lần sau con phải đánh bà ta thêm vài cái!

- Con gái con đứ, động tay động chân cái gì? – Ân Tá ra dáng anh trai. – Lần sau đừng có nhúng tay vào việc này.

- Sao hả? Anh đau lòng hả? – Bích Kỳ lườm anh. – Anh, em biết bạn gái anh chính là con gái của bà ta, hừ, như nhau cả thôi.

Ân Tá nhìn em gái bằng ánh mắt thất vọng:

- Bích Kỳ, ngày trước em ngoan lắm cơ mà, sao bây giờ nói chuyện nghe cay nghiệt vậy?

- Em cay nghiệt? Là họ không ra gì. – Bích Kỳ trợn mắt. – Mẹ cô ta hại cả nhà mình, khiến bố mẹ ly hôn, anh còn qua lại với con gái của bà ta?

Ân Tá hít một hơi thật sâu.

- Anh đã chia tay với cô ấy rồi, em vừa ý chưa? – Trong ánh mắt anh là sự chán nản tới cực độ.

Bích kỳ hét lớn:

- Này? Anh nói thế là ý gì? Có phải em bắt hai người chia tay đâu?

- Thôi bỏ đi, kệ em. – Anh dìu mẹ ngồi xuống salon. Bích Kỳ tức giận, đá mạnh vào cửa rồi bỏ đi:

- Em mặc kệ anh thì có! – Rồi giận dữ bỏ đi.

Vừa chiến tranh lạnh với chồng, lại thấy con gái con trai cãi nhau, bà chỉ cảm thấy có một cái gì đó nghèn nghẹn trong tim. Ân Tá rót cho mẹ một tách trà ấm, giúp bà xoa bóp vai. Bà vừa cảm thấy đỡ hơn thì A Triệt chạy như bay về nhà, thấy Ân Tá và mẹ đều ở đó, bèn hỏi:

- Anh, ngày kia anh làm phẫu thuật hả?

- Phẫu thuật gì? – Mẹ giật mình, quay đầu hỏi con trai, – Con phải làm phẫu thuật hả?

- Ồ... cái đó, không phải. – A Triệt nhận ra mẹ vẫn chưa biết gì, muốn nói lại nhưng đã không kịp. Ân Tá vẫn tiếp tục giúp mẹ xoa bóp vai, sắc mặt bình tĩnh như không có gì xảy ra.

- Dạ, chỉ là tiểu phẫu thôi. – Anh nói.

Nếu đó thực sự là một cuộc tiểu phẫu thì cậu con trai nhỏ đã không căng thẳng như vậy. Trong lòng mẹ hiểu rất rõ:

- Ân Tá, có phải sức khỏe con không tốt không? Rốt cuộc là làm sao?
Con nói với mẹ đi!

- Không sao, chỉ là cắt ruột thừa thôi mà. – Anh cười.

- Thật hả?

- Đương nhiên rồi. – Nụ cười của Ân Tá khiến mẹ yên tâm hơn rất nhiều:

- Vậy thì tốt... Mấy đứa các con đừng có xảy ra chuyện gì, mẹ không chịu được đâu.

Bỗng dưng một cảm giác đau nhói trong tim khiến bàn tay đang xoa bóp của Ân Tá dừng lại mấy giây, anh cố đứng vững:

- Mẹ, mẹ yên tâm, con...

Câu nói chưa dứt, trước mặt anh bỗng như bị một bức màn đen dày che khuất. A Triệt thấy người anh trai hơi đảo đi rồi đổ sụp xuống như một gốc cây khô đã bật rễ.

Bảo Lam mặc bộ quần áo mỏng manh đi về nhà, tìm chiếc nhẫn kim cương rơi cạnh giường, chiếc nhẫn thể hiện sự “vĩnh hằng” mà bao nhiêu người con gái mong muốn có được, ôm chặt nó vào lòng rồi đặt một nụ hôn lên đó. Từ kinh ngạc tới căm hận, rồi tới luyến tiếc, sau những thay đổi của tâm trạng, cô chỉ còn lại một ý nghĩ:

- Không thể chia tay, không thể chia tay, không thể chia tay...

Cô không thể rời xa anh.

Một tình yêu khắc cốt ghi tâm, không thể nào rời xa được. Vừa rời ở dưới bãi đỗ xe bị nhiễm lạnh, cô bèn chui vào trong chăn rồi gọi hết cú điện thoại này tới cú điện thoại khác, nhưng điện thoại của Ân Tá vẫn không có

người nghe, điện thoại nhà anh cũng không ai nhắc máy. Có phải anh cố ý tránh cô không? Bảo Lam đau lòng nghĩ, đầu óc nặng nề, hình như bắt đầu bị sốt.

Cô rửa mặt bằng nước lạnh, bỗng dưng nghe thấy chiếc điện thoại di động để bên gối vang lên, bèn vui mừng chạy lại xem, nhưng đó không phải là tin nhắn của Ân Tá.

Anh An Ninh, đi cùng em được không? Em buồn quá (Bích Kỳ đáng yêu vô địch thiên hạ). Thì ra là cô bé này, Bảo Lam muốn mượn cơ này hỏi anh trai cô có nhà không, nhưng vừa nghĩ lại, Bích Kỳ từng tát mẹ mình một cái, cảm giác thương xót mẹ mình lại dâng lên, Bảo Lam ném điện thoại lên giường, không trả lời tin nhắn. Cô hắt xì hơi liên mấy cái, càng ngày càng thấy khó chịu, cô loạng choạng bước về giường rồi nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Cứ như vậy là kết thúc rồi sao?

Khi Bảo Lam tỉnh dậy đã là nửa đêm, cả người cô nóng như một cục than đang cháy. Lần trước bị Jason “đá”, sự buồn rầu của cô chủ yếu là do không cam tâm, lần này, cô có cảm giác như mình bị cắt mất một phần rất quan trọng của cơ thể. Cô bò dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, ánh mắt thất thần nhìn khuôn mặt mình trong gương.

Vậy mà...

Đúng vào lúc này, cô biến thành hình dáng con trai, biến thành “An Ninh”! “Cậu” rửa sạch mặt theo thói quen, thay bộ quần áo con trai rồi bước ra ngoài. Nửa đêm, quản gia nói Ân Tá không ở nhà, mẹ anh cũng đã ngủ. An Ninh men theo con đường bên ngoài nhà anh đi chưa tới 50m thì có một chiếc xe dừng gấp lại bên vệ đường, một giọng nói nặng nề trong xe vang lên chói cả tai.

- Thả tôi ra! Tôi muốn về nhà! Về nhà!

- Được rồi, được rồi, không tiễn nữa, cô tự về nhà đi! Con mẹ nó, bực cả mình! – Cửa xe mở ra, một cô gái bị đẩy từ trên xe xuống, ngã lăn ra đường. Một đám người trên xe không buồn nhìn cô, lái xe bỏ đi.

- Bích Kỳ? – An Ninh định thần lại nhìn rồi vội vã chạy lại dìu cô bé lên. Cả người cô là mùi rượu, dựa hẳn vào An Ninh, cả người say mềm.

- Anh An Ninh! Anh An Ninh!

An Ninh giật mình. Trường tại chức phía đối diện đã tan học, các học sinh ào ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Bích Kỳ vừa khóc lớn, vừa nôn thốc nôn tháo.

- Huhu! Anh An Ninh, em thích anh mà! – Cô nôn đầy ra người An Ninh, người đi đường ai cũng quay lại nhìn, chú bảo vệ gác đêm cũng tới gần, nhìn An Ninh bằng ánh mắt coi thường.

- Đây, cậu chuốc say con gái người ta, còn không đưa người ta về nhà hả?

- Tôi... – An Ninh đang định giải thích thì Bích Kỳ lại nôn, những giọt nước mắt ẩm ức rơi xuống, miệng lẩm bẩm gọi tên An Ninh.

- Thích anh, em thực sự rất thích anh... anh An Ninh.

Người bảo vệ trung niên lắc đầu, khoanh tay cười.

- Cậu là An Ninh phải không? Con gái người ta uống rượu say gọi tên cậu, nhóc con, cậu có phúc thật.

- Há? Hì hì. – An Ninh không biết phải nói gì, chỉ cười nhạt hai tiếng, bế Bích Kỳ về nhà cô. Người bảo vệ nhìn theo bóng họ rồi đi, lắc đầu rồi thở dài.

- ... Bọn trẻ bây giờ thật là...

Người quản gia thấy An Ninh bế Bích Kỳ đang say mềm về nhà, vội vàng chạy lên lầu gọi bà mẹ dậy. Bà khoác áo khoác rồi đi xuống lầu, thấy dáng vẻ của Bích Kỳ lúc đó, ôm chặt con gái út rồi khóc lớn.

- Trời ơi, bảo bối của mẹ ơi, con làm sao thế này? Con muốn mẹ đau lòng tới chết sao?

Mọi người trong nhà vội vàng đi pha thuốc giải rượu rồi cho Bích Kỳ uống, không ai quan tâm gì tới An Ninh.

- Bác gái, vậy cháu về đây. – “Cậu” cáo từ.

- Ủ, ừ. – Bà chưa kịp quay đầu lại, Bích Kỳ lại nôn đầy lên ghế salon.

- Trời ơi, bảo bối của mẹ, sao con lại uống nhiều như thế?

Lúc đi ra cửa lớn, một chùm chìa khóa nằm trên tủ giày thu hút ánh mắt của An Ninh. “Cậu” cầm nó lên. Đây... có phải là chìa khóa xe của Ân Tá không?

Chìa khóa xe ở nhà, có nghĩa là anh không ra ngoài. Anh vẫn ở nhà?

- Ân Tá ở nhà sao? – “Cậu” cầm chùm chìa khóa đưa cho quản gia xem. – Bình thường đi đâu anh ấy đều tự lái xe mà.

- Không, không... cậu chủ... – Người quản gia đang tiễn khách lộ vẻ khó xử, bất giác quay đầu nhìn bà chủ. Bà còn đang bận chăm sóc con gái, làm gì có thời gian để lo tới việc này.

- Cậu chủ làm sao?

An Ninh giữ người quản gia lại, không cho ông đi.

“Cậu” hỏi dò:

- Có phải là cậu chủ... không muốn gặp cháu không? – Chắc là đúng.

- Không, không! Cậu An đừng hiểu lầm! – Người quản gia xoa tay. – Cậu chủ nhà chúng tôi hiếm khi đưa bạn về nhà chơi, cậu là người đầu tiên, đủ biết cậu quan trọng với cậu ấy như thế nào.

- Ngay cả con gái anh ấy cũng chưa đưa về nhà bao giờ sao?

- Chưa, chưa. – Người quản gia nói nhỏ. – Chính vì mối quan hệ giữa cậu với cậu chủ tốt quá nên mới có người nói hai cậu có điều gì mờ ám, bởi vậy bà chủ giận cậu, vừa nãy mới không thèm để ý tới cậu.

Haiz, thì ra là vậy. An Ninh biết điều bèn thay giày rồi đi về.

Người quản gia đi sau lưng, tiễn “cậu” ra tận cổng lớn.

- Ngày mai cháu lại tới, phiền bác lúc đó...

- Cậu đừng tới nữa! Cậu chủ...

- Anh ấy làm sao?

Người quản gia tự biết mình đã lỡ lời:

- Haiz, cậu đừng nói với ai là tôi cho cậu biết nhé. Cậu Ân Tá bị phát hiện ra là ung thư dạ dày, sáng sớm mai sẽ làm phẫu thuật.

Ung thư dạ dày?!!

An Ninh kinh hãi lùi về sau mấy bước, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Chẳng phải chỉ là bị dạ dày thôi sao? Thời gian gần đây “cậu” cũng cảm thấy sắc mặt và tinh thần của Ân Tá không tốt như trước, nhưng về đại thể cũng không có gì bất thường, sao bỗng dừng lại phát hiện ra mắc bệnh này?

- Cậu chủ nhà chúng tôi lúc nào cũng làm việc, ăn cơm cũng không bao giờ ăn được bữa tử tế. – Ông quản gia thờ dài. – Bây giờ bị ung thư dạ dày, một nửa nguyên nhân là vì làm việc quá mệt mỏi.

- Ngày mai anh ấy làm phẫu thuật ở đâu? – An Ninh vội hỏi.

- Hiệp Hòa, 9 giờ sáng, nghe nói là phòng phẫu thuật số 2 ở tầng 7... Ngày mai bà chủ...

An Ninh không nghe thấy những lời ông quản gia nói phía sau, hồn bay phách tán chạy về nhà, cả đêm không ngủ. Hôm sau, vừa mới tới tầng 7 của bệnh viện Hiệp Hòa đã thấy một nhóm bác sĩ và y tá đẩy giường bệnh vội vàng chạy vào thang máy cấp cứu.

- Bệnh nhân phát bệnh! Nhanh! Nhịp tim!

- Máy hô hấp, máy hô hấp mau lên!

- Thông báo cho bọn họ chuẩn bị phòng phẫu thuật!

Chiếc giường bệnh đi lướt qua người An Ninh. Ánh mắt của “cậu” dõi theo đám người đó rời đi, cho tới lúc họ sắp bước vào phòng mổ số hai, “cậu” mới như bị người ta đánh cho một gậy, đột nhiên tỉnh lại, đuổi theo giường bệnh.

- Ân Tá!! Ân Tá!!

Hai cô y tá lập tức chặn “cậu” lại.

- Cậu bé, cậu không vào được.

- Em là bạn của anh ấy, em có thể gặp anh ấy không? – An Ninh khẩn cầu. – Chỉ một chút thôi, em chỉ nói một câu thôi. Xin chị, em là một người

bạn rất quan trọng của anh ấy! Ca phẫu thuật lớn như vậy, anh ấy cần có sự cố vũ của em!

Các bác sĩ có vẻ dao động.

- Cầu xin các bác! Chắc chắn bác cũng hy vọng bệnh nhân có khát vọng được sống phải không? Như vậy bệnh nhân sẽ dễ dàng sống sót hơn! Bác sĩ!

-... Được rồi, cậu chờ một chút, chúng tôi vào hỏi ý của bệnh nhân xem sao. – Cửa phòng bệnh đóng lại, nửa phút sau, bác sĩ mở hé cửa phòng ra, lạnh nhạt nói. – Cậu ấy chỉ muốn gặp bạn gái thôi.

- Chính là cháu! Chính là cháu mà! – An Ninh đẩy cửa len vào nhưng lập tức bị bác sĩ và hai y tá chặn lại.

- Này! Cậu làm gì thế? Đây là phòng mổ!

Bác sĩ nhìn An Ninh trong hình dáng con trai từ đầu đến cuối, “hừ” một tiếng.

-... Cậu? Cậu là bạn gái của anh ấy?

Hai cô y tá trẻ bên cạnh cười, tưởng “cậu” bị thần kinh, ánh mắt vừa căm ghét vừa coi thương. An Ninh bỗng dừng tỉnh ngộ, chết rồi! “Cậu” lúc này đang trong hình dạng con trai, làm sao người ta tin “cậu” là bạn gái của Ân Tá được?

- Chị cho em gặp anh ấy, anh ấy sẽ đồng ý nói chuyện với em mà. – An Ninh khẩn cầu. – Thật đấy, bác sĩ, với lại... – Cậu nhớ ra Ân Tá từng nói, có báo cáo ADN chứng tỏ họ là anh em cùng cha khác mẹ. – Cháu cũng là người nhà của anh ấy! Chúng cháu có quan hệ huyết thống! Bác sĩ, cháu chỉ muốn cố vũ anh ấy, cho cháu gặp anh ấy một chút thôi, được không?

“Cậu” chân thành cầu xin:

- Được không ạ?

Các y tá bắt đầu bận rộn với việc sắp xếp phòng mổ, bác sĩ gây mê và những người khác trong êkip bắt đầu vào vị trí. Bác sĩ nhìn An Ninh, rồi cuối cùng gật đầu:

- Cậu chờ một chút.

Có hy vọng rồi?

Bác sĩ đóng cửa lại, đi nhanh tới bên một y tá rồi nói nhỏ:

- Mau gọi bảo vệ tới, ngay bây giờ! Nói rằng ở đây có người muốn ngăn cản cuộc phẫu thuật!

An Ninh lo lắng đứng chờ bên ngoài, nhưng mãi không thấy bác sĩ đi ra. Vừa nãy sắc mặt ông đã thoáng dao động, hình như còn gật đầu với An Ninh, như vậy không phải là đã “cho phép” rồi sao?

Cửa thang máy mở ra, bảo vệ của bệnh viện lao ra ngoài, vây lấy An Ninh.

- Các anh... – “Cậu” tỏ ra hoang mang, chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này.

- Chúng tôi nghi ngờ cậu có ý định gây rối trật tự bệnh viện, đi, cùng chúng tôi tới phòng bảo vệ. – Người bảo vệ lớn tuổi nhất nói.

An Ninh không sợ bị hiểu lầm, cậu chỉ sợ nếu bây giờ không được gặp Ân Tá, hoặc không đứng chờ ở phòng mổ cho tới khi cuộc phẫu thuật kết thúc thì sau này, “cậu” sẽ không bao giờ được gặp anh nữa.

Cuộc phẫu thuật lần này nếu thành công sẽ thoát được bàn tay của tử thần, còn nếu thất bại, nó sẽ đẩy cậu xuống địa ngục.

- Vâng, vâng. – “Cậu” giả vờ ngoan ngoãn đi theo họ, nhân lúc thang máy mở ra, nhiều người bước vào, cậu bèn chạy trốn rồi lại leo lên tầng bảy.

Ân Tá!

Ân Tá!

Ân Tá!!!

- Nhóc con, muốn chạy sao? – Hai nhân viên bảo vệ đuổi theo tới tầng 5, đá trúng lưng An Ninh. “Cậu” kêu lên đau đớn. Bảo vệ ào lên, bắt “cậu” lại.

- Còn nói là không có ác ý, nhóc con, không có chuyện gì sao lại chạy? Chạy cái gì hả?

“Cậu” không lên tiếng, mặt bị bảo vệ ấn xuống sàn nhà lạnh buốt, một dòng nước nóng hồi chảy ra khỏi mắt.

- Khóc cái gì? Có chuyện gì thì lát tính sau!

An Ninh khẩn cầu.

- Em có bạn đang làm phẫu thuật, em muốn ở cạnh anh ấy...

- Người đang làm phẫu thuật là bạn trai của cậu, phải không? – Hai nhân viên bảo vệ nhìn nhau cười. – Lúc lên đó bọn tôi đã nghe y tá nói rồi, lúc thì cậu nói người đó là bạn trai mình, lúc lại bảo có quan hệ huyết thống, đúng là nói dối!

Bảo vệ thò tay ra:

- Chứng minh thư để ở đâu?

An Ninh thầm kêu khổ, “cậu” đâu có chứng minh thư?

Người gây cản trở cho cuộc phẫu thuật cuối cùng cũng bị bảo vệ đưa đi, bác sĩ mổ chính thở phào nhẹ nhõm, quay sang gật đầu với những người cùng êkip:

- Mọi người về vị trí đi.

Dưới ánh đèn mổ lạnh lẽo, bác sĩ gây mê tiêm thuốc vào cơ thể bệnh nhân, một cảm giác đau nhói ở da rồi dần dần, bệnh nhân chìm vào mê man... Bác sĩ mổ chính gật đầu với bác sĩ phụ mổ:

- Bắt đầu.

Con dao mổ sáng loáng ánh lên tia sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn...

Mỗi khi Bảo Lam nghĩ tới việc một mình Ân Tá phải nằm dưới ánh đèn mổ lạnh lẽo, như thể đang phiêu bạt trên một mặt biển hoang vắng không có người, nghĩ tới cảm giác cô độc mà anh đang phải chịu đựng là lại thấy tim mình nhói lên.

Cả khuôn mặt bị đè xuống nền đất, hai tay bị bảo vệ giữ chặt sau lưng, An Ninh không hề thấy buồn cho chính mình, nhưng chỉ cần nghĩ tới Ân Tá đang phải làm phẫu thuật là tim “cậu” lại như bị dao cắt ra từng mảnh.

Đó chính là yêu, khi Ân Tá thấy buồn, trái tim của Bảo Lam cũng đau như cắt.

Ngồi trong phòng bảo vệ hai tiếng đồng hồ, trưởng phòng bảo vệ thấy biểu hiện của “cậu” rất tốt bèn thả “cậu” đi. An Ninh lập tức chạy thẳng lên tầng 7. Đèn ở phòng phẫu thuật vẫn sáng, “cậu” thấp thỏm ngồi trên hành lang chờ đợi. Một phút trôi qua mà dường như dài bằng cả thế kỷ. Cuối

cùng cậu cũng chờ tới lúc ánh đèn đỏ ở phòng mổ tắt đi, “cậu” đứng bật dậy, dỏng tay lên nghe giọng nói dần trở nên rõ ràng hơn của bác sĩ.

Cửa được đẩy ra từ bên trong, một cô y tá vội vàng đi ra hỏi:

- Người nhà bệnh nhân ở đâu? – Mấy người đứng gần đó và An Ninh đều lao lên lo lắng hỏi.

- Bác sĩ, thế nào, thế nào rồi?

- Ca mổ rất thành công. – Y tá tháo khẩu trang ra. Nghe thấy câu này, trái tim đang bị treo lơ lửng của An Ninh được hạ xuống. May quá, may quá, ngay cả trong nụ cười của “cậu” cũng có những giọt nước mắt hạnh phúc. Lúc này, hai người y tá khác đẩy giường bệnh ra ngoài, nói nhỏ. – Cần thận, cần thận, xin hãy tránh ra.

Mọi người đều dịch về sau để nhường đường cho giường bệnh đi qua, An Ninh vội vàng đi theo đằng sau, khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng nhợt của người bệnh, bỗng dưng “cậu” đứng sững lại, không thể động đậy.

Người... người đó không phải Ân Tá. Đầu óc An Ninh rối bời, không sai, đây là bệnh nhân số 11, phòng mổ cũng không nhầm, vậy Ân Tá đâu? Ân Tá đi đâu rồi?

“Cậu” chạy tới bàn tiếp tân, khẩn cầu suốt nửa ngày trời mới được người ta cho phép xem sổ ghi chép bệnh nhân mấy ngày nay, thì ra Ân Tá đã xuất viện từ sáng nay, đáp máy bay tới bệnh viện khác điều trị. Điều khiến An Ninh càng không thể ngờ tới là người đi cùng anh chính là Liệt Nùng. Điện thoại di động của Ân Tá tắt máy, điện thoại của Liệt Nùng thì không liên lạc được, có lẽ máy bay đã cất cánh.

Giọng Ngải Linh Linh trong điện thoại vang lên.

- Anh trai tớ? Đưa Ân Tá đi bệnh viện khác? Ồ... tớ nhớ ra rồi, nghe nói mấy hôm nay anh ấy đi công tác, thì ra là đưa Lâm Ân Tá đi... – Ngải Linh Linh an ủi An Ninh. – Cậu yên tâm đi, mặc dù anh trai tớ không thích Lâm Ân Tá...

An Ninh nghe nói vậy càng lo lắng:

- Anh ấy sẽ không làm gì Ân Tá...

Linh Linh an ủi “cậu”:

- Sao thế được? Cậu nghĩ gì thế? Mặc dù anh ấy không thích người này, nhưng dù sao Ân Tá cũng là bệnh nhân của anh ấy, cậu yên tâm đi, anh tớ chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để trị khỏi bệnh cho Ân Tá của cậu. – Lời an ủi của cô khiến An Ninh yên tâm hơn. Liệt Nùng là một bác sĩ rất có trách nhiệm, chắc chắn anh ấy sẽ cố gắng để cứu Ân Tá?

Chỉ cần cắt đứt một huyết quản;

Chỉ cần đụng vào vài dây thần kinh;

Chỉ cần... khi hạ con dao mổ xuống, dịch sang bên vài mm – chướng ngại vật lớn nhất chặn giữa mình và Bảo Lam sẽ biến mất vĩnh viễn. Trên chuyến bay tới Bắc Kinh, Ngải Liệt Nùng nhìn Lâm Ân Tá đang nhắm mắt nghỉ ngơi ngồi bên cạnh – mặc dù bệnh tật đang hành hạ, nhưng từ anh vẫn toát lên vẻ khôi ngô, anh tuần đủ khiến cho mọi cô gái xiêu lòng. Liệt Nùng không quan tâm tới sự chú ý của người khác dành cho Ân Tá, nhưng không thể không ghen vì Bảo Lam.

- Thưa anh, xin hỏi anh muốn dùng nước hoa quả hay trà Ô Long? – Tiếp viên hàng không dịu dàng hỏi anh.

- Trà, cảm ơn. – Liệt Nùng nhân tiện lấy giúp cho Lâm Ân Tá một chai nước hoa quả.

Một giây phút nào đó, anh nghĩ, nếu bây giờ cho thuốc độc vào chai nước hoa quả, chính mắt nhìn thấy tình địch Lâm Ân Tá của mình chết đi, liệu anh có cảm thấy vui vẻ vì mối hận trong lòng đã được giải tỏa hay không?

Ngài Liệt Nùng chưa bao giờ hận người nào như người này, hận anh đã cướp đi tình yêu của cuộc đời mình.

Sáng nay lúc ngủ dậy, anh đã nói với chính mình, nếu muốn giành lại được Bảo Lam thì chỉ có một con đường duy nhất, chính là Lâm Ân Tá phải chết đi. Hôm nay mình là bác sĩ điều trị chính của Lâm Ân Tá, chỉ cần mình tạo ra một “sai lầm” mà không ai có thể tìm ra, thì có thể “kế thúc” cuộc đời của anh ta.

Nhưng ai mà ngờ, Lâm Ân Tá nghe tin Bảo Lam đã biết địa điểm tiến hành phẫu thuật, lập tức yêu cầu chuyển viện, Liệt Nùng đành phải cùng anh bay tới Bắc Kinh. Cho dù thế nào, sợi dây sinh mệnh mong manh của Lâm Ân Tá, chỉ cần... Liệt Nùng hạ quyết tâm, nhắm mắt dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, trong loa vang lên tiếng nhắc nhở ngọt ngào của cô tiếp viên hàng không:

- Thưa các quý khách, máy bay của chúng ta chuẩn bị hạ cánh, xin quý khách vui lòng đóng bàn lại, trở về chỗ ngồi và thắt dây an toàn... – Một chuyến bay với hơn một trăm hành khách đã sắp hạ cánh xuống sân bay của thủ đô.

Chỉ những ai đã từng phải chờ đợi trong lo lắng mới hiểu hết ý nghĩa của câu “một ngày dài bằng cả năm”. Sau khi Ân Tá và Liệt Nùng biến mất, không ai biết địa chỉ của họ ở đâu, ngay cả Bích Kỳ cũng không biết anh trai mình hiện đang ở bệnh viện nào. Bảo Lam đã quay trở lại hình dáng con gái, nhưng cả ngày vẫn như đang sống trong một giấc mơ. Cô đã vô số lần mơ thấy Ân Tá cùng mình đi trên con đường nở đầy hoa lê trắng,

cả người anh là máu, càng đi càng nhanh, không nghe thấy tiếng gọi của cô, cuối cùng để mặc cô rồi biến mất nơi đầu đường.

Mỗi lần tỉnh dậy từ giấc mơ, cô đều toát cả mồ hôi. Chịu đựng như vậy suốt 3 tuần liền thì có luật sư thông báo cho cô và mẹ tới ký vào giấy chuyển nhượng tài sản. Từ xa cô đã thấy Lâm Thần, A Triệt và Bích Kỳ đang đứng chờ trước cửa văn phòng luật sư. Bích Kỳ “hừ” nhẹ rồi quay đầu đi, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Thấy Bảo Lam tới, A Triệt chủ động chào hỏi cô, bảo luật sư đang chờ ở trên gác. Âu Dương Tú đi theo Bảo Lam lên lầu, Lâm Thần đi đầu, hai người không nhìn nhau lần nào. Sau khi Ân Tá xảy ra chuyện, đôi tình nhân này cũng dần dần có vết nứt, mấy ngày trước mẹ nói với Bảo Lam, họ không tính tới chuyện kết hôn nữa.

- Thôi kệ đi, ngần này tuổi rồi còn chia rẽ gia đình người ta làm gì? Một mình cũng tốt chứ sao, có thể chăm sóc con, lúc nào chán thì cùng hàng xóm đi chợ, dạo phố, các bà già đều sống như vậy đó thôi? – Âu Dương Tú tự cười nhạo mình. Mấy tháng nay, tóc bà bạc đã nhiều hơn trước rất nhiều.

Điều khiến bà có vẻ già hơn không phải là tuổi tác, mà là những khổ đau trong cuộc đời.

Hôm qua, hai mẹ con ngồi tâm sự với nhau, Âu Dương Tú nắm tay con gái:

- Con sau này đi lấy chồng, sẽ không có ai ở cạnh mẹ nữa.

Bảo Lam cười:

- Đơn giản thôi, sau này con đi đâu thì đưa mẹ đi đó.

- Ngốc qua, con gái gả chồng rồi như bát nước đã hắt đi. Cho dù con không thấy mẹ phiền phức thì lâu dần chồng con cũng không chịu được.

- Người nào dám chê mẹ con thì con không lấy nữa. – Câu nói của Bảo Lam khiến Âu Dương Tú mỉm cười hài lòng. Bà nói:

- Nếu chồng con sau này là Lâm Ân Tá, vậy thì mẹ yên tâm rồi, chỉ tiếc thằng bé đó... – Sợ con gái đau lòng, bà không nói tiếp.

Chỉ đáng tiếc cậu bé đó có lẽ đã không còn trên thế giới này.

Giọng nói của luật sư như thể đang công bố di chúc. Ân Tá chia tài sản mang tên mình thành mấy phần, một phần để lại cho người nhà, một phần để lại cho hai mẹ con Bảo Lam. Mọi người đều đã biết Ân Tá tự mình kinh doanh từ năm 16 tuổi chắc chắn có một khoản tài sản không nhỏ, chỉ không ngờ rằng nó lại nhiều như thế.

Luật sư đọc một hồi, các loại cổ phiếu, tiền vốn, bất động sản, các cửa hàng trên các tuyến phố lớn, cửa hàng trang sức đắt giá, hình như nếu biến thành kim cương có thể rải đầy một sân bóng rổ. Ngay cả A Triệt và Lâm Thần cũng không ngờ Ân Tá lại biết kinh doanh như vậy, vay của bố mẹ mấy triệu tiền vốn mà mười năm sau, số tiền đó đã tăng gấp mấy chục lần.

- Cô An Bảo Lam, cô được chia 30% cổ phần của công ty xxx, 25% bất động sản, lần lượt là... – Bảo Lam ngắt lời ông:

- Có phải anh Lâm bảo ông gọi chúng tôi tới phải không? Bây giờ anh ấy như thế nào? Làm thế nào để liên lạc?

Luật sư nhún vai.

- Xin lỗi, cô An. Anh Lâm trước đó đã căn dặn, thời gian này anh ấy phải làm phẫu thuật, nếu 20 ngày vẫn không về thì nhờ tôi triệu tập các vị tới đây để ký vào Giấy chuyển nhượng tài sản.

- Anh ấy đã chết đâu, việc gì mà phải phân tài sản? – Nước mắt của Bảo Lam lại lăn ra, chia đều tài sản dưới tên anh như vậy, có khác nào là đang nghe di chúc đâu.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, không lâu sau, một mùa Giáng sinh nữa lại đến. Vừa thi xong môn kinh tế vi mô, các chị em cùng phòng đều vội vàng trang điểm, thay quần áo rồi đi hẹn hò với bạn trai. Bảo Lam bị một người bạn cùng phòng kéo đi dạo phố, cả phố đều là cây thông Noel, từng đôi tình nhân hạnh phúc đi bên nhau.

Bất giác, cô đi tới cửa hàng tạp hóa “7 – 11” mà cô gặp Ân Tá lần đầu tiên vào hôm mưa đó, mái che mưa đã được sửa xong, tỏa ánh sáng màu vàng cam ấm áp dưới ánh đèn đường. Cô nghe người ta nói, trên thế giới này không thiếu trai anh hùng, gái thuyền quyên, có chăng chỉ là thiếu cơ hội gặp nhau.

Vậy sau khi họ gặp nhau thì sao?

Trong tình yêu nửa ngọt ngào, nửa đau thương, bao nhiêu người có thể chờ được một kết thúc đẹp nhất?

Người trên đường qua lại đông đúc, chen vai nhau mà đi. Bảo Lam bị một đôi tình nhân không cẩn thận đụng phải, tới lúc nhìn lại, hóa ra là Ngải Linh Linh và bạn trai của cô ấy. Cô kinh ngạc mở lớn mắt, rồi sau đó mỉm cười.

- Hai người... thật là ngọt ngào.

- Ha ha, bọn anh đang vội đi tới tiết mục tiếp theo. – Từ Thông ôm chặt bờ vai của Linh Linh, hai người trông vô cùng hạnh phúc. Tình yêu thực sự có thể thay đổi một con người, Bảo Lam nhìn cô sinh viên khoa y Ngải Linh Linh vốn vô cùng lý trí, bỗng trở nên thật yếu đuối trong vòng tay của người yêu, bất giác thở dài. Thấy cô đi một mình, Linh Linh ngạc nhiên hỏi:

- Này? Sao cậu lại ở đây?

Bảo Lam nghe thấy trong giọng nói của bạn hình như còn có ý “Có chuyện gì phải không?”

Linh Linh biết mình đã nói lỡ miệng.

- Thì ra... anh trai tớ vẫn chưa liên lạc với cậu hả? Lúc trước anh ấy dặn tớ đừng nói với cậu vội, anh ấy sẽ tìm cậu sau.

- Anh ấy về rồi hả? – Trái tim Bảo Lam đập như điên cuồng, cô bám vào vai Linh Linh, hỏi. – Thế còn Ân Tá thì sao? – Liệt Nùng trở về rồi, còn bảo là sẽ chủ động liên lạc với cô, vậy có phải có nghĩa là Ân Tá vẫn còn sống, phẫu thuật rất thành công phải không?

- Lâm Ân Tá? – Linh Linh lắc đầu. – Hoàn toàn không nhìn thấy anh ta. – Thấy đôi mắt của người bạn thân phút chốc tối lại vì thất vọng, cô vội vàng anh ủi. – Anh tớ chắc là đang ở phòng làm việc, cậu đến thẳng đó hỏi anh ấy đi.

Bảo Lam chạy như bay tới bệnh viện, y tá trực nói là bác sĩ Ngải vẫn chưa tới bệnh viện báo cáo. Cô quay đầu chạy tới phòng khám của Liệt Nùng ngày trước, quả nhiên, đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Tiếng bước chân gõ dồn dập trên nền nhà, giống như tiếng gõ cửa của vị thần số phận. Bảo Lam đẩy cửa phòng khám, trong đó không có bóng người, chỉ có cánh cửa phòng làm việc của Liệt Nùng ở đằng cuối là đang mở, hắt ra ánh đèn màu trắng.

- Có ai không? – Cô gọi nhỏ.

Không ai lên tiếng, nhưng cô cảm thấy trong đó có người. Tiếng áo bay phần phật, tiếng giở sách loạt soạt, tiếng bút ký tên trượt trên giấy rồi đặt mạnh xuống bàn.

Là Ân Tá?

Cô vừa hy vọng, lại sợ sẽ rơi vào thất vọng, chỉ có 10m ngăn ngùi mà cô bước như trên một biển gai. Cô chưa kịp tới gần, Liệt Nùng đã đi ra, tiện tay đóng cánh cửa sau lưng, hai tay đút túi áo, đứng ở cửa nhìn cô.

- Anh quay về mà không nói với em? – Cô hơi giận dữ, Liệt Nùng không biết thời gian này cô đã sống như thế nào.

Liệt Nùng cười, có chút gì đó đắng chát trong nụ cười của anh. Anh gầy đi, khuôn mặt càng trở nên anh tuấn. Một “quái nhân khoa học” chưa bao giờ biết chăm sóc cho bản thân, vậy mà hôm nay lại ăn mặc vô cùng bảnh bao.

Anh xoa mái tóc gọn gàng, chế giễu mình.

- Không chờ em nữa, anh phải bắt đầu cuộc sống mới đây.

Bảo Lam nhìn ngó xung quanh.

- ... Anh ấy đâu?

Liệt Nùng mở cửa phòng làm việc rồi mời cô vào, rót cho cô một tách trà. Bảo Lam lại hỏi.

- Anh ấy đâu? Anh ấy không về cùng với anh sao?

Trong lòng cô lúc nào cũng chỉ có Ân Tá.

Trái tim Liệt Nùng đau nhói, cô đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong lòng anh. Ánh mắt của cô sáng lấp lánh, anh rất muốn đưa tay ra, dịu dàng vén mấy sợi tóc mái đang che mắt cô lên.

Khi lần đầu tiên Linh Linh đưa Bảo Lam về nhà, mái tóc cô đã như vậy, mấy sợi tóc mỏng manh che mắt, khi đi đường, tóc bay lên theo gió,

mang theo cả hồn phách của anh. Cô không tổn một con tốt nào, đã nhanh chóng chinh phục được anh.

Giống như một con sâu thần bí và cực độc.

Con sâu của tình yêu.

Tình yêu là một thứ vô cùng đơn giản, ập tới nhanh chóng, có thể chỉ là một nụ cười ấm áp, có thể chỉ là một cái cúi đầu e thẹn, có thể là một ánh mắt nhìn lại khi lướt qua nhau... Anh hiểu, mình không thể chạy thoát được nữa.

Anh đã thất bại một cách triệt để trước mặt cô.

Khi điều trị ở Bắc Kinh, đã mấy lần Liệt Nùng có cơ hội để gây ra một “sự cố khi điều trị”, khiến Lâm Ân Tá vĩnh viễn biến mất, nhưng anh không thể ra tay. Giả sử Ân Tá chết trên bàn mổ, người tiếp theo sẽ bỏ anh đi có thể là An Bảo Lam.

Liệt Nùng nghĩ, cho dù không có được cô, anh cũng không muốn nhìn thấy cô đau khổ. Cho dù nhìn thấy cô hạnh phúc trong vòng tay của kẻ khác cũng còn hơn phải chấp nhận rằng trên thế giới này không còn An Bảo Lam nữa?

Người làm nghề y luôn có một trái tim ấm áp và lương thiện.

Liệt Nùng lấy ra một tập hồ sơ bệnh án của Ân Tá, đưa cho Bảo Lam xem:

- Em tự xem đi. Mặc dù anh ta chỉ ở giai đoạn đầu, nhưng bệnh tình phát triển rất nhanh.

Bảo Lam xem nhanh từng trang, không thèm để ý tới tách trà bên cạnh.

- Có phải anh mổ cho anh ấy không? Liệt Nùng, rốt cuộc thì anh ấy như thế nào rồi?

Thấy dáng vẻ lo lắng của cô, Liệt Nùng cũng không muốn giấu:

- Sau khi làm phẫu thuật xong phải tiến hành điều trị vật lý một thời gian. Bệnh tình tạm thời đã được khống chế, anh cũng đã kê cho anh ấy vài loại thuốc đặc biệt.

Cảnh tượng này thật giống như nhiều năm trước, tính mạng của Bảo Lam cũng là do Liệt Nùng cứu sống, rồi từ đó ẩn tàng một mầm bệnh mới. Lẽ nào, lẽ nào...

- Tình hình hồi phục của cậu ấy khá tốt, chỉ có điều... – Liệt Nùng nói với giọng hồi lồi. – Thuốc đó có tác dụng phụ, vì tôn trọng ý muốn của cậu ấy, anh nghĩ, cậu ấy sẽ không xuất hiện trước mặt em với hình dáng ban đầu đâu.

Bảo Lam đứng bật dậy khỏi ghế:

- Cái gì? Cái gì là không với hình dáng ban đầu?

- Bác sĩ Ngải. – Một giọng nói dịu dàng, uyển chuyển như rót mật vào tai.

Một cô gái yếu điệu đứng dựa vào cửa, mỉm cười chào anh, mang hóa đơn xuất viện cho Liệt Nùng ký. Từ giây đầu tiên cô bước vào, Bảo Lam đã cảm thấy cô vô cùng quen thuộc.

Lông mày, khuôn mặt, cử chỉ, vô cùng quen thuộc. Giống quá, giống một người quá!

Cô gái làm xong việc, quay đầu nhìn Bảo Lam, ánh mắt bỗng khựng lại. Ánh mắt hai người gặp nhau trong khoảng không chật hẹp, Bảo Lam có

thể nhìn ra những đường nét thuộc về Ân Tá trên khuôn mặt của cô gái đó.

- Bảo Lam? – Cô gái nhận ra cô.

- Cô không phải là... – Bảo Lam lăm bẫm... – cô không phải là...

Trong đầu cô lướt qua câu nói “cậu ấy sẽ không xuất hiện trước mặt em với hình dáng ban đầu” của Liệt Nùng, lẽ nào, lẽ nào Ân Tá biến thành con gái rồi sao?

- Không phải chứ? – Bảo Lam ôm chặt hai vai của cô gái. – Cô là Ân Tá? Ân Tá, anh uống thuốc đó của Liệt Nùng sao? – Trời ơi, cô thực sự phát điên vì tác dụng phụ của loại thuốc đó rồi.

- Ngải Liệt Nùng! Anh biến Ân Tá thành con gái, anh dám biến Ân Tá thành con gái sao? Em, em, em... – Cô cảm kích Liệt Nùng vì đã cứu mạng Ân Tá, nhưng lại hận không thể bóp chết được anh ta.

Hai người đều phải biến qua biến lại giữa con trai và con gái, cuộc sống sau này sẽ như thế nào?

Liệt Nùng đứng một bên, không nói chen được câu nào, anh đã nghĩ đủ mọi cách, tới giờ vẫn chưa nghĩ ra cách gì giải trừ tác dụng phụ của thuốc, Bảo Lam tới ngày nay vẫn bị thay đổi giữa hai thân phận.

- Chờ một chút, chờ một chút... – Cô gái đó thoát khỏi vòng tay của Bảo Lam, xoa xoa cánh tay đau nhói. – Chị Bảo Lam, chị vừa nói gì thế? – Cô gái cười ngọt ngào. – Em là em họ của anh Ân Tá.

Em họ?

Bảo Lam như vừa thoát khỏi một gánh nặng, vội vàng xin lỗi cô gái. Cũng may, cũng may là bi kịch không tái diễn.

- Có điều... – Liệt Nùng lấy ra một bức thư mà Ân Tá để lại trước khi đi. – Cậu ấy nói sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.

- Không xuất hiện nữa? – Cô run rẩy hỏi. – Anh ấy đi đâu rồi?

Liệt Nùng tỏ ý xin lỗi.

- Chuyện này thì anh không biết, ở Bắc Kinh, anh cùng thầy giáo giúp cậu ấy làm phẫu thuật, sau tiến trình trị liệu đầu tiên, cậu ấy chuyển viện ra nước ngoài rồi.

Bảo Lam xé bức thư ra, nét bút trong bức thư giống hệt nét bút của Uncle Rain, cô vỡ lẽ ra – thì ra Ân Tá mới là Uncle Rain thực sự.

Nhưng hôm nay, người dùng những bức thư ấm áp này để giúp đỡ cô suốt bốn

năm, trở thành chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cô đã nói rất rõ ràng rằng, anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Anh đoạn tuyệt mọi con đường để cô có thể tìm ra anh, đổi điện thoại, dặn người nhà không được tiết lộ, giao công ty và cửa hàng sô cô la cùng một loạt các cửa hàng khác cho A Triệt quản lý, ngay cả hòm thư 167 cũng không còn là của anh nữa.

Anh thực sự đã đi rồi, đi thật rồi. Anh đi mà không quay đầu lại, cố ý để cô không thể tìm được anh, cho dù có đi khắp cả thế giới.

Từ nay, hai người chỉ giống như hai kẻ xa lạ, lướt qua nhau trong một khoảng thời gian ngắn ngủi của cuộc đời.

pan 1◆e'@s◆ 0◆ :13.5pt; font-family:"Times New Roman","serif";mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; color:black'>

- Không có gì. – Rõ ràng trong mắt mẹ vẫn còn mấy giọt nước mắt lau chưa khô, sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Anh hiểu chắc chắn là vì tối nay bố anh không về nhà. Thấy mâm cơm vẫn còn đậy lồng bàn, cơm trong bát mẹ đã nguội từ lâu, anh đau lòng hỏi:

- Mẹ, bố không về nhà thì mẹ ăn trước đi, ngủ trước đi.

- Không sao, mẹ đang giảm cân mà.

- Giảm cân? Mẹ mà cũng phải giảm cân?

- Đương nhiên là phải giảm rồi, sau khi sinh con và A Triệt, bố con lúc nào cũng bảo là mẹ béo, không lâu sau thì có người khác... – Người mẹ vốn dĩ lạc quan giờ trong ánh mắt lộ vẻ đau khổ tột cùng. – Thôi bỏ đi... Con xem mẹ, sao lại nhắc tới chuyện không vui này chứ?- Bà đứng lên vào phòng trái chần giúp Ân Tá. Nhìn cái lưng ngày càng còng theo thời gian của mẹ, Ân Tá đứng bất động, rất lâu, rất lâu. Một ngọn lửa hận dâng lên đốt cháy lồng ngực anh, càng lúc càng lớn, đến nỗi hai ngày sau khi anh đi trên đường tình cờ gặp chiếc xe của nhà Bảo Lam, không thể khống chế được mình, cố tình vượt qua, muốn nhìn xem người đàn bà phá hoại hạnh phúc của gia đình anh như thế nào.

Chính vì sự hận thù trong giây phút đó, đã gây nên cả một bi kịch.

- Tôi không lấy tiền của ông ấy, chưa bao giờ lấy cả. – Bà Âu Dương Tú khẳng định chắc chắn. – Lúc đầu khi tới với bố cậu, tôi chỉ đơn thuần là thích thôi chứ không bán thiu như nhiều người vẫn nghĩ. Ân Tá, tôi biết cậu rất hận tôi, nhưng xin cậu đừng báo thù lên con gái tôi!

- Sao bác biết là cháu tới với Bảo Lam vì muốn báo thù? – Ân Tá hỏi ngược lại.

- Trên đời này có bao nhiêu con gái, điều kiện của cậu lại tốt, tại sao cậu lại cứ tìm con gái tôi? Sai lầm năm xưa của tôi làm liên lụy tới nó, cậu

Lâm, cậu đừng... – Âu Dương Tú khẩn cầu. – Nếu cậu muốn báo thù thì cứ tìm tôi, chỉ cần con gái tôi bình an, hạnh phúc là được...

- Đúng. – Ân Tá nói chắc như đinh đóng cột. – Cháu cũng hy vọng cô ấy bình an, hạnh phúc, cháu cũng hy vọng mình chưa bao giờ gặp cô ấy.

- Cậu? – Bà Âu Dương Tú nhìn anh nghi ngờ. Sự phẫn nộ và thù địch trong mắt anh dần dần biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng vô bờ. Cuối cùng Ân Tá đứng lên, dìu bà ngồi xuống.

- Bác gái... – Anh nói. – Xin bác hãy tin cháu, tâm trạng của cháu cũng giống như bác, cháu cũng hy vọng mình chưa bao giờ gặp cô ấy. So với bác... cháu còn yêu thương Bảo Lam hơn...

Bà kinh ngạc nhìn chàng trai khó hiểu trước mặt, khi bước chân vào cửa công ty thiết kế này với tâm trạng tội lỗi và nhục nhã, bà không ngờ rằng mình có thể nhìn thấy tình yêu trong mắt anh.

Đó là tình yêu và sự thương xót thực sự dành cho Bảo Lam, không hề thua một người làm mẹ như bà.

- Cậu yêu nó thì có tác dụng gì? Nếu hai người là anh em thì sao? – Âu Dương Tú nói với giọng vừa căng thẳng, vừa xấu hổ. – Tôi với bố cậu tới với nhau từ trước khi Bảo Lam ra đời. Ân Tá, hai người có thể là anh em của nhau!

- Cái gì? Anh em? – Ân Tá không dám tin vào tai mình. Lúc này điện thoại của anh vang lên.

Là Bảo Lam gọi tới.

Âu Dương Tú nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của Ân Tá cũng có thể thầm đoán được người gọi tới là ai. Ân Tá nhìn khuôn mặt căng thẳng của bà, bình tĩnh nhắc điện thoại.

- Alô? Chuyện gì thế?

- Anh yêu, sao giờ anh mới nghe điện thoại? – Bảo Lam ở trong phòng mà cứ như nằm trên thảm đing nên đã ra ngoài đường đi dạo. – Bao giờ anh tan ca?

- Bây giờ anh đang có chuyện gấp, Bảo Lam. – Ân Tá nhìn khuôn mặt căng thẳng của Âu Dương Tú, nói nhỏ vào điện thoại. – Ngoan, anh tan ca sẽ gọi điện cho em được không?

- Ồ... – Bảo Lam có vẻ thất vọng. – Vậy được rồi.

Xe buýt dừng lại bên đường, ánh mặt trời chiếu qua các kẽ lá để lại trên đường mấy đốm sáng đang nhảy múa. Cô tắt điện thoại, phát hiện ra mình đang đi trên con đường tới trước tòa nhà mà lần trước cô từng tới để tìm Uncle Rain.

Cô dừng trước cửa tòa nhà thần thờ một lúc, người tốt bụng giúp cô bao nhiêu năm nay ruốt cuộc là ai nhỉ, trông như thế nào? Nghe miêu tả của cô nhân viên lễ tân tòa nhà này lần trước thì ông khoảng hơn 40 tuổi, mặc chiếc áo khoác màu đen, nho nhã, lịch sự. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Bảo Lam hy vọng có ngày nào đó được gặp ân nhân. Giây phút nhắc chân lên, cô bỗng nhiên nhìn thấy một người xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Là ông ấy?

Bạn trai của mẹ?

Bảo Lam day day hai mắt, đúng là ông ấy. Lần trước về nhà tình cờ gặp người đàn ông trung niên đó, mắt sáng, lông mày lười kiếm, thần thái cử chỉ đều rất lịch sự. Ông vừa bước xuống khỏi một chiếc xe màu đen, đi vào trong tòa nhà. Mẹ mình ở cùng với ông mà không có danh phận gì, chắc chắn không phải việc gì hay ho nên Bảo Lam không muốn có thêm

người “họ hàng” này, chỉ sợ ông sẽ nhận ra mình, đang định nhấc chân bỏ đi thì... bỗng dừng, đôi chân cô dính chặt trên đường.

Không thể đi được nữa.

Từng thứ lọt vào mắt cô đều rất rõ ràng, người đàn ông đó đi thẳng tới chỗ để các hòm thư. Ông đứng trước mặt một dãy hòm thư cá nhân, lấy ra một chiếc chìa khóa từ cái cặp mang theo rồi tra vào ổ khóa ở hòm thư số 167. Ánh mắt của cô từ giây phút đó dán chặt vào chiếc chìa khóa hòm thư, rồi từ từ chuyển lên khuôn mặt ông.

Là ông ấy? Sao có thể là ông ấy?

Bảo Lam không kìm chế được, nhích dần lên từng bước chân, đứng sát vào cửa sổ quan sát khuôn mặt ân nhân mà mình ngày đêm mong muốn được gặp mặt: Ít nhất cũng khoảng 45 tuổi, khuôn mặt vẫn vô cùng anh tuấn, mấy sợi tóc bạc báo hiệu rằng tuổi tác đã ảnh hưởng tới ông. Một người đàn ông phong độ ngời ngời, chẳng trách mẹ lại yêu ông như vậy. Giấu giếm thân phận tài trợ cho cô đi học, chắc chắn là vì ông muốn bồi thường cho mẹ cô bằng hình thức khác. Nghĩ tới đây, một cảm giác như bị sỉ nhục dâng lên trong lòng, Bảo Lam nghiêng rặng quay người đi nhưng đã bị ông nhìn thấy. Ông cau mày, số thư trong tay rơi lả tả xuống đất.

- Bảo Lam? – Ông thấy cô định đi bèn gọi lớn, đuổi theo ra ngoài. Bảo Lam rảo nhanh bước chân sang bên kia đường rồi vẫy một chiếc taxi, chỉ còn một bước nữa là vào tới trong xe thì bị ông kéo lại.

- Bảo Lam, Bảo Lam, cháu nghe bác giải thích. – Ông nói thấp giọng.
– Cháu nhất định phải nghe bác giải thích.

- Thưa cô, rốt cuộc cô có đi hay không? – Tài xế taxi bực mình giục, anh chỉ có thể dừng lại trên đoạn đường này 5 phút. Người đàn ông giữ chặt cánh tay Bảo Lam bèn thò tay vào túi lấy ra hai tờ 100 tệ rồi nhét vào tay người lái xe, nói:

- Không cần nữa, cảm ơn. – Người lái xe lập tức im lặng, vui vẻ lái xe đi.

Bên đường chỉ còn lại ông và Bảo Lam. Bảo Lam nhìn thấy cảnh tượng ông ném tiền cho người lái xe, nhất thời nhớ tới mẹ mình – Khi ông tới với mẹ cô, có phải ông cũng ném tiền cho mẹ như một người ở trên bố thí cho kẻ dưới hay không?

Khi ông đi nộp học phí cho cô, khi ông mở những bức thư mà cô gửi tới, khi ông thấy cô thân mật gọi ông là Uncle Rain... Có phải trong lòng ông thầm cười cô là một con ngốc, có phải ông cảm thấy coi thường cô phải không?

Đúng vậy.

Chắc chắn là như thế. Đã chịu ơn người khác thì không có tư cách tỏ ra lạnh lùng với người ta, nhưng giây phút này, cô dường như đã nhận ra ân huệ mà cô vốn tưởng rằng là “lòng tốt” đó là do mẹ cô dùng xác thịt để đổi lấy, bởi vậy cô nở một “nụ cười” rất lễ phép nhưng cũng rất xa cách, đẩy tay ông ra.

- ... Bác Thần? Bác có chuyện gì muốn nói?

- Trong lòng cháu biết rõ. – Ông thả lỏng bàn tay đang nắm tay Bảo Lam ra, nhún vai. – Xin lỗi, vừa nãy bác sợ cháu hiểu lầm, bởi vậy mới... – Bảo Lam lùi về sau hai bước, ngắt lời ông:

- Sao lại hiểu lầm được? Cảm ơn bác luôn giúp đỡ cháu, cháu sẽ tiết kiệm tiền và trả cho bác. – Cô chần chừ một lát rồi vẫn cúi lưng trước người “ân nhân” trước mặt. – Cảm ơn chú...

- Chờ chút đã! Bảo Lam! – Thấy Bảo Lam lại định đi, ông vội giữ cô lại, bỗng dưng điện thoại của ông vang lên, ông vội vàng nhấc lên. – Alô? Ân Tá?

Bảo Lam kiên quyết đòi bỏ đi, nhưng vừa nghe thấy hai tiếng “Ân Tá” lập tức khựng lại.

- ... Con nghe ai nói vậy? Đừng có tin mấy tin đồn vớ vẩn. – Khuôn mặt ông Thần tỏ ra căng thẳng. Khi nghe nói Âu Dương Tú chính miệng nói với Ân Tá sự thực, khóe miệng ông Thần thoáng nét lo âu mà người khác khó nhận ra được, ánh mắt ông dường như trở nên sâu hơn.

- Ừm, vậy được rồi, lát gặp lại. – Ông gật đầu rồi tắt điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt nghi ngờ của Bảo Lam, cô không nhận được, cất tiếng hỏi:

- Sao bác lại quen Ân Tá?

Người đàn ông xua tay:

- Xin lỗi, bác chưa giới thiệu với cháu, bác tên là Lâm Minh Thần, là bố của Lâm Ân Tá.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tuyệt

Hai năm sau. Bộ phim điện ảnh “Tình yêu là một lần cảm cúm” của đạo diễn Trương đã giành được rất nhiều giải thưởng. Trước đêm trao giải, đạo diễn Trương trốn sự phỏng vấn của các phóng viên, ở trong phòng nghỉ mà khách sạn đã sắp xếp cho ông. Vừa bước vào, ông đã ngã ngồi lên ghế salon, không dậy nổi nữa.

Người đàn ông trạc ngoại ngữ tuần nói:

- Năm nay nếu giành được mấy giải thưởng mà mình muốn nhất thì cho dù có chết cậu cũng nhắm mắt!

- Làm gì đến thế? – Ân Tá rót một tách trà nóng cho ông. – Theo như hiểu biết của cháu về cậu thì ít nhất cậu còn muốn giành giải đạo diễn xuất sắc nhất vài kỳ nữa. Thế nào? Bộ phim sau có định tiến quân vào Hollywood không?

- Hay lắm, cháu đầu tư cho cậu nhé? – Đạo diễn Trương hoàn toàn không còn dáng vẻ gì của một đạo diễn danh tiếng, nằm ra ghế salon, cười cười nhìn cậu cháu.

- Cháu bây giờ nghèo lắm rồi, có phải cậu không biết đâu.

Ân Tá lờm ông. Hai người là họ hàng, cũng là hai người bạn vong niên. Đạo diễn Trương nhớ ra tờ giấy chuyển nhượng tài sản chấn động một thời, có một việc mà ông mãi không hiểu.

- Đúng thế. Ân Tá, tại sao cháu đem tiền cho hết người con gái mà cháu yêu, nhưng lại không chịu sống cùng với cô bé? – Đạo diễn Trương xua tay. – Lê nào nhất định phải tay trắng mới là có tự do sao? Chẳng phải cô bé rất yêu cháu sao? Cháu cũng rất yêu cô bé ấy sao? – Hai năm nay, ông chưa thấy Ân Tá có thêm người con gái nào khác, anh vui đầu vào làm việc, chấp nhận điều trị, hoàn toàn quên đi chuyện tình cảm cá nhân.

Anh bắt người nhà phải giữ miệng, không ai được tiết lộ bất cứ tin tức nào có liên quan tới anh cho An Bảo Lam, cũng không được tiết lộ số điện thoại mới của anh, không được công bố địa chỉ của anh, ngay cả loại xe mà anh dùng cũng phải đổi. Từ đó Lâm Ân Tá hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của An Bảo Lam, cho dù cô tìm mọi cách để thăm dò tin tức của anh, vẫn chỉ như mò kim đáy bể.

Nhưng Bảo Lam chưa bao giờ biến mất khỏi thế giới của Ân Tá. Chưa một ngày nào.

Anh giả vờ thành một người xa lạ, add địa chỉ QQ, MSN của cô, không bao giờ nói chuyện với cô, chỉ âm thầm quan sát sự thay đổi của cô qua status của QQ, âm thầm cùng cô chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn. Anh thường xuyên ghé thăm blog của cô, đi cùng cô từ lúc sụp đổ cho tới lúc lại đứng lên và mỉm cười. Cô gái cần vòng tay của anh, cô gái cần sự an ủi của Uncle Rain ngày nào đang ngày càng kiên cường hơn.

- Ân Tá, cháu không nghĩ tới việc quay lại với cô ấy sao? – Đạo diễn Trương hỏi. – Con bé này tốt lắm, hiểu việc lại chăm chỉ, bình thường ở trong đoàn phim, người quan tâm, chu đáo với mọi người nhất chính là nó. Lại ngây thơ, ngoan ngoãn nữa. Một cô bé đáng yêu như vậy được mọi người yêu quý lắm, mấy chàng trai trong đoàn làm phim đều đang theo đuổi nó.

- Ai vậy? – Ân Tá lập tức lên tiếng hỏi.

- Anh chàng quay phim tâm đắc của cậu, thằng nhóc người Hồng Kông, cháu cũng gặp rồi đấy. – Đạo diễn Trương miêu tả. – Anh chàng mắt lớn, lông mày rậm, đẹp trai lắm.

- Chẳng ra sao cả. – Ân Tá lạnh nhạt nói.

- Ngoài cậu ta ra, còn có trợ lý mới của cậu, giám đốc phụ trách hoạt động truyền thông lần này... – Đạo diễn Trương giơ tay đếm. – Lại còn người đầu tư cho bộ phim này, ông chủ cửa hàng kim cương mà chú quen từ lâu, Ân Tá, người này luận về thân thế, ngoại hình hay nhân phẩm đều không thua cháu đâu! Lần đầu tiên cậu ta đến trường quay, chú còn tưởng rằng cậu ta thích nhân vật nữ chính, những người có chút tiền đều thích bao mấy cô diễn viên trẻ đẹp mà. Ai ngờ, cậu ta không thích Văn Văn mà lại hỏi cậu cô bé làm biên tập tên là gì. Tới giờ đã hẹn Bảo Lam mấy lần rồi, ngày nào cũng tìm cơ hội tới trường quay để được ở gần con bé.

- Hẹn cô ấy? – Ân Tá ghen, vội vàng hỏi. – Bảo Lam có đi không.

Đạo diễn Trương xoa cằm, suy nghĩ.

- Hình như là không. Ngày nào Bảo Lam cũng ở cùng với đoàn phim, việc quay phim lại dày đặc, cậu nghĩ chắc nó không có thời gian. – Ông nghĩ ra cái gì đó. – Có điều, người đầu tư đó hôm qua còn đặc biệt hỏi cậu Bảo Lam đã có bạn trai chưa, tại sao không thêm để ý tới cậu ta.

- Ồ? – Ân Tá làm ra vẻ không quan tâm, nhưng thực ra anh đang vô cùng căng thẳng.

Bảo Lam ngày càng xinh đẹp, sang trọng, quý phái hơn người, ngày nay đã bước chân vào thế giới thượng lưu, sau này chắc chắn sẽ càng quen biết nhiều người giàu có và nổi tiếng hơn. Anh càng ngày càng lo lắng, sớm muộn gì cũng có ngày cô gặp người đàn ông tốt hơn anh và yêu người ta.

Đáng chết thật, rõ ràng là anh đòi chia tay, hai năm không gặp, tại sao chỉ cần nghĩ tới việc cô sẽ yêu người khác là anh lại ghen tức tới mức muốn phát điên?

- Cậu, cậu nói với người đầu tư đó như thế nào? – Anh không nhận được, lên tiếng hỏi. – Cậu nói với anh ta Bảo Lam chưa có bạn trai sao?

- Dựa vào mối quan hệ giữa cậu và cháu, đương nhiên cậu nói với anh ta rằng... – Đạo diễn Trương gật đầu. – Bảo Lam chưa có bạn trai!

- Cậu... – Ân Tá nổi giận. – Sao cậu lại như thế?

Đạo diễn Trương vừa giận vừa buồn cười:

- Cậu làm sao? Tại cháu không cần con bé, hy vọng con bé sống tốt hơn, bây giờ lại hối hận rồi hả?

Ân Tá chán nản ngồi xuống ghế. Sắc mặt anh trắng nhợt, đôi mắt u ám, trông như một miệng giếng đã bỏ hoang nhiều năm, khô cạn, sâu hút.

Đôi môi anh thoáng chuyển động:

- Trước khi làm phẫu thuật, bác sĩ nói tất cả đều có khả năng, nói không chừng cháu còn không thể xuống khỏi bàn mổ. – Khi đó, anh tưởng rằng mình khó có cơ hội sống sót, vì không muốn làm lỡ dở cuộc đời của Bảo Lam, anh mới quyết định cắt đứt tình yêu này.

Đạo diễn càng thấy khó hiểu.

- Nhưng bây giờ cháu đã không sao rồi, phẫu thuật cũng rất thành công còn gì?

- ... Nhưng có khả năng tái phát. – Anh lo lắng. – Chỉ cần bệnh tái phát thì gần như không còn cơ hội lành bệnh nữa.

Đạo diễn cúi người về đằng trước:

- Khả năng tái phát là bao nhiêu?

- 10%.

- 10% không tái phát?

- Không. – Ân Tá buồn rầu. 10% tái phát.

Đạo diễn buột miệng “a ha” rồi kích động đứng lên:

- 10% tái phát? Vậy nghĩa là còn 90% không thể tái phát! Cháu chỉ vì 10% khả năng đó mà từ bỏ người con gái cháu thích 100% sao?

- Tại sao lại không? – Anh ngồi trong chiếc ghế salon rộng lớn, dáng vẻ vẫn vô cùng thu hút. – Nếu cháu lại ở bên cô ấy, cho dù chỉ có 1% khả năng, chỉ cần bệnh tái phát, cháu sẽ hủy hoại cuộc đời cô ấy. – Anh rầu rĩ. – Cháu không muốn làm lỡ...

- Nếu cả đời này cháu tránh cô bé thì mới là làm lỡ cuộc đời của nó! – Đạo diễn giơ tay lên nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là tới giờ trao giải, ông vào phòng vệ sinh rửa mặt, chỉnh đốn lại đầu tóc và quần áo.

- Hôm nay Bảo Lam sẽ cùng cậu tham gia lễ trao giải, có muốn tặng cho nó một niềm vui bất ngờ không?

Đạo diễn nhìn chăm chăm vào mắt Ân Tá.

Từ khi Ân Tá giới thiệu kịch bản của Bảo Lam, ông đã hiểu tấm lòng của anh. Ân Tá vô cùng nghiêm túc với cô gái này, tình cảm anh dành cho cô đã ghi sâu vào trong tim.

- Bảo Lam thực sự có rất nhiều người theo đuổi, nhưng nó vì cháu mà không quan tâm tới đám người ấy... Ân Tá, một cô gái tốt như vậy không

nhiều đâu.

Kính coong.

Chuông cửa vang lên, một giọng nói dịu dàng của con gái từ bên ngoài vòng vào.

- Đạo diễn Trương, cháu và Cici cùng Quý Văn chuẩn bị xong hết rồi, bây giờ đi tới hội trường được chưa?

Lại được nghe giọng nói quen thuộc của cô, cả người Ân Tá bất giác đổ về phía trước, nhịp tim đập điên cuồng – là Bảo Lam! Bảo Lam đang ở ngoài cửa!

Đạo diễn ra mở cửa nhưng chốt cửa đang xoay ra lập tức bị bàn tay Ân Tá chặn lại.

Suyt...

Anh ra hiệu bảo đạo diễn đừng nói là anh ở đây, căng thẳng tới mức mồ hôi túa ra như tắm. Nếu bây giờ gặp lại Bảo Lam, anh thực sự sợ mình sẽ không thể kiên trì được nữa, sẽ lại ôm chặt cô vào lòng và không bao giờ còn có thể buông tay ra.

Dù sao anh cũng vẫn yêu cô, yêu cô sâu sắc.

- Sao hả? – Giọng của đạo diễn không hề nhỏ, cố gắng trêu chọc anh.
– Cháu tưởng cháu còn là học sinh cấp ba à? Sợ gặp người con gái mà mình thích sao?

- Hừ, sao cậu lại nói to như thế? – Ân Tá sợ Bảo Lam ở ngoài nghe thấy, đành chấp tay lễ ông.

Không phải sợ, không phải yếu đuối, cũng không phải chạy trốn, mà vì anh không nhẫn tâm làm liên lụy tới Bảo Lam đang ngày càng trở nên ưu

tú, cô phải có một cuộc sống hoàn mỹ hơn chứ không phải bị liên lụy bởi một bệnh nhân có thể bị tử thần cướp đi mạng sống bất cứ lúc nào như anh.

- Đạo diễn Trương? – Có tiếng khóa vang lên, hình như có cả tiếng người nói mà sao mãi không thấy ai mở cửa? Bảo Lam lại gõ cửa. – Đạo diễn Trương, đạo diễn Trương?

Cửa phòng được mở ra, đạo diễn đã ăn mặc chỉnh tề, tinh thần sáng khoái. Hôm nay Bảo Lam mặc một bộ lễ phục có màu sắc giống tên của cô, đeo đôi khuyên tai thủy tinh màu xanh lam đơn giản nhưng sang trọng, trang điểm nhẹ nhàng, đạo diễn Trương nhìn cô, không ngớt lời khen ngợi.

- Ừ, được lắm, được lắm. – Ông giơ ngón tay cái lên. – Đẹp thế này, xem ra tối nay lại có thêm không ít người thích cháu đây. Cố lên, tranh thủ buổi lễ trao giải hôm nay để chọn lấy một đức lang quân như ý đi... – Còn chưa nói xong, đạo diễn Trương đã bị Ân Tá đứng đằng sau thúc khuỷu tay thật mạnh.

Thằng nhóc này.

Rõ ràng là vẫn còn thích người ta, không nỡ để người ta có bạn trai mới.

Đại diện Trương đi ra ngoài.

- Chú còn phải chỉnh lại tóc, Bảo Lam, hay là cháu vào đây, chờ chú 5 phút là được rồi.

Ông già này.

Ân Tá đứng sau cửa trừng mắt nhìn ông.

Đạo diễn càng hứng thú hơn:

- Chỉ 5 phút thôi, cháu ngồi ở salon chờ chú nhé.

- Việc này... – Bảo Lam trù trù, cười ngoan ngoãn. – Cháu đứng ở cửa cũng được.

- Đứng ở cửa chịu phạt hả? – Đạo diễn mở rộng cửa hơn, ngoài phía sau cánh cửa, tất cả mọi thứ trong căn phòng đều hiện lên rõ ràng trong mắt Bảo Lam, lần này thì Ân Tá không thể nào trốn được vào chỗ khác.

- Hi, dạ không ạ. – Đạo diễn là một người chính trực, nếu cứ thoái thác thì chứng tỏ mình quá nhỏ mọn, thế là Bảo Lam gật đầu. – Dạ vâng ạ.

Chỉ cần Bảo Lam vào đây là ông sẽ lập tức chạy ra ngoài và đóng cửa lại – tới lúc đó xem Lâm Ân Tá sẽ trốn vào đâu, sẽ buộc phải đối mặt với Bảo Lam.

Nghe thấy Bảo Lam đồng ý, Ân Tá đứng sau cánh cửa giật mình, trong lòng có một cảm giác thật kỳ lạ.

Vừa sợ hãi, vừa chờ đợi.

Sợ sau khi gặp mặt không thể chia tay, sẽ làm lỡ dở cả đời cô, nhưng anh lại chờ đợi được gặp cô lần nữa. Dường như lý trí và tình cảm đang chiến đấu với nhau vô cùng khốc liệt.

Chính vào thời khắc tình cảm đã sắp chiến thắng lý trí, chính vào lúc đạo diễn đang chờ đợi giây phút trùng phùng của cặp tình nhân thì cô trợ lý Tiểu Quách chạy trên đôi giày cao gót, cất miệng gọi:

- Đạo diễn! Đạo diễn! Mau lên, mau lên, tổng giám đốc Vương mà lần trước ông hẹn đang ở phòng khách của khách sạn chờ ông, chỉ cần ông đi, việc đầu tư cho bộ phim sau sẽ không cần phải lo nữa!

Đây đúng là một tin vui!

Bộ phim điện ảnh tiếp theo, đạo diễn Trương định cho thêm vào các kỹ thuật hậu kỳ tiên tiến nhất, tiền vốn quay phim lên tới hàng trăm triệu, có thể thu hút được vốn đầu tư của tổng giám đốc Vương thì quả là trời giúp ông!

Ông lập tức quên mất tâm trạng làm “ông mai” ban nãy của mình, vui vẻ quay lại lấy cặp, chuẩn bị xuống lầu gặp tổng giám đốc Vương. Trong lòng Ân Tá thấy thất vọng, thậm chí anh còn định gọi đạo diễn lại rồi chạy thẳng ra gặp Bảo Lam.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt...

- Đi, Bảo Lam, chú đưa cháu đi gặp tổng giám đốc Vương. – Đạo diễn Trương vừa nghĩ tới bộ phim sau là thấy vui. – Bộ phim này cháu vẫn làm biên kịch cho chú, kịch bản tháng này cháu phải sửa xong, tổng giám đốc Vương mà nhìn thấy kịch bản của cháu chắc là có hứng thú lắm! – Ông không kìm nén được tâm trạng vui vẻ của mình, phảng phất như giải Oscar đang vẫy tay với ông!

Bảo Lam do dự rồi lùi về sau một bước.

- Đạo diễn, cháu muốn xin từ chức.

- Từ chức?!! – Đạo diễn Trương gần như nhảy lên. – Vào thời khắc quan trọng này mà cháu muốn từ chức?! Bảo Lam, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta tiến vào Hollywood đấy!

- Cháu xin lỗi, xin lỗi. – Cô cắn môi, giọng yếu ớt nhưng cũng rất bướng bỉnh. – Cháu muốn đi tìm Ân Tá, thời gian quá ít, cháu không thể phân thân ra được...

Đi tìm mình?

Cô định tìm thế nào? Ngốc quá. Ân Tá nghe những lời cô nói, vừa thấy buồn cười, vừa cảm động. Thì ra cô vẫn không quên anh, thì ra cô vẫn một lòng với anh, vẫn ngốc nghếch như vậy.

Nụ cười an ủi thoáng nở trên môi anh. Anh nghĩ, quả thật là không nuối tiếc vì hai người đã từng yêu nhau đến vậy.

- Ân Tá? – Đạo diễn Trương võ lẽ ra, thì ra cô ngốc này từ bỏ một cơ hội tốt như vậy chính là vì thằng ngốc đang trốn trong phòng nghỉ của ông!

- Việc này đơn giản lắm! – Ông võ chân. – Nó... – Rầm!! Cửa phòng sau lưng đạo diễn bị đóng sầm lại, khiến ông giật nảy mình. – Thằng nhóc này, nhất định là sợ mình nói lỡ miệng, cố ý đóng cửa đây mà. – Đạo diễn lẩm bẩm trong miệng rồi lại cố nuốt những gì mình vừa định nói xuống.

- Ừm, chỗ này gió to, đi, chúng ta xuống dưới đã. – Đạo diễn Trương làm mặt giận. – Việc cháu xin từ chức chú chưa đồng ý, chúng ta sẽ bàn sau.

- Đạo diễn... – Bảo Lam vẫn còn muốn nói nhưng Tiểu Quách bên cạnh đã giữ cô lại.

- Suyt!

Những lúc như thế này không nên nói nhiều sẽ tốt hơn. Bảo Lam cúi đầu không lên tiếng, nhưng trong lòng đã kiên quyết là sẽ đi. Cho dù vào lúc nào thì Ân Tá vẫn là quan trọng nhất.

Chờ tiếng bước chân của ba người đã biến mất sau cánh cửa thang máy, Ân Tá mới mở cửa phòng, dáng người cao lớn đứng trên hành lang rộng mênh mông.

Vậy là kết thúc rồi sao?

Vậy là lướt qua nhau rồi sao?

Lâm Ân Tá, mà y thực sự có thể bỏ cô ấy sao?

- Anh yêu.

Quý Văn đến muộn, vừa nhìn thấy Ân Tá thất thần đứng đó, vội vàng lấy ra một tờ giấy thông báo trúng tuyển vào Đại học Stanford.

- Anh xem, em bảo trợ lý đặt vé máy bay rồi, lễ trao giải kết thúc là chúng ta sẽ cùng bay qua đó.

- Nhanh vậy hả? – Ân Tá trù trừ.

- Anh chưa muốn đi hả? – Quý Văn đã nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy, ngọn lửa ghen tị trong lòng lại cháy lên. – Anh nói muốn nạp điện trong khoảng thời gian này nên em mới giúp anh kiểm soát offer (Chú thích: Offer: Mời) của trường đại học này. – Cô nói thẳng vào điểm yếu của anh. – Có phải vì vừa nãy anh nhìn thấy cô ta? Anh không nỡ đi nữa?

Ân Tá cúi đầu nhìn đồng hồ.

- Lễ trao giải sắp bắt đầu rồi.

- Anh yêu, chờ buổi tối này kết thúc, chúng ta lập tức bay sang Stanford. Đi với em, được không? – Cô nài nỉ.

Anh làm như không nghe thấy gì.

- Văn Văn, chỉ còn có nửa tiếng nữa thôi, mau vào đi.

- Lâm Ân Tá! Anh... – Quý Văn xé rách tờ giấy thông báo, phần nộ bỏ đi. Không đi thì thôi! Đàn ông trên đời này nhiều như thế, cần anh sao?

Vừa đi xuống đại sảnh của tầng 1, cô đã thấy đạo diễn Trương đang nói chuyện với Tổng giám đốc Vương, Tiểu Quách và Bảo Lam cũng yên lặng chờ bên cạnh. Thấy bạn tới, Bảo Lam chỉ mỉm cười. Nụ cười lịch sự này trong mắt Quý Văn giống như một sự chế giễu.

Chế giễu cô vĩnh viễn không thể có được Lâm Ân Tá.

Quý Văn dừng lại nhắn tin gửi cho một người bạn, sau đó cất từng bước chân tao nhã tới bên “người bạn” của cô. Chiếc đế nhọn của đôi giày nghiêng mạnh xuống tấm thảm quý giá dưới sàn nhà.

Nơi mà cô đi qua đều để lại những lỗ nhỏ.

- Trời ơi! Trương Mạn Ngọc cũng tới rồi! Lại còn, lại còn Vương Phi nữa! – Bích Kỳ cùng mẹ ngồi ở hàng ghế VIP, mắt đảo tứ tung, cô thấy hạnh phúc vì mình được ngồi cùng hàng ghế với các thần tượng của mình.

- Thượng đế ơi, đó là Hàn Canh! – Bích Kỳ nhéo mạnh lên tay phải. – Hu, không đau, quả nhiên là mình đang nằm mơ.

Ân Tá xoa xoa chỗ tay mình vừa bị cô em nhéo sưng đỏ.

- Đương nhiên rồi, em nhéo vào tay anh mà. Em làm ơn yên lặng chút có được không?

Bích Kỳ lè lưỡi, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lễ trao giải được người trong nghề gọi là buổi lễ quyền uy nhất tập trung toàn các nhân vật trong giới thượng lưu, hai bên của khu vực VIP đều là khu vực dành cho các siêu sao và những đại gia giàu có. Ân Tá đeo đôi kính râm để che bớt khuôn mặt của mình nhưng vẫn liên tục có người hiếu lắm anh là ngôi sao mới nổi, cho tới khi anh ngồi xuống chỗ dành cho những người kinh doanh.

Là điểm “hot” của năm nay, bộ phim mới của đạo diễn Trương không nằm ngoài dự đoán của mọi người, liên tiếp giành được mấy giải thưởng: “Đạo diễn xuất sắc nhất”, “Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất”, “Quay phim xuất sắc nhất” và “Biên kịch xuất sắc nhất”. Bích Kỳ liên tục vỗ tay cổ vũ cho cậu mình, trên khuôn mặt mẹ cũng nở nụ cười đã lâu nay không thấy. Nhưng Ân Tá từ đầu đến cuối vẫn rất yên lặng, mỗi hơi thở của anh dường như đều đi theo Bảo Lam ngồi trước anh mấy hàng ghế.

Cuối cùng cũng tới tiết mục trao giải “Biên kịch xuất sắc nhất”.

Bảo Lam lên bục nhận giải, bộ trang phục màu xanh lam khiến cô càng trở nên xinh đẹp, dưới ánh đèn rực rỡ của sân khấu, cô như nàng tiên cá đang ngồi trên mỏm đá cất lên tiếng hát trong vạt của mình.

TÌNH YÊU LÀ MỘT LẦN CẢM CÚM

Đào Tử Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trời Xanh

Bảo Lam bước trên đôi giày cao gót khó nhọc đi xuống sân khấu, chờ đón cô trước mặt là một chai Coca rỗng, cô không kịp tránh, bị ném trúng đầu, chất nước Coca màu nâu vàng chảy ra mặt cô, khiến lớp trang điểm bị nhòe đi. Cô không khóc, khuôn mặt tái nhợt, vẫn tiếp tục đi xuống, lại mấy cái chai nữa được ném tới, lần này chúng không rơi trúng cô vì Ân Tá đã thay cô đỡ lấy.

- Anh?! – Cảm giác buồn vui lẫn lộn khiến Bảo Lam tưởng rằng mình đang nằm mơ.

- Ân Tá?! – Đứng trên sân khấu cô không hề khóc, nhưng giờ phút này, nước mắt cô lại tuôn ra như mưa. Cô sợ đây chỉ là ảo giác, đưa tay ra sờ lên má Ân Tá, cảm thấy sự ấm áp của anh là có thật, đúng là anh rồi.

Ân Tá kéo cô lên sân khấu, giăng chiếc micro của người dẫn chương trình, bình tĩnh nhìn khắp nơi.

Sau một hồi la ó, phản đối, bỗng dưng có người ra mặt, kéo nhân vật nữ chính trở lại sân khấu, đám đông hiểu rằng có lẽ người này sắp giải thích cái gì đó, bèn yên tĩnh lại. Một sân khấu lớn, hoành tráng nhưng không còn bất cứ tiếng động nào vang lên.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ân Tá, lập tức có người nhận ra anh là một trong 10 thanh niên xuất sắc nhất của thành phố, là một “công tử con nhà”.

- Thưa các vị, trước tiên, tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc với cảnh vừa rồi. Cô An Bảo Lam là một nhà biên kịch rất yêu nghề, vậy mà ở một nơi như thế này, bị người khác sỉ nhục, quả là một chuyện hết sức vô lý, khiến tất cả những ai có lương tri ngồi ở đây đều cảm thấy phẫn nộ. Chắc chắn tôi sẽ truy cứu sự việc này tới cùng, đồng thời cũng hy vọng mọi người cùng tôi chống lại sự phỉ báng công khai này. – Dường như nếu đổi lại là người khác nói những lời này, chắc sẽ không có hiệu quả lớn, nhưng phong thái của Ân Tá đã được thể hiện một cách hoàn hảo, anh bẩm sinh đã có một khả năng thuyết phục người khác, chỉ đơn giản vài câu nhưng anh đã khiến đám khán giả u mê khi nãy tỉnh táo lại.

Đúng thế, một lễ trao giải lớn như thế này mà lại có người cho phát những thứ vớ vẩn như thế, chắc chắn là vì ghen ghét. An Bảo Lam giành được giải thưởng, đang trên đà nổi tiếng, đâu cần phải trả một cái giá lớn như thế để tạo scandal?

- Nếu có một ngày nào đó, anh chị em của các bạn cố gắng nỗ lực, khó khăn lắm mới giành được sự khẳng định của xã hội, lại bị người khác vu khống chỉ vì đố kỵ, nếu những người xung quanh cười nhạo họ, không đưa tay ra giúp đỡ họ, chính nghĩa của xã hội chúng ta nằm ở đâu? Còn ai chịu giúp những người yếu thế như chúng ta?

Các khán giả dưới sân khấu lại bắt đầu huyên náo.

- Cô gái này đúng là đáng thương.

- Chắc chắn là bị người ta hại rồi. Giới nghệ sĩ mà, loạn lắm.

- Tác phẩm của cô ấy quả thực không tồi. – Tư duy của các khán giả lập tức thay đổi, bỗng dưng có người vỗ tay cho Bảo Lam, tiếng vỗ tay đó kéo tay hàng ngàn tiếng vỗ tay khác, át đi cả lời nói của Ân Tá trên sân khấu. Ân Tá quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy Bảo Lam đâu.

Cô nhân lúc tất cả mọi người đều đang tập trung vào Ân Tá, kéo váy chạy thẳng ra khỏi hội trường.

Trời mưa như trút. Bảo Lam giẫm phải vũng nước trước cửa khiến chiếc váy ướt sũng. Không khí trong lành của cơn mưa nhuộm lên cây cối một màu tươi mát.

Cô giữ chặt trái tim đang nhảy điên cuồng, thở hổn hển.

Là anh ấy, vừa rồi đúng là anh ấy?

Dưới ánh đèn chói lóa, trong con mắt chứng kiến của hàng ngàn người, bỗng dưng gặp lại người mà mình ngày đêm mong nhớ, cô còn tưởng rằng đó là giấc mơ. Cô đứng trên sân khấu, bên dưới chỉ là một lớp màn trắng xóa. Trong mắt cô, cả thế giới chỉ còn lại một mình Ân Tá đang thay cô giải thích.

Là anh, đúng là anh.

Ân Tá đuổi theo cô, giữ chặt tay Bảo Lam.

- Sao em lại ở đây?

- Câu này phải em hỏi anh mới đúng. – Bảo Lam vẫn chưa quên việc anh từng “mất tích”. – Anh vẫn luôn ở đây sao? Nếu đã quyết định không gặp nhau nữa, sao lúc này anh lại ra mặt?

- Bởi vì anh lo cho em. – Ân Tá cố gắng kìm nén tâm trạng xúc động đang dâng lên trong lồng ngực... Bảo Lam không biết, lúc này có một chiếc nhẫn rất đẹp đang tỏa sáng lấp lánh trong bàn tay ấm áp của anh.

Bảo Lam quay đầu đi để lấy lại bình tĩnh.

Cô nhìn Ân Tá, anh trưởng thành hơn trước kia, nhưng vẫn không thay đổi được tình yêu trong đáy mắt.

Ân Tá trang trọng nói:

- Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?

Anh lấy ra chiếc nhẫn mà vẫn luôn mang theo bên mình từ rất lâu, nhẹ nhàng lồng vào ngón tay cô. Trong ký ức của anh, cảnh này đã từng xảy ra một lần. Bảo Lam khóc, nhìn anh đeo nhẫn vào tay mình.

Năm đó, ngày đó, trong nhà cô, anh cũng làm như vậy, sau đó tàn nhẫn nói với cô rằng hai người chia tay thôi; hôm nay cuối cùng cô cũng chờ được anh quay về, một lần nữa nhìn anh trao nhẫn cho cô.

- Cảm ơn. – Cô tháo nhẫn ra, đặt vào tay anh. – Em không thể nhận được, quá muộn rồi.

- Muộn rồi? – Trái tim Ân Tá chùng xuống.

- Đúng, muộn rồi, quá muộn rồi. – Bảo Lam quay người định đi, Ân Tá kéo tay cô, hỏi:

- Thế nào gọi là muộn rồi? Bảo Lam, có phải em trách anh đã để em chờ quá lâu không?

Bảo Lam cười lạnh lùng:

- Không, chúng ta không thể ở cùng nhau.

- Tại sao?

- Vì chúng ta là anh em.

- Anh em? – Ân Tá hồi hận vò đầu, năm đó anh lấy lý do này để chia tay với cô, ngay cả anh cũng quên mất. Trong xét nghiệm ADN ghi rất rõ rằng anh và Bảo Lam không có mối quan hệ huyết thống. – Bảo Lam... Em

biết mà, chắc chắn là em biết, đó không phải là sự thực, chúng ta không phải là anh em!

- Nếu đã không phải, tại sao anh lại lấy lý do này ra để chia tay? – Bảo Lam hỏi. Cô đã cùng Lâm Thần xét nghiệm quan hệ cha con, kết quả cho thấy họ không có mối quan hệ gì.

- Em biết rồi hả? – Ân Tá kinh ngạc. Anh buồn rầu cúi đầu. Người trên đường đi qua đi lại, trời đã tối, những đám mây nặng nề che khuất ánh mặt trời.

- Đúng, em biết lâu rồi. – Nói rồi nước mắt cô lại rơi. – Em đã sớm biết anh em chỉ là một cái cớ, thế thì làm sao? Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi. – Bên đường, một chiếc BMW dừng lại, cửa xe mở ra, một chàng trai khôi ngô, phong độ không kém gì Ân Tá bước xuống.

- Bảo Lam? – Chàng trai này là Kevin, một nhà đầu tư đã khổ công theo đuổi Bảo Lam suốt nửa năm nay. – Thế nào? Chúng ta đi được chưa?

Ân Tá kéo Bảo Lam lại.

- Em nói dối, An Bảo Lam! Em nói với đạo diễn Trương xin từ chức để đi tìm anh.

Cô kinh ngạc mở lớn mắt:

- Sao anh biết. – Rồi ngay sau đó cô hiểu ra nguyên nhân. – Anh ở trong phòng hả?

Ân Tá gật đầu. Bảo Lam càng thất vọng:

- Hai năm nay không có bất cứ tin tức chính xác nào về anh, người nhà anh thì chỉ nói anh đang dưỡng bệnh, ngoài ra không chịu nói thêm gì khác. Em chỉ muốn biết, anh có còn sống hay không? Sống có tốt không? Bây

giờ em nhìn thấy rồi, anh sống rất tốt, bình phục rồi, em cũng yên tâm rồi. Từ hôm nay trở đi, anh vẫn là Uncle Rain mà em tôn kính, nhưng anh không còn là Lâm Ân Tá mà em từng yêu nữa.

Kevin khoác tay lên eo Bảo Lam:

- Chúng ta đi.

- Bỏ cô ấy ra. – Ân Tá gạt cánh tay của Kevin trên người Bảo Lam ra, người đàn ông này chính là nhà đầu tư mà đạo diễn Trương nói? Bảo Lam thực sự động lòng với anh ta sao? Ân Tá ghen tới phát điên, giữ chặt Bảo Lam:

- Hôm nay em đừng có hòng đi đâu.

- Sao anh lại ngang ngạnh như thế? – Bảo Lam muốn thoát khỏi tay anh.

- Người ngang ngạnh là em! An Bảo Lam! Em lấy trộm trái tim của anh, giờ vẫn không chịu trả lại! – Anh không thể nào nổi giận với cô, mọi tức giận đều đã biến mất không để lại dấu vết khi mắt anh nhìn vào mắt cô.

Bảo Lam đẩy anh ra, lùi về sau hai bước, nước mắt tràn mi.

- Em lấy trộm trái tim của anh? Lâm Ân Tá... anh yêu em không? – Sống mũi cô cay cay, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, như một lon Coca đã bị bật nắp, không thể nào dừng lại được. Hai năm nay, cô vất vả tìm anh khắp nơi, anh biết rõ mà không chịu gặp cô.

Đây là tình yêu sao?

Ân Tá không ngờ cô lại tưởng rằng anh không yêu cô.

- Chính vì yêu nên anh mới rời xa em! Ung thư dạ dày giai đoạn đầu mặc dù đã tiến hành phẫu thuật, nhưng cũng có 10% cơ hội phát bệnh! Nếu

sau này anh phát bệnh, em phải làm thế nào? Ai chăm sóc cho em? – Cuối cùng anh cũng nói ra những lời nói mà mình giấu trong lòng đã lâu.

Bảo Lam nghẹn ngào.

- Tại sao lúc nào cũng là anh chăm sóc em mà em không thể chăm sóc cho anh? Ân Tá, tại sao anh luôn cho rằng em là một đứa trẻ con? – Cô chán nản nói. – Em cũng sẽ trưởng thành, em cũng có khả năng chăm sóc anh. Cho dù anh bị bệnh, chúng ta sẽ luôn bên nhau, không bao giờ từ bỏ, chẳng phải đây là lời hứa mà những người yêu nhau dành cho nhau sao? Tại sao anh lại dễ dàng nói chia tay rồi ra đi như thế? Lẽ nào anh thực sự cho rằng như vậy sẽ tốt cho em sao?

Anh chết sững. Bảo Lam của anh thực sự đã trưởng thành rồi, không chỉ xinh đẹp hơn mà trái tim, trí tuệ của cô cũng càng đẹp hơn, trưởng thành hơn. Những người đứng xem bên đường càng lúc càng nhiều, không ít người nhận ra đó là cô biên kịch thiên tài vừa nãy và anh chàng “công tử” đã mất tích khá lâu, một ông chủ trong giới trang sức của thành phố này. Các phong viên lục tục kéo tới, ánh đèn flash nháy liên tục. Đạo diễn Trương đưa tất cả mọi người trong đoàn làm phim tới, mọi người đều vây họ vào giữa. Không ai chú ý tới Quý Văn đang trốn đằng sau đám người, cô ta chăm hận nhìn Bảo Lam, vẻ mặt thật đáng sợ.

Những gì không đạt được, sẽ không bao giờ đạt được.

Đạo diễn Trương ra dấu “Yes” với Ân Tá:

- Nhóc con, lấy ra bản lĩnh kiếm tiền của cháu để giành lại Bảo Lam đi.

Ân Tá được mọi người cổ vũ lại nắm chặt tay Bảo Lam.

- Này! Rốt cuộc thì anh là ai hả? – Kevin chặn đường anh lại. Ân Tá tiện tay gạt một cái, Kevin đổ về phía sau, suýt chút nữa thì ngã vào vũng

nước. Ân Tá kéo Bảo Lam nhảy lên chiếc BMW. Cứ để mặc tình địch đó!
Cứ để mặc những nỗi buồn! Cứ để mặc những ám ảnh từng có!!!

- Đó là xe của tôi! Xe của tôi! – Kevin giơ nắm đấm vào những người trong đoàn kịch, hét lớn. – Nhanh lên! Mau giúp tôi báo cảnh sát! Tôi phải tố cáo thằng nhóc này!

Đạo diễn Trương thân mật bá vai Kevin:

- Toàn người quen cả mà, báo cảnh sát làm gì? Nào, tối nay tôi mời cậu uống rượu, uống cho thoải mái.

Trong tiếng hoan hô của đám đông và tiếng than vãn của Kevin, Ân Tá đạp phanh xe, lái đi như bay, Bảo Lam bám chặt vào tay vịn, hỏi lớn:

- Này! Anh điên rồi hả? Chúng ta đi đâu?

- Đi kết hôn! – Ân Tá vẫn không quay đầu lại.

- Kết hôn? – Cô phản đối. – Ai nói là em sẽ kết hôn với anh?

Ân Tá bướng bỉnh vuốt tóc cô.

- Nếu không em muốn kết hôn với ai? Ngoài anh ra, với ai anh cũng không đồng ý. – Anh vừa lái xe vừa nói lớn với Bảo Lam. – Bây giờ tới nhà thờ tìm đức cha chủ hôn, sau đó tới phường đăng ký, anh muốn em phải gả cho anh ngay bây giờ.

- Em...

Ân Tá đặt lên trán cô một nụ hôn nồng nàn.

- Lấy anh nhé. Bảo Lam, anh yêu em.

Anh yêu em, bây giờ, tương lai và mãi mãi.

Cô không dám giằng co nữa, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế. Cảnh vật hai bên đường dần dần biến thành một đường trong suốt. Cơn gió đang nhảy múa ngoài cửa, chiếc xe BMW lao đi trong gió, tình yêu của họ hòa lẫn trong tiếng hát ca của đất trời – cô không lên tiếng, nhưng lại nghe thấy tiếng trái tim mình tự quyết định: “Vâng”.

Trái tim luôn mềm lòng khi đứng trước anh, giờ đây như tan ra trong niềm hạnh phúc...

Khi bước qua khỏi khu rừng u tối không thấy ánh mặt trời, cuối cùng cũng đã nhìn thấy ánh sáng xanh của hạnh phúc.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Mưa Bụi](#)

[Chương 2: Nổi Gió](#)

[Chương 3: Mây](#)

[Chương 4: Sương Đêm](#)

[Chương 5: Nắng](#)

[Chương 6: Mưa Rào](#)

[Chương 7: Tuyết](#)

[Chương 8: Trời Xanh](#)